

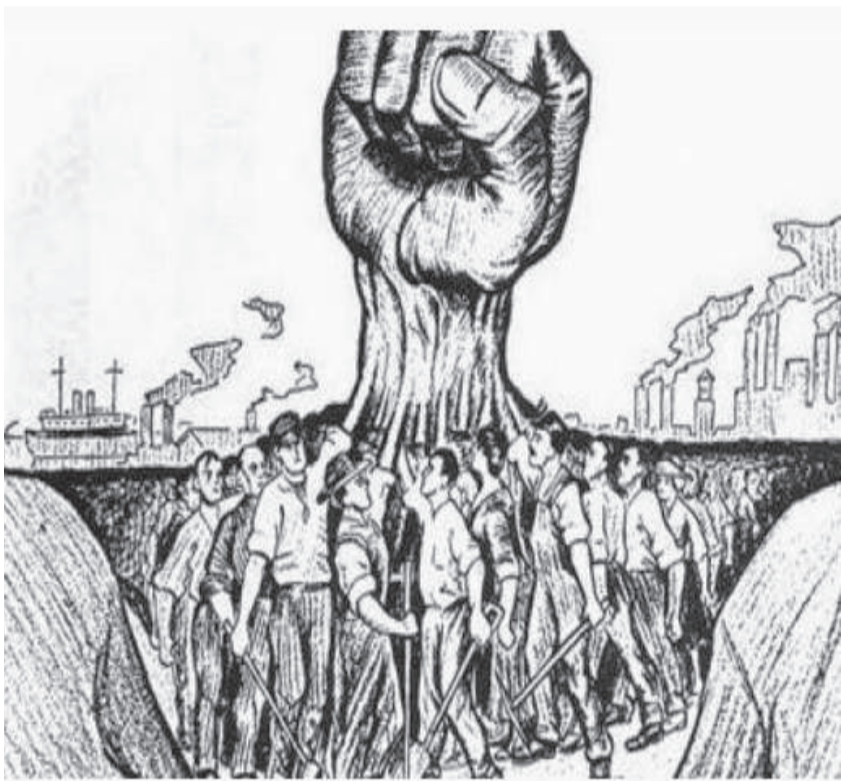

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 448 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Ούτε Τσίπρας, ούτε Μητσοτάκης

Να φύγει όλο το πολιτικό τσίρκο, οι υπηρέτες των Μνημονίων

Με τη δύναμη των ταξικών αγώνων

Για την ανασύνθεση-ανασυγκρότηση του κινήματος Για μια νέα επαναστατική δύναμη

ΟΙΥΕ

Βίαιη διάλυση του 38ου Συνεδρίου από τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ

σελ. 5

Φοιτητές

Νέο πολυνομοσχέδιο για τα πανεπιστήμια

σελ. 6

Βενεζουέλα

Στην κόψη του ζυραφιού

σελ. 11

Ιστορία

40 χρόνια από την Ιρανική Επανάσταση

σελ. 15

Να σταματήσουν οι διώξεις αγωνιστών κατά των πλειστηριασμών

Το τελευταίο διάστημα εκτυλίσσεται ένα ατελείωτο μπαράζ, χοντρικού τύπου, κλήσεων σε απολογία αγωνιστών του κινήματος κατά των πλειστηριασμών. Μόνο τον Οκτώβρη καλέστηκαν από το «Τμήμα Προστασίας του Κράτους και του Δημοκρατικού Πολιτεύματος» (ασφαλίτικο τμήμα, έχει συσταθεί πατώντας σε νόμο της μεταξικής δικτατορίας) πολλά μέλη αριστερών οργανώσεων και κινημάτων ενάντια στους πλειστηριασμούς. Μάλιστα προσπαθούν να φορτώσουν στον καθένα πάρα πολλές κατηγορίες του ποινικού κώδικα. Συνολικά δεκάδες κλήσεις έχουν γίνει τους τελευταίους μήνες.

Αυτό το πογκρόμ πολιτικών διώξεων ενορχηστρώθηκε και υποκινήθηκε από την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, από τα γνωστά οικονομικά αρπακτικά-funds. Η άθλια Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και οι τοκογλύφοι προσπαθούν να τρομοκρατήσουν με κάθε τρόπο το κίνημα κατά των πλειστηριασμών, ώστε να συνεχίσουν με ταχύτερο ρυθμό τις αρπαγές πρώτης κατοικίας εφαρμόζοντας την μνημονιακή δέσμευση της 3ης αξιολόγησης. Το μήνυ-

μα που θέλουν να περάσουν είναι σαφές: «Απαγορεύεται το απαγορεύεται για το κεφάλαιο.» Όποιος αντιστέκεται στους μνημονιακούς νόμους, την φτώχεια και την εξαθλίωση που σπέρνει ο νεοφιλευθερισμός, όποιος παλεύει για να υπερασπίσει τα αυτονόητα, δηλαδή το σπίτι του, θα διώκεται, γιατί δεν επιτρέπει στα αρπακτικά να ξεζουμίσουν μέχρι τελευταίας ρανίδας αίματος ότι έχει απομείνει στους εργαζομένους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Παρά τις τρεις ανακατασκευασμένες που έχει πληρώσει από την τσέπη του ο ελληνικός λαός, οι τράπεζες θα χρειαστούν και νέα το επόμενο διάστημα. Γι' αυτό έχουν λυσάξει να επισπεύσουν τους πλειστηριασμούς, ώστε να μειώσουν τα «κόκκινα» δάνεια, χωρίς να νοιάζονται για το που θα μείνουν και πως θα ζήσουν οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Ταυτόχρονα ξεπουλάνε τα δάνεια σε funds που χρησιμοποιούν μαφιόζικες και μαυραγορίτικες πρακτικές, για να αρπάξουν ότι μπορούν από τον χρεοκοπημένο ελληνικό καπιταλισμό.

Την βιασύνη τους αποδεικνύει και

η τροποποίηση του νόμου Κατσέλη, η οποία, παρά τα ψέματα της κυβέρνησης, οδηγεί δεκάδες χιλιάδες νοικοκυριά εκτός οποιασδήποτε ρύθμισης, που γίνονται έτσι έρμαιο των τραπεζιτών και των funds.

Ο ξεπεσμός και η κατρακύλα της κυβέρνησης και των Μνημονιακών δεν έχει όρια. Οι αντιδημοκρατικές ενέργειες, οι πολιτικές διώξεις, οι προσπάθειες πολιτικής φίμωσης, θυμίζουν τη μετεμφυλιακή περίοδο. Το δικαστικό σύστημα, η αστυνομία, και όπου μπορούν και οι μπράβοι-φασίστες των εργοδοτών εγγυώνται την πιστή εφαρμογή των μνημονίων, ενάντια σε όσους εργαζόμενους και νέους αγωνίζονται.

Να σταματήσουν άμεσα οι διώξεις και να αποσυρθούν οι κατηγορίες. Στον ταξικό πόλεμο που μας έχουν κηρύξει, δεν μπορούμε να μείνουμε αμέτοχοι. Με ανυποχώρητους ενωτικούς αγώνες, να υπερασπίσουμε τις δημοκρατικές και συνδικαλιστικές μας ελευθερίες. Να μην αφήσουμε την κυβέρνηση Τσίπρα και οποιαδήποτε άλλη μνημονιακή κυβέρνηση να επιβάλλει ένα κράτος έκτακτης ανάγκης.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακαμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημοποιημένου μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4ης Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτπλα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4η Διεθνή.

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Οι παρεμβάσεις της Ο.Κ.Δ.Ε. στο συνδικαλιστικό κίνημα και τους εργατικούς αγώνες**

Συγγραφείς: Άννα Ασλανίδη, Βαγγέλης Κιτσώνης, Παναγιώτης Μητρόγιαννης

Χρονολογία έκδοσης: Δεκέμβριος 2018

Σελίδες: 178

Τιμή: 6 ευρώ

Από χρόνια υπήρχε η σκέψη να γραφτούν οι παρεμβάσεις της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ) στο συνδικαλιστικό κίνημα. Τελικά το δύσκολο και επίπονο αυτό έργο ανέλαβαν οι Παναγιώτης Μητρόγιαννης-Βαγγέλης Κιτσώνης-Άννα Ασλανίδη, εργαζόμενοι και συνδικαλιστές και οι τρεις. Την εργασία αυτή παρουσιάζουν οι εκδόσεις Εργατική Πάλη με τον τίτλο, Οι παρεμβάσεις της ΟΚΔΕ στο συνδικαλιστικό κίνημα και στους εργατικούς αγώνες. Οι κυριότεροι λόγοι για να καταγραφούν αυτές οι παρεμβάσεις είναι τρεις: α) για την ιστορία, μια και πολλά πράγματα είναι άγνωστα στους εργαζόμενους ή συγχέονται και πολλές φορές αποδίδονται σε άλλα ρεύματα του εργατικού κινήματος ή και είναι άγνωστα ακόμη και σε συντρόφους και συναγωνιστές, β) για να γίνουν γνωστές οι αντιλήψεις των τροτσκιστών για το συνδικαλιστικό κίνημα, τα συνδικάτα και

τα βασικά χαρακτηριστικά αυτών των παρεμβάσεων και γ) για διαπαιδαγωγικούς λόγους ιδιαίτερα για τις νεότερες γενιές των προλεταριακών αγωνιστών.

Στο μικρό αυτό βιβλίο περιλαμβάνονται οι συνδικαλιστικές παρεμβάσεις των επαναστατών μαρξιστών/τροτσκιστών από τις αρχές τις εμφάνισης αυτού του ρεύματος στην χώρα μας και μέχρι σήμερα (2018). Δηλαδή, περιλαμβάνονται οι παρεμβάσεις στο συνδικαλιστικό κίνημα και στους εργατικούς αγώνες της προπολεμικής περιόδου, της κατοχής και του μετεμφυλιακού κράτους, της προδικτατορικής και δικτατορικής περιόδου και τέλος από το 1974 (περίοδος της νεότερης ΟΚΔΕ) και μέχρι το τέλος του 2018. Σ' όλες αυτές τις περιόδους δίνεται, εν συντομία, το πολιτικό υπόβαθρο για μια όσο το δυνατόν καλύτερη κατανόηση των αγώνων και των παρεμβάσεων.

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνασσα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων. Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Πάνασσα

Πρακτορείο NEWS STAND, Πυρσινέλα 12Δ

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ως εθνική ευεργεσία και κοινωνική ευαισθησία παρουσίασε ο Τσίπρας το φιλοδώρημα που αποφάσισαν να δώσουν οι εφοπλιστές με το «Συνυποσχετικό Σύμφωνο Οικειοθελούς Προσφοράς», που υπέγραψαν με την κυβέρνηση. Ζήτησε μάλιστα με θράσος από τον λαό, ούτε λίγο ούτε πολύ, να πει και «ευχαριστώ», αφού, όπως υπενθύμισε, το Σύνταγμα απαγορεύει ρητά οποιαδήποτε επιβάρυνση των... εθνικών ευεργετών! Το πόσο «μεγαλόψυχοι» είναι οι εφοπλιστές το γνωρίζουν ακόμη και τα ψάρια. Φοράνε το προσωπείο του «φιλάνθρωπου» στα διάφορα γκαλά της υψηλής κοινωνίας, προκειμένου να κρύψουν την άγρια εκμετάλλευση των εργαζομένων στα καράβια και τα δεκάδες προνόμια και τις φοροαπαλλαγές που απολαμβάνουν. Μια πρόταση του «Συνυποσχετικού» που υπέγραψε η άθλια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, ξεσκεπάζει τους δήθεν φιλάνθρωπους εφοπλιστές και τους υπηρέτες τους: «Η καταβολή της νέας οικειοθελούς παροχής εξαντλεί για το παγκόσμιο εισόδημα από τα μερίσματα των πλοιοκτητριών της προηγούμενης παραγράφου, κάθε άλλη φορολογική υποχρέωση των ως άνω φυσικών προσώπων από κάθε φόρο, εισφορά, τέλος, κράτηση ή οποιαδήποτε άλλη φορολογικής φύσης επιβάρυνση, καθώς και από την ειδική εισφορά αλληλεγγύης». Με λίγα λόγια, με μια «εθελοντική παροχή» (και όχι φορολογία, σε αντίθεση με ό,τι ισχύει για την πλειοψηφία των κατοίκων αυτής της χώρας) οι εφοπλιστές «καθαρίζουν» από κάθε άλλη υποχρέωση και φόρο, την ώρα που οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα φορολογούνται για να μπορούν να ικανοποιηθούν τα προνόμια, οι επιδοτήσεις και τα «πακέτα» για εφοπλιστές, καπιταλιστές και επιχειρηματίες-κερδοσκόπους.

Μια μικρή εικόνα της «παροχής»

Το πρώτο Συνυποσχετικό οικειοθελούς... φορολόγησης (!) των εφοπλιστών υπογράφηκε από την κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου για την τριετία 2014-2017.

Υπηρετές των πλουσίων

Το 2017 παρατάθηκε για ένα χρόνο, και τώρα ο Τσίπρας και η παρέα του υπογράφαν καινούργιο, η ισχύς του οποίου θα είναι «επ' αόριστον». Ανάμεσα στις δυο συμφωνίες δεν υπάρχει καμιά διαφορά, καθώς και οι δυο προβλέπουν «προσφορά» των εφοπλιστών μόνο επί των εισαγόμενων μερισμάτων των φυσικών προσώπων (δηλαδή σταγόνα στον ωκεανό των εφοπλιστικών κερδών). Ο ΣΥΡΙΖΑ με ερώτηση στη Βουλή (18/7/2013) είχε καταγγείλει τη συμφωνία Σαμαρά, αντιπαραβάλλοντας την εθελοντική συνεισφορά των εφοπλιστών στα φορολογικά έσοδα με τα υποχρεωτικά χαράτσια στους τους εργαζόμενους. **Σήμερα όμως πανηγυρίζει γιατί, όπως λέει, θα μουν στα ταμεία του κράτους 75 εκ. ευρώ το χρόνο – ποσό που όχι μόνο είναι ασήμαντο αλλά και δεν πρόκειται να εισπραχθεί.**

Το Συνυποσχετικό που υπέγραψε ο Τσίπρας προβλέπει 10% παροχή επί των εισαγόμενων μερισμάτων, όπως και αυτό των Σαμαρά-Βενιζέλου, το οποίο προέβλεπε να εισπραχθούν 80 εκ. το χρόνο, αλλά τελικά εισπράχθηκαν κατά μέσο όρο ετησίως μόνο 40 εκ. όρο την τελευταία 5ετία! Και με τη συμφωνία του Τσίπρα εξακολουθούν να ισχύουν οι προκλητικές 58 φοροαπαλλαγές. Πρόκειται για πλήρη απαλλαγή από την φορολογία, πέραν αυτού του ισχνού 10% επί των εισαγόμενων μερισμάτων. Την ίδια στιγμή που αυτοί οι «ευεργέτες» ξηλώνουν τα εργασιακά δικαιώματα των ναυτεργατών, επεκτείνουν τη μαύρη ανασφάλιστη εργασία σε όλες τις κατηγορίες πλοίων, αρνούνται να υπογράψουν ΣΣΕ από το 2010, και η φορολογία των ναυτεργατών ξεπερνά τα 57 εκ. ευρώ το χρόνο! Η υποκρισία όλων αυ-

τών των μνημονιακών και ιδιαίτερα του Τσίπρα, φάνηκε στη συζητούμενη αναθεώρηση του Συντάγματος, όπου δεν «αγγίζουν» το άρθρο 107, που θεσμοθετεί την φοροασυλία των εφοπλιστών. Τέλος, αυτή η συμφωνία προστατεύει τους εφοπλιστές από την «επιτροπή ανταγωνισμού» της ΕΕ, η οποία σε άλλες περιπτώσεις (αγρότες, δημόσιοι οργανισμοί κ.λπ.) εξεγείρεται και επιβάλλει υπέρογκα πρόστιμα.

Μετά τους εφοπλιστές, ο Τσίπρας μερίμνησε και για τους έτερους «φιλάνθρωπους», «κοινωνικά ευαίσθητους» και «αρωγούς» της... δίκαιης ανάπτυξης, τους μεγαλομετόχους. Με διάταξη προχώρησε στη μείωση της φορολογίας των μερισμάτων από το 15% στο 10% (μείωση περίπου κατά 35%, την οποία η τρόικα, όπως ήταν φυσικό, χειροκρότησε!) από την 1/1/2019! Αυτή η μείωση, σε συνδυασμό με τη μείωση του εταιρικού φορολογικού συντελεστή από 29% σε 28%, σημαίνει ότι το δημόσιο θα έχει ετήσια απώλεια τουλάχιστον (σύμφωνα με το Γενικό Λογιστήριο) 45 εκ. ευρώ. Η ΝΔ στο πρόγραμμά της είναι ακόμη πιο γαλαντόμα, ζητώντας μείωση του συντελεστή φορολόγησης των μερισμάτων στο 5%!

Η «κανονικότητα» του Τσίπρα

Τα παραπάνω, όσο σκανδαλώδη και είναι, δεν είναι παρά μόνο μικρά δείγματα της εξαχρείωσης της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ και της άγριας ταξικής πολιτικής στήριξης των κερδών και των φεουδαρχικών προνομίων του εφοπλιστικού κεφαλαίου (έχουν και αφορολόγητο πετρέλαιο), καπιταλιστών και άλλων μεγαλόσχημων κερδοσκόπων και τυχοδιωκτών. Όμως αυτή είναι η κανονικότητα

του Τσίπρα και των άλλων μνημονιακών πολιτικών δυνάμεων.

Την ίδια ώρα, για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τους συνταξιούχους, η αντιδραστική κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ κόβει μισθούς, ΕΚΑΣ, κατακρεουργεί ακόμα και τις συντάξεις χηρείας, ενώ διατηρεί τον ΕΝΦΙΑ ακόμα και στα κατασχεμένα σπίτια και ακίνητα – και αυξάνει τους φόρους από 1/1/2020 με τη μείωση του αφορολόγητου στα 5.700 ευρώ.

Σύμφωνα με πρόσφατη έρευνα του ΙΜΕ-ΓΣΕΒΕΕ (Γενική Συνομοσπονδία Επαγγελματιών Βιοτεχνών και Εμπόρων Ελλάδος) πάνω από το 50% των νοικοκυριών δηλώνει ότι το μηνιαίο εισόδημά του δεν επαρκεί για όλο τον μήνα, παρά μόνο για 19 ημέρες κατά μέσο όρο! Το 43,9% των νοικοκυριών δήλωσε μείωση των εισοδημάτων το 2018 σε σχέση με το 2017 και μόλις το 7,1% αύξηση. Έξι στα 10 νοικοκυριά δήλωσαν ότι χρειάζεται να κάνουν περικοπές για να καλύψουν τις βασικές τους ανάγκες, 2 στα 10 νοικοκυριά ότι έχουν στην οικογένεια ένα τουλάχιστον άτομο σε ανεργία. Το ποσοστό της μακροχρόνιας ανεργίας ανέρχεται στο 70,2% του συνολικού αριθμού των ανέργων. Το 18,9% των νοικοκυριών έχει ληξιπρόθεσμες οφειλές προς την εφορία.

Όλα τα παραπάνω δείχνουν αβίαστα τη νεοφιλελεύθερη «κανονικότητα» του ΣΥΡΙΖΑ και των άλλων μνημονιακών και το ακόμη χειρότερο μέλλον που έρχεται, αν δεν τους τσακίσουμε με τους αγώνες μας και μια πολιτική που εξυπηρετεί τα συμφέροντά μας. Αυτή η κατάσταση που έχουν δημιουργήσει οι μνημονιακές δυνάμεις δεν αντιμετωπίζεται με επιδόματα/αντίδωρα ούτε με φοροαπαλλαγές στη «μεσαία τάξη» και το μεγάλο κεφάλαιο. Αυτές οι πολιτικές οδηγούν σε ακόμη μεγαλύτερη καταβάρθρωση των μισθών και των εισοδημάτων, σε καταστροφή της οικονομίας και σε νέα μνημόνια. Χρειάζεται μια ριζικά διαφορετική οικονομική και κοινωνική πολιτική που θα έχει στο κέντρο της τα συμφέροντα των εργαζομένων και μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων, που θα την θέσει άμεσα σε εφαρμογή.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Το 2015 τα παιδιά που έπασχαν από καρκίνο ανέρχονταν σε 224.000 σε όλο τον κόσμο. Τα μισά από αυτά δεν ακολουθούσαν καμία θεραπεία, σύμφωνα με μελέτη που δημοσιεύτηκε πρόσφατα στην επιστημονική επιθεώρηση The Lancet Oncology. Πρόκειται για μη διαγνωσμένες περιπτώσεις, στις οποίες δεν χορηγείται θεραπεία. Με βάση άλλες έρευνες, του Παγκόσμιου Παρατηρητηρίου Υγείας του ΠΟΥ και κυρίως του Ταμείου των Ηνωμένων Εθνών για την Παιδική Ηλικία (UNICEF), εκτιμάται ότι ο αριθμός των παιδιών που έπασχαν από καρκίνο το 2015 στην πραγματικότητα ανερχόταν σε περίπου 397.000. Σύμφωνα με τη μελέτη, το 60% των χωρών δεν διαθέτει καν αρχεία για τους καρκινοπαθείς, ενώ σε αρκετές από τις χώρες που τηρούν τέτοια, αυτά καλύπτουν μόνο ένα μέρος του πληθυσμού.

Δεν αποτελεί έκπληξη πως καταγράφονται μεγάλες αποκλίσεις ανάμεσα στις πλουσιότερες και τις φτωχότερες χώρες. Κατά τις εκτιμήσεις των συντακτών της μελέτης (που καταπιάνεται με 200 χώρες) πάνω από τους μισούς καρκίνους που προσβάλλουν παιδιά στην Αφρική, στην Κεντρική και τη Νότια Ασία, καθώς και στα νησιά του Ειρηνικού, δεν διαγιγνώσκονται. Αντιθέτως, αυτό δεν συμβαίνει παρά μόλις στο 3% των κρουσμάτων στις ΗΠΑ, στην Ευρώπη ή στον Καναδά.

Επίσης, υπολογίζεται ότι θα υπάρξουν 6,7 εκατομμύρια νέα κρούσματα παιδικού καρκίνου μεταξύ του 2015 και του 2030. Από αυτό το σύνολο, σχεδόν τρία εκατομμύρια κρούσματα δεν πρόκειται να διαγνωστούν και να αντιμετωπιστούν εάν δεν αλλάξουν οι πολιτικές για την υγεία.

Σύμφωνα με τον «Εργάνη» τον Ιανουάριο χάθηκαν 22.333 θέσεις εργασίας. Αρνητικό ήταν στην αρχή του 2019 το ισοζύγιο προσλήψεων-αποχωρήσεων στον ιδιωτικό τομέα, σύμφωνα με τα στοιχεία των ροών μισθωτής απασχόλησης. Ειδικότερα, οι αναγγελίες πρόσληψης ανήλθαν σε 157.141 και οι αποχωρήσεις σε 179.474, από τις οποίες οι 72.413 προήλθαν από οικειοθελείς αποχωρήσεις και οι 107.061 από καταγγελίες συμβάσεων αορίστου χρόνου ή λήξεις συμβάσεων ορισμένου χρόνου, όπως ανακοίνωσε το υπουργείο Εργασίας.

Σύμφωνα με το Υπουργείο, το ισοζύγιο του Ιανουαρίου επηρεάστηκε αρνητικά από κλάδους που παρουσιάζουν έντονη εποχική διακύμανση της απασχόλησης την περίοδο των εορτών (εστίαση -11.433, λιανικό εμπόριο -4.511, δραστηριότητες απασχόλησης -3.658 και καταλύματα -1.941). Την επίδραση της εποχικότητας καταδεικνύουν, επίσης, το ισοζύγιο της πρώτης εβδομάδας του έτους που ήταν αρνητικό κατά 37.153 θέσεις εργασίας, αλλά και το ισοζύγιο του Ιανουαρίου διαχρονικά, το οποίο από το 2001 μέχρι σήμερα είναι αρνητικό τα 18 από τα 19 έτη.

Παράλληλα, άλλη μια «αύξηση» επετεύχθη μετά την... «πετυχημένη έξοδο από τα μνημόνια», και αφορά την κατά 50% αύξηση της μετατροπής των συμβάσεων πλήρους απασχόλησης σε μερική! Η ΕΝΥΠΕΚΚ είχε προειδοποιήσει για τον κίνδυνο έκρηξης της μερικής απασχόλησης μετά την κατάργηση του «υποκατώτατου» μισθού των 510 ευρώ (μεικτά) για τους νέους εργατούπαλλήλους κάτω των 25 ετών και την κυβερνητική αύξηση του βασικού μισθού, για τους άνω των 25 ετών εργατούπαλλήλους, από 586 ευρώ στα 650.

Σύμφωνα με τα στοιχεία του «Εργάνη» για τον Ιανουάριο 2019 που δόθηκαν στη δημοσιότητα, προκύπτει ότι οι εργοδότες άρχισαν μαζικά να προσφεύγουν είτε σε απολύσεις (όπως αναφέρθηκε παραπάνω) είτε σε μαζικές μετατροπές των συμβάσεων πλήρους απασχόλησης σε συμβάσεις μερικής απασχόλησης ή εκ περιτροπής, οι οποίες ανήλθαν σε 2.796 τον Ιανουάριο, ενώ τον Δεκέμβρη (2018) ήταν 1.914.

Βίαη διάλυση του 38^{ου} Συνεδρίου της ΟΙΥΕ από τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ

Αποκρουστικά και απίστευτα γεγονότα συνέβησαν κατά την έναρξη του 38^{ου} Συνεδρίου της Ομοσπονδίας Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ελλάδας (ΟΙΥΕ) στις 23/2, που πραγματοποιήθηκε την εκλογή νέου ΔΣ και αντιπροσώπων στην ΓΣΕΕ. Το συνέδριο θα γίνονταν ενόψει του 37^{ου} Συνεδρίου της ΓΣΕΕ, που θα πραγματοποιηθεί 14-17/3 στην Καλαμάτα. Ομάδες τραμπουκικών της ΔΑΣ/ΠΑΜΕ (ΚΚΕ) υπό την καθοδήγηση υψηλόβαθμων στελεχών και βουλευτών του ΚΚΕ και των Πύργου Πέρρου (αντιπροσώπου στο Συνέδριο της ΟΙΥΕ, μέλους της Διοίκησης της ΓΣΕΕ και επικεφαλής του ΠΑΜΕ), Αθανάσιου Γκόγκου, Κωνσταντίνας Γκογκάκη, και Μουσταφά Άχμετ (μέλη της Διοίκησης της ΟΙΥΕ), έφεραν εις πέρας οργανωμένο σχέδιο του ΚΚΕ για την **βίαη διάλυση του Συνεδρίου**.

Όργιο αθλιότητας και τραμπουκισμών

Στις 23/3 στο ξενοδοχείο «Novotel» βρίσκονταν 400 σύνεδροι, εκλεγμένοι αντιπρόσωποι πρωτοβάθμιων σωματείων από όλη την Ελλάδα, για να παραλάβουν τις κάρτες συμμετοχής τους στο Συνέδριο. Τραμπουκοί του ΠΑΜΕ είχαν συγκεντρωθεί έξω από το ξενοδοχείο, ουρλιάζοντας και φορώντας μάσκες μαιμούδων (!), δημιουργώντας μία χαρακτηριστική κατάσταση έντασης και εκφοβισμού. Διακόσιοι με διακόσιοι πενήντα εφόρμησαν μέσα σε αίθουσα του ξενοδοχείου, προπηλάκισαν και βαιοπράγησαν εναντίον συνέδρων, ακόμα και γυναικών, βρίζοντάς τους χυδαία και εκτοξεύοντας απειλές που ακόμη και νονοί της νύχτας θα ζήλευαν: «θα λιώσετε», «θα γίνει κόλαση» κ.ά. Επιτέθηκαν μέχρι και σε σχολική καθαρίστρια, σκίζοντας την κάρτα της. Το συνέδριο τελικά διαλύθηκε και ακολούθησε ανταλλαγή μηνύσεων ανά-

μεσα στην πλειοψηφία του απερχόμενου ΔΣ της Ομοσπονδίας και μελών του ΠΑΜΕ. Η διοίκηση της Ομοσπονδίας κάλεσε ξανά σε Συνέδριο (δεύτερη επαναληπτική συνέλευση) στις 6-7/3, που όμως δεν πραγματοποιήθηκε λόγω μη προσέλευσης των αντιπροσώπων. Για τις 12-13/3 έχει κληθεί τρίτη επαναληπτική συνέλευση.

Οι φασιστοειδείς οργανωμένες επιθέσεις, οι παρεμποδισμοί, οι βαιοπραγίες, οι προπηλακισμοί, οι απειλές, είναι μέρος της τακτικής που ακολουθούν οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα το τελευταίο διάστημα. Οι τραμπουκικές επιθέσεις στα Εργατικά Κέντρα Πάτρας, Κατερίνης, Τρικάλων, Φλώρινας κ.ά. είναι μερικά από τα δεκάδες αντίστοιχα περιστατικά. Έτσι προσπαθεί το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ να κρύψει την πολιτική και οργανωτική του γύμνια και να ελαχιστοποιήσει τις απώλειες που έχει παντού στο συνδικαλιστικό κίνημα. Οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ γνώριζαν πως θα εξέρχονταν από το συνέδριο με σημαντικά μειωμένες δυνάμεις και κατέφυγαν για άλλη μία φορά στη βία και την τρομοκρατία, για να περιορίσουν όσο το δυνατόν περισσότερο την επικείμενη μεγάλη πτώση τους, ειδικά ενόψει και του επερχόμενου Συνεδρίου της ΓΣΕΕ.

Στελέχη και μέλη του ΠΑΜΕ ούρλιαζαν και τσίριζαν, κατηγορώντας τους πάντες ως «εργοδοτικούς» και «τσιράκια». Έχουν αναλάβει αυτοβούλως το ρόλο της δήθεν εξυγίανσης και καθάρσης του συνδικαλιστικού κινήματος. Αναρωτιόμαστε, δεν είναι οι ίδιοι που στα σωματεία/σφραγίδες που ελέγχουν, εγγράφουν ως μέλη διευθυντικά στελέχη (ή είναι και οι ίδιοι διευθυντές); Δεν είναι οι ίδιοι που καταφεύγουν συνεχώς στο αστικό κράτος κάνοντας ασφαλιστικά μέτρα ενάντια σε σωματεία που δεν ελέγχουν; Δεν είναι οι ίδιοι που ως μέλη ΔΣ σωματείων

έρχονται σε συμφωνίες με τις εργοδοσίες, σε βάρος των δικαιωμάτων των εργαζομένων για να διασφαλίσουν τις καρέκλες τους; Πρόκειται για τις γνωστές πλέον σε όλους πρακτικές του σταλινισμού στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα.

Το συνδικαλιστικό κίνημα βουλιάζει μέσα στον εκφυλισμό του

Η διάλυση του συνεδρίου της ΟΙΥΕ επιβεβαιώνει και αναδεικνύει για ακόμα μία φορά με πολύ σκληρό τρόπο την βαθιά κρίση και τον εκφυλισμό του οργανωμένου συνδικαλιστικού κινήματος. Κύρια ευθύνη για αυτή την απερίγραπτη κατάσταση έχουν οι δυνάμεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, αστικοποιημένης (ΠΑΣΚΕ/ΔΑΚΕ/ΕΑΚ) και σταλινικής (ΠΑΜΕ). Με την πρακτική τους φέρνουν τους μηχανισμούς του κράτους μέσα στα συνδικάτα. Τα απαξιώνουν και τα ευτελίζουν συνεχώς στα μάτια των εργαζομένων. Κανένας απλός εργαζόμενος δεν μπορεί να συμμετέχει ή έστω να παρακολουθήσει αυτές τις αποτρόπαιες και αποκρουστικές εξελίξεις. Τρίβουν τα χέρια τους οι αστικές/μνημονιακές δυνάμεις.

Έκπληξη προκαλεί, η στάση δυνάμεων της άκρας αριστεράς και των παρατάξεών τους, που υιοθέτησαν πλήρως την ρητορική και τα επιχειρήματα του ΠΑΜΕ. Διαβάσαμε σε ανακοίνωση του ΝΑΡ ότι «η **διάλυση του συνεδρίου της ΟΙΥΕ είναι χαρακτηριστική έκφραση της εκφυλιστικής πορείας του αστικοποιημένου συνδικαλισμού. Έρχεται λίγο καιρό μετά την φέεστα της "πανεθνικής μέρας δράσης" στις 30 Μάη και της "κοινωνικής συμμαχίας", αλλά και της ανοιχτής και απροκάλυπτης απεργοσπαστικής δράσης της ΓΣΕΕ. [...] Οι πρόσφατες εξελίξεις επιβεβαιώνουν αυτό που έχουμε πολλές φορές τονίσει με τις θέσεις, τις ανακοινώσεις και με την δράση μας: Η ΓΣΕΕ, η ΑΔΕΔΥ, μια σειρά από**

μεγάλες ομοσπονδίες και εργατικά κέντρα, δεν είναι απλά μια "γραφειοκρατία", αλλά αποτελούν φορείς εμπέδωσης και προώθησης της αστικής πολιτικής μέσα στους εργαζομένους». Σε ανάλογο μήκος κύματος κινήθηκε ανακοίνωση της παράταξης ΑΤΕ/ΕΚΑ: «Τα αποτρόπαια σκηνικά και η διάλυσή του συνεδρίου της ΟΙΥΕ υπογραμμίζουν την ακραία σήψη και εκφυλιστική πορεία του κρατικού-κυβερνητικού-εργοδοτικού συνδικαλισμού». Ούτε κουβέντα για τις αισχρές πρακτικές του ΠΑΜΕ και τα αποτελέσματά του! Αυτό ξεπερνά ακόμη και τον τυφλό ακολουθητισμό στην πολιτική του σταλινισμού.

Συνδικάτα εργατών – όχι γραφειοκρατών!

Η οργάνωση και η συμμετοχή των εργαζομένων στην ζωή των συνδικαλιστικών ενώσεων είναι η μόνη που μπορεί να σταματήσει αυτή την εκφυλιστική πορεία. Είναι η μόνη λύση που μπορεί να ξηλώσει τους γραφειοκράτες από τις θέσεις τους, να αποκρούσει τις σταλινικές επιθέσεις του ΠΑΜΕ, να περιφρουρήσει πραγματικά τα σωματεία. Για να μπορέσουν όμως τα συνδικάτα να επανακτήσουν τη χρησιμότητά τους στα μάτια της εργατικής τάξης, οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής και ριζοσπαστικής αριστεράς έχουν την υποχρέωση να παλέψουν για την ενότητα του εργατικού/συνδικαλιστικού κινήματος – και όχι να βοηθούν ή να νομιμοποιούν την ακραία διάσπαση που επιβάλει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, αστικοποιημένη και σταλινική. Για ένα συνδικαλιστικό κίνημα αποτελεσματικό και νικηφόρο, για συνδικάτα πραγματικά εργαλεία αντίστασης και αγώνα, που θα εξυπηρετούν και θα επιβάλουν τα συμφέροντα της τάξης μας!

■ Άννα Ασλανίδη

35^ο Συνέδριο του Εργατικού Κέντρου Πειραιά

Στις 26 Φλεβάρη ολοκληρώθηκε το 35ο Συνέδριο του Εργατικού Κέντρου Πειραιά με την εκλογή 19μελών Διοίκησης, αντιπροσώπων για το Συνέδριο της ΓΣΕΕ και της Εξελεγκτικής Επιτροπής (ΕΕ). Στο Συνέδριο συμμετείχαν αντιπρόσωποι από 40 Σωματεία με 17.376 ψήφισαντα μέλη.

Τα αποτελέσματα

Σύνολο αντιπροσώπων 178, Ψήφισαν 176, Έγκυρα 176. Για την εκλογή αντιπροσώπων στην ΓΣΕΕ ψήφισαν 102, έγκυρα 102 (μέτρο 1 στους 10 αντιπροσώπους).

Για το **Διοικητικό Συμβούλιο (ΔΣ)** και την **Εξελεγκτική Επιτροπή (ΕΕ)** έλαβαν:

- **ΔΕΣΚ/ΠΑΜΕ** ψήφους 84 – Έδρες 9 στο ΔΣ και 2 στην ΕΕ
- **Ενωτική Αγωνιστική Κίνηση (ΣΥΡΙΖΑ – Βασιλόπουλος)** ψήφους 35 – Έδρες 4 στο ΔΣ και 1 στην ΕΕ
- **Ενωτική Παμπειραιϊκή Αγωνιστική Κίνηση (ΠΑΣΚΕ)** ψήφους 26 – Έδρες 3 στο ΔΣ
- **Ταξική Εργατική Συσπείρωση (ΜΕΤΑ)** ψήφους 25 – Έδρες 3 στο ΔΣ
- **Ενωτικός Δημοκρατικός Ανεξάρτητος Συνδυασμός (ΔΑΚΕ 1)** ψήφους 4 – Έδρες 0
- **Δημοκρατική Ανεξάρτητη Κίνηση Εργαζομένων (ΔΑΚΕ 2)** ψήφους 2 – Έδρες 0

Για την εκλογή αντιπροσώπων στην **ΓΣΕΕ**:
 - **ΔΕΣΚ (ΠΑΜΕ)** ψήφους 67 – Έδρες 7
 - **Ταξική Εργατική Συσπείρωση (ΜΕΤΑ)**

- ψήφους 18 – Έδρες 2
- **Ενωτική Αγωνιστική Κίνηση (ΣΥΡΙΖΑ – Βασιλόπουλος)** ψήφους 14 – Έδρες 1
- **Ενωτική Παμπειραιϊκή Αγωνιστική Κίνηση (ΠΑΣΚΕ)** ψήφους 1 – Έδρες 0
- **Ενωτικός Δημοκρατικός Ανεξάρτητος Συνδυασμός (ΔΑΚΕ 1)** ψήφους 2 – Έδρες 0

Το **19μελές Δ.Σ.** αποτελείται από:

- **ΔΕΣΚ (ΠΑΜΕ)** 9 έδρες
- **ΣΥΡΙΖΑ – Βασιλόπουλος** 4 έδρες
- **ΠΑΣΚΕ** 3 έδρες
- **Ταξική Εργατική Συσπείρωση (ΜΕΤΑ)** 3 έδρες

Στο συνδικαλιστικό κίνημα δημιουργείται μια επικίνδυνη κατάσταση. Την κύρια ευθύνη έχει η αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία που βρίσκεται στην ηγεσία του μεγαλύτερου μέρους των κυριότερων συνδικαλιστικών οργανώσεων (ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, Ομοσπονδίες, Εργατικά Κέντρα). Πρόκειται για τις δυνάμεις των ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ και πλέον ΕΑΚ. Ο εκφυλισμός όμως που έχει προκύψει στα συνδικάτα και στο συνδικαλιστικό κίνημα, λόγω της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας δεν είναι σημερινό φαινόμενο.

Στις διαδικασίες του Συνεδρίου του ΕΚΠ (όπως και όλων των διαδικασιών που υπάρχουν στο συνδικαλιστικό κίνημα) παρακολουθούμε μια νέα κατάσταση που διαμορφώνεται τα τελευταία περίπου τρία χρόνια, με νέο στοιχείο την όξυνση της επιθετικότητας των δυνάμεων του ΠΑΜΕ και

την τακτική διάλυση και εκφυλισμού των διαδικασιών με ένα και μοναδικό σκοπό. Να ελέγξουν πλήρως τα συνδικαλιστικά όργανα για να τα αδρανοποιήσουν και να τα ενσωματώσουν πλήρως στον μηχανισμό του ΚΚΕ.

Στις 15/2 πραγματοποιήθηκε η εκλογολογιστική συνέλευση του ΕΚΠ. Στην συνέλευση αποκλείστηκαν τα σωματεία ΠΑΣΥΕ (14 αντιπρόσωποι), ΠΑΣΣΕΝΤ (2 αντιπρόσωποι) και Παπαστράτος (είχε προηγηθεί απόφαση του Δ.Σ για τον αποκλεισμό τους). Τα σωματεία ΠΑΣΥΕ και ΠΑΣΣΕΝΤ, με δύο διαδοχικές δικαστικές αποφάσεις νομιμοποιήθηκαν να συμμετάσχουν κανονικά στην εκλογική διαδικασία και στην σχετική ψηφοφορία του ΕΚΠ. Έτσι το ΠΑΜΕ απέτυχε στην προσπάθειά του να κερδίσει την αυτοδυναμία στο ΕΚΠ, κάτι αποτελούσε τον κεντρικό του στόχο στο 35ο Συνέδριο και παρέμεινε λίγο-πολύ σε μια εκλογική στασιμότητα. Ο σχεδιασμός του ΠΑΜΕ όχι μόνο δεν αποδίδει, αλλά εμφανίζει αδυναμία να υλοποιηθεί και πολλές φορές φέρνει το αντίθετο από το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα (βλ. αποτελέσματα του συνεδρίου στο Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης και στο Συνέδριο της Ομοσπονδίας του επισιτισμού).

Ο συνδυασμός «Ενωτική Αγωνιστική Κίνηση» (ΣΥΡΙΖΑ – Βασιλόπουλος), που υποστηρίζει την εργοδοσία και την κυβέρνηση, απέδειξε ότι ως εκλογικός μηχανισμός έχει πάρα πολλά προβλήματα, σημειώνοντας απώλειες 5 ψήφων.

Η ΠΑΣΚΕ διατήρησε τις δυνάμεις της, όμως η παρουσία της ουσιαστικά βρίσκεται σε 2-3 σωματεία στον Πειραιά. Η πτώση πέχει εμφανιστεί στις δυνάμεις της μάλλον δεν είναι αναστρέψιμη. Σχετικά με την ΔΑΚΕ, παρά την ενίσχυση που σημειώνει γενικά, ως παράταξη στο ΕΚΠ οδηγείται σε συρρίκνωση τα τελευταία χρόνια. Η τυπική διάσπασή της σε δύο συνδυασμούς, την οδήγησε στην συντριβή και στην πλήρη συνδικαλιστική απαξίωση, με αποτέλεσμα για πρώτη φορά στην μεταπολιτευτική περίοδο να μην έχει παρουσία στο νέο ΔΣ του ΕΚΠ.

Τέλος, ο συνδυασμός των δυνάμεων του ΜΕΤΑ είχε μια αύξηση 5 ψήφων για το ΔΣ του Εργατικού Κέντρου Πειραιά και 4 ψήφων για την εκλογή αντιπροσώπων στην ΓΣΕΕ. Αυτή η ενίσχυση εμφανίζεται λόγω της αγωνιστικής διάθεσης που υπάρχει στη ΠΕΝΕΝ, πρόεδρος της οποίας είναι ο Αντώνης Νταλακογιώργος.

Την εποχή του νεοφιλελευθερισμού και ειδικά κατά τη διάρκεια τις τελευταίας δεκαετίας το συνδικαλιστικό κίνημα εμφανίζει σημάδια διάλυσης και εκφυλισμού. Η ανάγκη της ανασύνθεσης και της ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος είναι το πρώτο καθήκον των επαναστατών μαρξιστών. «Τα συνδικάτα της εποχής μας μπορούν ή να χρησιμεύσουν σαν δευτερεύοντα όργανα του ιμπεριαλιστικού καπιταλισμού, για να υποτάσσουν και να πειθαρχούν τους εργάτες και να εμποδίζουν την ενοποίηση, ή, αντίθετα, να γίνουν τα όργανα του επαναστατικού κινήματος του προλεταριάτου» (Λ. Τρότσκι, Τα συνδικάτα την εποχή της ιμπεριαλιστικής παρακμής).

■ Ευάγγελος Κιτσώνης

Νέο πολυνομοσχέδιο για τα Πανεπιστήμια

Ανάγκη ανασυγκρότησης του φοιτητικού κινήματος

Το φόντο στο οποίο εκτυλίσσεται η μονομιακή επίθεση στην παιδεία είναι η κρίση και η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού, η βύθισή του σε ιστορική παρακμή. Η ουσία της επίθεσης έγκειται στην προσαρμογή της παιδείας στην χρεοκοπία. Έχοντας τελειώσει τον πρώτο γύρο συγχωνεύσεων/κλεισιμάτων αρκετών ΤΕΙ (ΤΕΙ Αθήνας, Θεσσαλίας κ.ά.), ο υπ. Παιδείας Κ. Γαβρόγλου ετοιμάζεται να περάσει σε ένα νέο κύμα συγχωνεύσεων, που θα αφορά τρία ΤΕΙ της Βορείου Ελλάδας και το ΤΕΙ Πελοποννήσου. Στο πολυνομοσχέδιο που θα περιέχει τις παραπάνω συγχωνεύσεις και θα κατατεθεί προς ψήφιση μέσα στον Μάρτιο, θα περιέχονται και οι αλλαγές για τη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση και, πιο συγκεκριμένα, για το νέο σύστημα εισαγωγικών εξετάσεων για το Πανεπιστήμιο, για το νέο χαρακτήρα που θα έχει το Λύκειο κ.λπ. Επίσης εκεί θα περιλαμβάνεται η μετατροπή των τετραετών πτυχίων των σχολών μηχανικών του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής (ΠΑ.Δ.Α.) σε πενταετή. Πέρα από αυτά, ορισμένες δηλώσεις του Γαβρόγλου υπήρξαν ιδιαίτερα αποκαλυπτικές των προθέσεων της κυβέρνησης και των αστικών επιτελείων:

1) Δηλώσεις Γαβρόγλου στη Βουλή σε ερώτηση βουλευτή της ΝΔ, στις 22/2, για το ΕΑΠ: «Εκείνο που όμως έχει σημασία στις μέρες μας είναι [...] τα MOOCs (Massive Online Open Courses). Οι διεθνείς και ευρωπαϊκές τάσεις είναι η σύγκλιση των παραδοσιακών μεθόδων με την εξ' αποστάσεως, είναι τα υβριδικά σχήματα. [...] Δεν είναι βέβαια μόνο θέμα μεθοδολογίας, είναι θέμα περιεχομένου αλλά αυτό θα δημιουργήσει μία νέα κουλτούρα εκπαίδευσης. Λέμε λοιπόν ότι τέτοιου είδους τάσεις

πρέπει να μουν και στη χώρα μας. Πρέπει η εξ' αποστάσεως να «μπολιαστεί» με τις παραδοσιακές μεθόδους και αντίστροφα». Συνεπώς, η απάντηση του υπουργείου Παιδείας στις ελλείψεις καθηγητών και στη διάλυση των υποδομών των σχολών είναι ξεκάθαρη: πέταγμα εκτός σχολών δεκάδων χιλιάδων φοιτητών και κατ' οίκον διδασκαλία μέσω skype! Είναι προφανές πως έτσι ούτε θεωρητικά μαθήματα ούτε εργαστήρια μπορεί να γίνουν.

2) Στις 5/3 ανακοινώθηκε πως από το ακαδημαϊκό έτος 2019-2020, θα λειτουργήσουν προπτυχιακά προγράμματα στα Πανεπιστήμια με διδασκαλία σε ξένη γλώσσα για φοιτητές εκτός χωρών της ΕΕ. Οι ξένοι φοιτητές που θα έρθουν να φοιτήσουν στην Ελλάδα στα τετραετή προπτυχιακά τμήματα θα πληρώνουν διδάκτρα, περίπου 8.000 κάθε έτος. Με το νόμο Γαβρόγλου δίνεται η δυνατότητα σε κάθε Σύγκλητο Πανεπιστημίου να αποφασίζει τη διοργάνωση, συνολικά ή εν μέρει, προγραμμάτων πρώτου κύκλου σπουδών σε ξένη γλώσσα, αποκλειστικά για πολίτες χωρών εκτός ΕΕ, σε συνεργασία με το Διεθνές Πανεπιστήμιο της Ελλάδος (ΔΙ. ΠΑ.Ε.). Απαιτείται σχετική εισήγηση της Συνέλευσης του οικείου Τμήματος ή της οικείας Κοσμητείας και η σύμφωνη γνώμη των εμπλεκόμενων Τμημάτων. Στη Φιλοσοφική του ΕΚΠΑ αυτό είναι σίγουρο ότι θα γίνει κατά το επόμενο ακαδημαϊκό εξάμηνο. Τα διδάκτρα φυσικά δεν θα περιοριστούν μόνο στους φοιτητές του εξωτερικού, αλλά θα γενικευθούν και θα επιβληθούν και στους εγχώριους φοιτητές.

3) Στις 7/3 ο Γαβρόγλου ανακοίνωσε κάποια «σημεία στρατηγικής ανάπτυξης για το ΕΑΠ». Μεταξύ αυτών ήταν: α) η ίδρυση Εθνικού Κέντρου Επιμόρφωσης Εκπαι-

δευτικών, το οποίο θα διοργανώνει και θα υλοποιεί προγράμματα (εξ αποστάσεως και δια ζώσης), για τη διαρκή επιμόρφωση των εκπαιδευτικών, που θα είναι δωρεάν με κονδύλια από το ΕΣΠΑ και β) η παροχή δωρεάν πιστοποιητικών παιδαγωγικής επάρκειας στους φοιτητές των πολυτεχνικών σχολών. Οι παραπάνω εξαγγελίες είναι πραγματική κοροϊδία για κάθε εκπαιδευτικό και φοιτητή καθηγητικής σχολής. Δεν φτάνει που αφαιρέθηκε η διδακτική επάρκεια από τα πτυχία και θεσπίστηκε το προσοντολόγιο, καταργώντας για πολλούς τη δυνατότητα για εργασία – τώρα δήθεν υπάρχει μέριμνα για τη δωρεάν και διαρκή επιμόρφωση ή τη χορήγησης διδακτικής επάρκειας στους μηχανικούς!

Μόνη λύση η ενδυνάμωση της ΣΣΠ

Στον αμείλικτο ταξικό πόλεμο στην εκπαίδευση που έχει κηρύξει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, με τον οποίο επί της ουσίας συμφωνούν και τα υπόλοιπα μνημονιακά κόμματα ΝΔ-ΚΙΝΑΛ κ.λπ., οι φοιτητές πρέπει να απαντήσουν με την οικοδόμηση ενός αγωνιστικού φοιτητικού κινήματος, παίρνοντας θέση μάχης:

- Ενάντια στις αστικές δυνάμεις ΠΑΣΠ-ΔΑΠ-ΒΛΟΚΟ, που το μόνο που κάνουν είναι να διαλύουν τις δομές και την οργάνωση των συλλόγων, προωθώντας την αποπολιτικοποίηση και τις πελατειακές σχέσεις.

- Ενάντια στην προδοτική και γραφειοκρατική πολιτική της ΚΝΕ/ΠΚΣ, που διαλύει όποιο κίνημα ή δομή δεν ελέγχει ασφυκτικά και σπέρνει την ηττοπάθεια και την απογοήτευση στους φοιτητές.

- Απορρίπτοντας τις αναποτελεσματικές πολιτικές των δυνάμεων των ΕΑΑΚ, που δεν έχουν κανένα σχέδιο για την αντιμε-

τώπιση της επίθεσης, ενώ αναλώνονται στις εσωτερικές τους διαφωνίες, οι οποίες παίρνουν μέχρι και εκφυλιστικό χαρακτήρα (χαφιεδολογία, βία κ.λπ.)

Η ενεργοποίηση των συλλόγων των φοιτητών μέσα από γενικές συνελεύσεις και επιτροπές είναι απαραίτητη για να εξέλθει το φοιτητικό κίνημα από το αδιέξοδο στο οποίο βρίσκεται. Με όπλο την αυτοοργάνωση, τις μαχητικές μορφές πάλης, τις συνελεύσεις και τις καταλήψεις, το φοιτητικό κίνημα πρέπει να μπλοκάρει την μνημονιακή επίθεση στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση και να προχωρήσει σε μια γενικευμένη αντεπίθεση απέναντι στο μνημονιακό καθεστώς, προωθώντας την ενότητα του φοιτητικού κινήματος μέσα στους αγώνες.

Η ΣΣΠ είναι μια δύναμη που παλεύει με σταθερότητα και συνέπεια πάνω σε αυτές τις αρχές, προωθώντας την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του φοιτητικού κινήματος σε μια επαναστατική κατεύθυνση. Με αυτό το πρόγραμμα θα δώσουμε τη μάχη των φοιτητικών εκλογών, που κατά πάσα πιθανότητα θα διεξαχθούν στις 10/4. Καλούμε κάθε φοιτητή να μας στηρίξει, ενισχύοντας τα ψηφοδέλτια της ΣΣΠ.

■ Σωτήρης Κ.

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ

Σχεδόν δύο χρόνια κρατάει το σήριαλ του «νέου» Λυκείου και του «νέου» τρόπου πρόσβασης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Με αποσπασματικές διαρροές στον τύπο και ανακοινώσεις του Κ. Γαβρόγλου και του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής (ΙΕΠ), οι οποίες συσκοτίζουν το μέγεθος της επίθεσης-καταστροφής, ο υπουργός Παιδείας προσπαθεί να μετριάσει τις αντιδράσεις της εκπαιδευτικής κοινότητας. Νέο επεισόδιο σε αυτό το σήριαλ υπήρξε η ανακοίνωση της πρότασης του ΙΕΠ για τα προγράμματα σπουδών των μαθημάτων της νέας Γ' Λυκείου (σχολικό έτος 2019-2020).

Εδώ να θυμίσουμε ότι αν εφαρμοστεί το νέο σύστημα θα οδηγήσει στη συρρίκνωση του δημόσιου δωρεάν Λυκείου, στον μαζικό αποκλεισμό των παιδιών των πιο φτωχών και αδύναμων στρωμάτων, στη στρόφι τους στη φτηνή κατάρτιση και μαθητεία, στους εξεταστικούς κόφτες για απόκτηση απολυτηρίου και στους διπλούς εξεταστικούς κόφτες για εισαγωγή στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, στον εξοβελισμό της γενικής μόρφωσης, στη φροντιστηριοποίηση του Λυκείου και βέβαια στη μαζική περικοπή δαπανών και θέσεων εργασίας εκπαιδευτικών (βλ. σχετικό άρθρο στην «Ε.Π.» Οκτωβρίου).

Όπως είχαμε προβλέψει ως Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών, παρά τις διαβεβαιώσεις του υπ. Παιδείας περί του αντιθέτου, η ανακοίνωση του ΙΕΠ προβλέπει μεγάλη αύξηση της ύλης σε όλα σχεδόν τα μαθήματα (π.χ. 60% στην Ιστορία, 30% σε Χημεία και Βιολογία,

ενώ για τα Μαθηματικά αθροίζεται η ύλη των μαθηματικών προσανατολισμού με εκείνη των μαθηματικών γενικής παιδείας και ένα κεφάλαιο συνδυαστικής, ενώ μειώνονται οι ώρες διδασκαλίας σε 6 ανά εβδομάδα από 7 που αντιστοιχούσαν στα 2 μαθήματα (5 Μαθηματικά προσ. + 2 Μαθηματικά γενικής παιδείας). Στην ομάδα Προσανατολισμού Ανθρωπιστικών, Νομικών και Κοινωνικών Επιστημών, αντικαθίσταται το μάθημα των Λατινικών με την Κοινωνιολογία αλλά, υποχωρώντας στις αντιδράσεις από τις Ενώσεις Φιλολόγων, τα Λατινικά παραμένουν ως μάθημα επιλογής στην Γ' Λυκείου μαζί με το Σχέδιο και τις Ξένες Γλώσσες, που δεν θα εξετάζονται πανελλαδικά αλλά μόνο στις εξετάσεις για την απόκτηση του απολυτηρίου. Καταργώντας τα Μαθηματικά και τη Βιολογία από τη γενική παιδεία, ένα μεγάλο ποσοστό μαθητών δεν θα έρθει σε επαφή ποτέ με τις έννοιες της στατιστικής, της θεωρίας της εξέλιξης, δεν θα αποκτήσουν γνώσεις που σχετίζονται με τα αντιβιοτικά, τα εμβόλια, τα σεξουαλικά μεταδιδόμενα νοσήματα κ.ά.

Η πρόταση του ΙΕΠ για το εξεταστικό είναι ίδια με αυτήν του Σεπτεμβρίου του 2018, κι ο υποτιθέμενος διάλογος που ακολούθησε ήταν για τα μάτια του κόσμου – όλα είναι προσυμφωνημένα και εναρμονισμένα με τις επιταγές της ΕΕ, του ΟΟΣΑ και του ΣΕΒ. Πιο συγκεκριμένα: α) υποχρεωτικά για όλους τους μαθητές θα είναι η Φυσική Αγωγή (2 ώρες), τα Θρησκευτικά (1 ώρα) και ένα μάθημα επιλογής (2 ώρες), β) θα υπάρχουν τέσσερις ομάδες προσανατολισμού με κοινό το μάθημα των Νέων Ελληνικών (6 ώρες, στην ουσία δύο μαθήματα,

Έκθεση και Λογοτεχνία, που θα εξετάζονται μαζί) και τρία εξεταζόμενα εξάωρα μαθήματα ανάλογα με την ομάδα προσανατολισμού (Αρχαία, Ιστορία, Κοινωνιολογία στις Ανθρωπιστικές, Νομικές και Κοινωνικές Επιστήμες / Μαθηματικά, Φυσική, Χημεία στις Θετικές και Τεχνολογικές Σπουδές / Φυσική, Χημεία, Βιολογία στις Επιστήμες Υγείας / Μαθηματικά, Αρχές Οικονομικής Θεωρίας, Πληροφορική στην Οικονομία και Πληροφορική). Έτσι, μετά το κόψιμο της 7ης ώρας από όλες τις τάξεις του Δημοτικού, τη μείωση του ωρολογίου προγράμματος των Γυμνασίων έρχεται και η μείωση κατά 3 ώρες του εβδομαδιαίου ωρολογίου προγράμματος της Γ' Λυκείου (χωρίς να γνωρίζουμε τι θα ισχύσει για τις άλλες δύο τάξεις του Λυκείου), που θα καταλήξει σε μείωση οργανικών θέσεων εκπαιδευτικών και άρα σε μείωση των προσλήψεων αναπληρωτών και απολύσεις για τους μόνιμους. Έτσι, ταιριάζει γάντι και ντύνεται και με παιδαγωγικό μανδύα η «φωτισμένη» πρόταση του Γαβρόγλου για την έναρξη των μαθημάτων μία ώρα αργότερα στα Λύκεια!

Προβλέπονται σε όλα τα μαθήματα εξετάσεις πανελλαδικού τύπου (σφραγισμένα ονόματα, κοινά θέματα σε επίπεδο περιφέρειας και βαθμολόγηση γραπτών από άλλους καθηγητές) για την απόκτηση του Απολυτηρίου, με το οποίο θα μπορούν να εισάγονται σε τμήματα χαμηλής ζήτησης. Για την εισαγωγή στα τμήματα υψηλής ζήτησης οι μαθητές θα δίνουν πανελλαδικές εξετάσεις στα τέσσερα μαθήματα. Ο προφορικός βαθμός θα συνυπολογίζεται με τους βαθμούς των πανελλαδικών μαθημάτων ενώ μένει να αποφασιστεί ποιο θα είναι το

ποσοστό.

Ακόμη δεν γνωρίζουν οι μαθητές της φετινής Γ' Λυκείου όλες τις «λεπτομέρειες» για τον τρόπο εισαγωγής τους σε πολλές σχολές, καθώς και το ποιες θα είναι οι σχολές που θα υπάρχουν στο φετινό μηχανογραφικό.

Το αλαλούμ που επικρατεί οφείλεται στην εφαρμογή των μνημονιακών δεσμεύσεων του υπουργείου Παιδείας, που περιλαμβάνει αθρόες συγχωνεύσεις και καταργήσεις τμημάτων και σχολών και που αλλάζει δραματικά το τοπίο στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Ανακοινώνουν τώρα (τρεις μήνες πριν τις εξετάσεις) ποια θα είναι τα ειδικά μαθήματα στα οποία θα εξεταστούν οι μαθητές σε κάποια τμήματα (π.χ. τμήμα τουρισμού στο Ιόνιο Πανεπιστήμιο), αλλάζουν τον τρόπο εισαγωγής στα μουσικά τμήματα (ορίζουν νέα αντικείμενα και ύλη που δεν διδάσκονται στα δημόσια μουσικά λύκεια), επιπλέον ορίζουν ως εξεταζόμενα αντικείμενα μαθημάτων για τα οποία δεν υπάρχουν βιβλία και καθορισμένη ύλη με αποτέλεσμα οι μαθητές να διδάσκονται διαφορετικά αντικείμενα και από διαφορετικά βιβλία. Με τον τρόπο αυτό η κυβέρνηση εντείνει το άγχος και την ανασφάλεια των μαθητών και των οικογενειών τους και υψώνει επιπλέον ταξικούς φραγμούς για τα παιδιά των φτωχών και λαϊκών οικογενειών, που δεν θα μπορέσουν να ανταποκριθούν οικονομικά στην αναζήτηση ιδιαίτερων μαθημάτων, προκειμένου να ανταποκριθούν στις νέες απαιτήσεις μόλις τρεις μήνες πριν τις εξετάσεις.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Αύξηση του κατώτατου μισθού: Άνθρακες ο θησαυρός!

Ο μνημονιακός θίασος-κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ στις 29 Γενάρη 2019 (4 χρόνια μετά την υπόσχεσή του για ΑΜΕΣΗ επαναφορά των μισθών στα 751 ευρώ), μέσω Υπουργικής Απόφασης, ανακοίνωσε την αύξηση του κατώτατου μισθού κατά 10% (από 586 στα 650 ευρώ μικτά τον μήνα) καθώς και την κατάργηση του υποκατώτατου μισθού (για τους εργαζόμενους κάτω των 25 χρόνων). Το απύθμενο θράσος του πολιτικού απατεώνα Τσίπρα και της κουστωδιάς του - που θριαμβολογούν ότι με την αύξηση του κατώτατου μισθού γίνεται το πρώτο βήμα για «να επανέλθουμε σε μια κανονικότητα», «για περιορισμό των ανισοτήτων», «για κυβέρνηση των πολλών και όχι των λίγων»-μόνο οργή προκαλεί στους εργαζόμενους, αφού η πραγματικότητα που βιώνουν είναι τελείως διαφορετική:

1) Με την αύξηση του κατώτατου μισθού παγιώνεται το μνημονιακό καθεστώς (νόμος Βρούτση) όπου **το ίδιο το αστικό κράτος θα ορίζει πλέον τον κατώτατο μισθό -όπως ακριβώς γινόταν επί χούντας!**- καταργώντας τις ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις μεταξύ εργαζόμενων-εργοδοτών. Πρόκειται ξεκάθαρα για το πιο σκληρό χτύπημα, πέρα από το ύψους του μισθού, γιατί πλέον μονιμοποιεί τον εξοβελισμό της οργανωμένης εργατικής τάξης από κάθε διαπραγμάτευση με το κεφάλαιο, προωθώντας έτσι τη διάλυση, ουσιαστικά, του συνδικαλιστικού κινήματος και την πλήρη διαίρεση-εξατομίκευση των εργαζόμενων.

2) Με την ανακοίνωση η κυβέρνηση άφησε το σύνολο των εργαζόμενων βορά στα

δόντια των εργοδοτών, χωρίς να μπορεί αλλά ούτε και να θέλει να εφαρμόσει πραγματικά την αύξηση, μη παίρνοντας μέτρα προστασίας των εργαζόμενων (απαγόρευση απολύσεων, μετατροπή των συμβάσεων από πλήρους απασχόλησης σε μερική ή εκ περιτροπής κ.λπ.).

3) Μάλιστα, η συμμαχία του Τσίπρα προχώρησε σε δώρα-παροχές προς τους εργοδότες σαν αντιστάθμισμα για την κατάργηση του υποκατώτατου μισθού, επιδοτώντας τους εργοδότες με 165 ευρώ περίπου κάθε μήνα για τις ασφαλιστικές εισφορές τους! Χρεώνοντάς τα δηλαδή πάλι στους ίδιους τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

4) Μέσω της μείωσης του αφορολόγητου από το 2020 (από 8.636 σε 5.681 ευρώ), όλοι οι εργαζόμενοι, ακόμη και οι μερικά απασχολούμενοι, καθώς και οι χαμηλοσυνταξιούχοι, θα βάλουν βαθιά το χέρι στην τσέπη και από 1-1-2020 θα επιστρέφουν πάνω από έναν ολόκληρο μισθό στην εφορία.

Η απάντηση των εργοδοτών στην «αύξηση» – Μας οδηγούν σε ένα σύστημα «καθαρού» μισθού!

Οι εργοδότες, εκμεταλλευόμενοι τους αντεργατικούς μνημονιακούς νόμους, δεν εφάρμοσαν την αύξηση του κατώτατου μισθού αλλά:

1) Πριν ακόμα την ανακοίνωση της «αύξησης», πολλοί εργοδότες προχώρησαν σε απολύσεις (τον Γενάρη είχαμε ρεκόρ στο ισοζύγιο απολύσεων-προσλήψεων σύμφωνα με το Σύστημα «Εργάνη»), ενώ αυξήθηκε κατακόρυφα και θα ενταθεί ακόμη περισσότερο η μετατροπή συμβάσεων από πλήρους

απασχόλησης σε μερική ή εκ περιτροπής (ήδη αυξήθηκαν τον Γενάρη κατά 50% σε σχέση με τον Δεκέμβρη). Επίσης, για εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους που δουλεύουν υποασφαλισμένοι, η αύξηση αποτυπώθηκε μόνο στη σύμβαση, αφού μειώθηκαν τα (μαύρα) χρήματα που παίρνουν στο χέρι.

2) Οι εργοδότες προχωρούν ένα βήμα περισσότερο: ο ΣΕΒ, μαζί με τις περιφερειακές βιομηχανικές ενώσεις **θεωρεί παράνομη** την αύξηση του κατώτατου μισθού όσων είχαν κατοχυρώσει επίδομα ζετίας το 2012, καθώς επισημαίνει πως το σχετικό επίδομα έχει καταργηθεί από το 2014. Η Κομισιόν, στην 2η έκθεση για την ενισχυμένη εποπτεία στην Ελλάδα, εκτίμησε ότι «επί της αρχής» δεν ισχύουν από το 2014 τα επιδόματα τριετίας, παρόλο που η κυβέρνηση αποφάσισε, με ειδική εγκύκλιο, να προβλέψει αύξηση και στους κατώτατους μισθούς των δικαιούχων επιδομάτων τριετίας.

Επίσης, δεν έχει ανανεωθεί η Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΕΓΣΣΕ) για το 2019, όπου προβλέπεται και το επίδομα γάμου 10% επί του μικτού κατώτατου μισθού. Έτσι, αν δεν ανανεωθεί, δεν θα ισχύει το σχετικό επίδομα. Η ΕΓΣΣΕ έχει λήξει από τις 31 Δεκεμβρίου 2018, ενώ η τρίμηνη μετενέργειά της λήγει στις 31/3/2019. Συνεπώς, μόνο έως τότε ισχύει το επίδομα γάμου.

Πίσω από αυτές τις συντονισμένες επιθέσεις κρύβεται η σφοδρή επιθυμία των εργοδοτών και όλων των μνημονιακών κανίβαλων να καταργήσουν κάθε έξτρα κατοχυρωμένη παροχή (κλαδικές συλλογικές συμβάσεις, τριετίες, επίδομα γάμου, 13ος-14ος μισθός κ.λπ.) και να μας οδηγήσουν σε έναν αμετάβλητο μισθό για όλο τον εργασιακό βίο και κοινό για

όλους τους εργαζόμενους (σύστημα «καθαρού» μισθού).

Να μη ζήσουμε σαν δούλοι - Με τους αγώνες μας να τους σταματήσουμε!

Οι εργαζόμενοι αντιλαμβάνονται ότι όχι μόνο δεν έχουμε βγει από τα μνημόνια αλλά έχουμε να αντιμετωπίσουμε ακόμη μεγαλύτερες επιθέσεις. Είναι μονόδρομος να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας. Να οργανωθούμε παντού με επιτροπές και συνελεύσεις στους χώρους δουλειάς. Μόνο με μαχητικούς και ανυποχώρητους αγώνες μπορούμε να διεκδικήσουμε ότι μας στερούν τόσα χρόνια. Να ανατρέψουμε την άθλια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και το υπόλοιπο πολιτικό μνημονιακό τσίρκο (ΝΔ, Ποτάμια, Λεβέντηδες, Καμμένους κ.λπ.) που παίζουν τα εκλογικά τους παιχνίδια με τις ζωές και το μέλλον μας.-Να επιβάλλουμε σε κάθε χώρο εργασίας να πληρωθούμε την πενήντη αύξηση του κατώτατου μισθού.

Να αγωνιστούμε και να διεκδικήσουμε:

► Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση υποχρεωτική για όλους, με 751 ευρώ βασικό μισθό, και όλα τα επιδόματα, τριετίες κ.λπ.

► Πραγματική επαναφορά των ελεύθερων Συλλογικών Διαπραγματεύσεων.

► Κλαδικές ΣΣΕ υποχρεωτικές για όλους.

Ενότητα – Οργάνωση – Αγώνας στους χώρους δουλειάς. Εμπρός για Απεργίες που θα επιβάλλουν σε εργοδότες και μνημονιακούς πραγματικές αυξήσεις.

■ Νίκος Κτενάς

Απάτη η συμφωνία κυβέρνησης-τραπεζιτών για την πρώτη κατοικία

Κυβέρνηση και φιλικά ΜΜΕ, διαφημίζουν την πρόσφατη συμφωνία με τους τραπεζίτες για την «προστασία» της πρώτης κατοικίας σαν ένα νέο φιλολαϊκό μέτρο. Στην πραγματικότητα, ζούμε για μία ακόμα φορά μια συντονισμένη προσπάθεια εξαπάτησης του ελληνικού λαού.

Καταρχάς παραλείπουν να αναφέρουν ότι το πλαίσιο που ίσχυε μέχρι τις 28/2/2019, με τον νόμο Κατσέλη, ήταν πολύ καλύτερο αφού παρά τις αδυναμίες του εξασφάλιζε κάποια νομική προστασία σε υπερχρεωμένα λαϊκά νοικοκυριά. Με τη νέα συμφωνία δεκάδες χιλιάδες νοικοκυριά βγαίνουν εκτός οποιασδήποτε ρύθμισης. Οι «τυχεροί» που πληρούν τα νέα πιο αυστηρά κριτήρια δεν εξασφαλίζουν την σωτηρία του σπιτιού τους αφού πρέπει να συνεχίσουν να είναι συνεπείς στην αποπληρωμή του δανείου. Για το δάνειο προβλέπεται ένα πολύ μικρό κούρεμα με βάση την πραγματική αξία του ακινήτου (την ίδια στιγμή που τα funds τα αγοράζουν κουρεμένα έως 90%!) ενώ το επιτόκιο παραμένει σχετικά υψηλό, στο 2,5%. Παράλληλα, η πολυδιαφημισμένη επιδότηση στεγαστικού δανείου είναι πολύ χαμηλή και τα κριτήρια για ένταξη ακόμα πιο σκληρά. Τέλος αν κάποιοι δανειολήπτες θέλει να προσφύγει δικαστικά για την προστασία του σπιτιού του, αυτό συνεπάγεται πολύ μεγάλο οικονομικό κόστος το οποίο δεν μπορεί να το καλύψει σε καμία περίπτωση ένα υπερχρεωμένο νοικοκυριό. Όλα αυτά, έρχονται να προ-

σθεθούν σε ένα ήδη ασφυκτικό πλαίσιο για τους δανειολήπτες, αφού έχουν προηγηθεί η αλλαγή του τρόπου διεξαγωγής των πλειστηριασμών, η ποινικοποίηση της δράσης ενάντια σε αυτούς και η δυνατότητα εξαγοράς στεγαστικών δανείων από funds.

Πιο αναλυτικά με τη συμφωνία μεταξύ κυβέρνησης και τραπεζιτών για να ενταχθεί κάποιος οφειλέτης σε ρύθμιση θα πρέπει:

α) Το υπόλοιπο δανείου με προσημείωση πρώτης κατοικίας να φθάνει έως τις 130.000 ευρώ συμπεριλαμβανομένων των τόκων (αυτό καλύπτει 15-20% των δανειοληπτών).

β) Η αντικειμενική αξία του ακινήτου δεν πρέπει να ξεπερνά τις 250.000 ευρώ.

γ) Το εισόδημα του δανειολήπτη να μην υπερβαίνει τις 12.500 ευρώ για τους άγαμους ή τις 21.000 ευρώ για τους έγγαμους, προσαυξημένο κατά 5.000 ευρώ για κάθε παιδί με ανώτατο όριο τις 36.000 ευρώ.

δ) Η προς ρύθμιση οφειλή να βρισκόταν ήδη σε καθυστέρηση 3 μηνών στις 31/12/2018.

ε) Η αντικειμενική αξία του συνόλου της ακίνητης περιουσίας να μην ξεπερνά το διπλάσιο της προ ρύθμιση οφειλής.

στ) Η αποτίμηση των επενδύσεων και το ύψος των καταθέσεων, αθροιστικά, να μην ξεπερνούν το 50% της προς ρύθμιση οφειλής.

Εφόσον πληρούνται τα κριτήρια αυτά, ο οφειλέτης θα μπαίνει σε ρύθμιση που

περιλαμβάνει: Διάρκεια εξόφλησης έως 25 έτη, με περιορισμό τα 80 έτη στην ηλικία του δανειολήπτη στη λήξη της περιόδου εξόφλησης, επιτόκιο euribor 3 μηνών (περίπου 2%-2,5%), διαγραφή για το υπερβάλλον του 120% της εμπορικής αξίας της κύριας κατοικίας. Εάν ο δανειολήπτης καθυστερήσει την πληρωμή ενός ποσού ίσο με 3 μηνιαίες δόσεις, χάνει την προστασία και τη ρύθμιση. Ακόμα ο οφειλέτης που θα κάνει αίτηση έχει δικαίωμα άρνησης στη ρύθμιση και προσφυγής στο δικαστήριο. Ωστόσο, μέχρι τη δίκη θα πρέπει να πληρώνει στην τράπεζα το 30% της παλαιάς του δόσης. Αν δεν το κάνει χάνει οριστικά την προστασία της κύριας κατοικίας του.

Στην ουσία, το νέο πλαίσιο ευνοεί ξεκάθαρα τους τραπεζίτες οι οποίοι μπορούν άμεσα να βάλουν χέρι σε δεκάδες χιλιάδες ακίνητα και να εκβιάσουν άλλους τόσους δανειολήπτες. Η συμφωνία με τους τραπεζίτες θα συνοδευτεί με ένα ευρύτερο σχέδιο για τα κόκκινα δάνεια που θα προβλέπει την δημιουργία ενός φορέα διαχείρισης «κόκκινων δανείων» με τον οποίο στην ουσία το κράτος θα χρεωθεί τα «κόκκινα δάνεια» και θα αφήσει τις τράπεζες «καθαρές» στα χέρια των ιδιωτών! Ακόμα, με την κατάσταση των τραπεζών να είναι τραγική, δεν αποκλείεται σύντομα να έχουμε νέα ανακεφαλαιοποίηση, η οποία θα φέρει ακόμα χειρότερους όρους για τους δανειολήπτες και όπως και οι υπόλοιπες θα φορτωθεί στις πλάτες του ελληνικού λαού με νέα μνημόνια και

σκληρά μέτρα.

Ακόμη όμως και γι' αυτή την πολύ κακή για τους δανειολήπτες συμφωνία δεν έχουν δώσει το «πράσινο» φως οι «θεσμοί». Η τηλεδιάσκεψη που έγινε την προηγούμενη εβδομάδα μεταξύ όλων των εμπλεκόμενων υπουργείων (Οικονομικών, Οικονομίας, Δικαιοσύνης), εκπροσώπων της Ελληνικής Ένωσης Τραπεζών (ΕΕΤ) και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ) δεν κατέληξε σε συμφωνία. Η ΕΚΤ υποστηρίζει ότι ακόμα και αυτή η ελάχιστη προστασία θα ζημιώσει τις τράπεζες και απαιτεί πιο σκληρά κριτήρια. Αναμένεται νέα διάσκεψη αφού η συμφωνία αποτελεί προαπαιτούμενο για την εκταμίευση της δόσης του 1 δισ. ευρώ στο επόμενο Eurogroup.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση πρέπει να οργανώσουμε την αντίσταση μας σε κάθε γειτονιά. Ότι κι αν ψηφίζουν στη Βουλή των Μνημονίων, απαντάμε: Αγώνας Παντού, Κάτω η άθλια κυβέρνηση Τσίπρα – Ποτέ ξανά στην εξουσία οι παλιοί μνημονιακοί. Με επιτροπές αγώνα και δράσης σε κάθε γειτονιά. Να κάνουμε πράξη το σύνθημα «Κανένα σπίτι στα χέρια τραπεζίτη»!

Γ.Θ.

ΕΚΛΟΓΕΣ 2019

Η επέμβαση της Ο.Κ.Δ.Ε.

**Η ΟΚΔΕ συμμετέχει
αυτόνομα στις
Ευρωεκλογές (Μάιος)
και Βουλευτικές
εκλογές, ενώ
υποστηρίζει τα
ψηφοδέλτια της
Εργατικής Αντεπίθεσης
στους δήμους του
Γαλατσίου (Αθήνα) και
των Αμπελοκήπων-
Μενεμένης
(Θεσσαλονίκη).**

Η ΟΚΔΕ συμμετέχει αυτόνομα στις Ευρωεκλογές (Μάιος) και Βουλευτικές εκλογές, ενώ υποστηρίζει τα ψηφοδέλτια της Εργατικής Αντεπίθεσης στους δήμους του Γαλατσίου (Αθήνα) και των Αμπελοκήπων-Μενεμένης (Θεσσαλονίκη):

– Για να καταγγείλει και να αγωνιστεί ενάντια σε όλους αυτούς που οδήγησαν την οικονομία στην χρεοκοπία, επέβαλλαν τα Μνημόνια, ευθύνονται για την ανεργία και την εξαθλίωση του ελληνικού λαού, την καταστροφή των συστημάτων υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. **Το πολιτικό τσίρκο**, αυτό το άθλιο και καταγέλαστο πολιτικό προσωπικό, που βουτηγμένο στην ανυποληψία, τη διαφθορά, τα σκάνδαλα και την ανηθικότητα ξέρει μόνο να λαιδορεί, να εξαπατά, να εκβιάζει, να τρομοκρατεί και να κατακλύβει τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα – ενώ εξυπηρετεί τα συμφέροντα των καπιταλιστών, των πλουσίων, των ιμπεριαλιστών.

– Για να καταγγείλει ιδιαίτερα **τον Τσίπρα και τον ΣΥΡΙΖΑ**. Που είναι οι κύριοι υπεύθυνοι για τη διάλυση του αντιμνημονιακού μπλοκ που είχε δημιουργηθεί στους αγώνες του 2010-12. Για το 3^ο Μνημόνιο Τέρας και τους αμέτρητους μνημονιακούς νόμους, την περαιτέρω οικοδόμηση και ενίσχυση του

μνημονιακού καθεστώτος, ενός Νέου Συστήματος Εκμετάλλευσης ενάντια στους εργαζόμενους. Για την υποθήκευση του ελληνικού λαού στους δανειστές ιμπεριαλιστές ως υποτελή μιας Αποικίας Χρέους. Τσίπρας/ΣΥΡΙΖΑ κυβέρνησαν συνεργαζόμενοι και με όποιον άλλο ήταν «πρόθυμος» για κάθε είδους ψήφο στη βουλή και αθλιότητα (ΝΔ, ΑΝΕΛ, ΚΙΝΑΛ, Ποτάμι, Λεβέντης), με διαρκή μικρά και μεγάλα κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα, καταργώντας κάθε έννοια εθνικής και λαϊκής κυριαρχίας. Με το τεράστιο ψέμα της «εξόδου από τα Μνημόνια», παραδίδουν τον ελληνικό λαό στους εκβιαστές των αγορών, στους γύπες του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου. Για να εξαπατούν τον ελληνικό λαό παρουσιάζονταν ως «Αριστερά» και τώρα επικαλούνται ένα «προοδευτικό μέτωπο» με κάθε κουρέλι της πολιτικής.

– Για να αναδείξει **την πραγματική κατάσταση**, την τεράστια κρίση της οικονομίας και του ελληνικού καπιταλισμού, που παρά την προπαγάνδα του ΣΥΡΙΖΑ και όλων των μνημονιακών βαθαινεί. Να προειδοποιήσει για τη νέα, τεράστια επίθεση στους εργαζόμενους, που έχει ήδη ξεκινήσει και θα οργιάσει μετά τις εκλογές, με συνθήματα όπως «μείωση του κράτους» και «αποφυγή της χρεοκοπίας», «υπεράσπιση της πατρίδας» και «απόκρουση των εθνικών κινδύνων». Οδηγώντας σε ακόμα μεγαλύτερη κατάρρευση το βιοτικό επίπεδο και τα στάνταρντ ζωής του ελληνικού λαού:

– Με ένα νέο κύμα ιδιωτικοποίησης και διάλυσης των δημόσιων υποδομών και κοινωνικών υπηρεσιών. Με την αρπαγή σπιτιών από τους τραπεζίτες και τα funds. Με το **Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης**, που γίνεται όλο και χειρότερο, παραδίδοντας τους εργαζόμενους γυμνούς στον δεσποτισμό του κεφαλαίου, μετατρέποντάς τους σε σύγχρονους δούλους.

– Με τον τυχοδιωκτικό, επικίνδυνο, πολεμοκάπηλο **Εθνικισμό** της ελληνικής αστικής τάξης. Που επιχειρεί να αποπροσανατολίσει τον ελληνικό λαό, να μας βάλει πρώτους στην υπηρεσία των σχεδίων ΗΠΑ-NATO-ΕΕ στην περιοχή, στήνοντας επιθετικούς «άξονες» με τα πιο αντιδραστικά καθεστώτα.

– Με ένα ακόμα πιο ζοφερό **Κράτος Έκτακτης Ανάγκης**, με πυλώνες τα ΜΑΤ, μια αυτονομημένη δικαστική εξουσία, τις κρατικές συμμορίες και εφεδρεία τους φασίστες της Χρυσής Αυγής. Με σημαία το «Νόμος και Τάξη» και τα «εγκλήματα της Αριστεράς» (στα οποία έστρωσε τον δρόμο ο Τσίπρας/ΣΥΡΙΖΑ). Με διαρκείς επιθέσεις στην ιστορία, τις παραδόσεις, τις αξίες του εργατικού κινήματος. Με την έξαρση του ρατσισμού και της ξενοφοβίας, όχι μόνο από τους διάφορους ακροδεξιούς αλλά κυρίως από την κτηνώδη μεταχείριση των προσφύγων/μεταναστών με τη συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας. Με την προσπάθεια μιας αντιδημοκρατικής και

ακροδεξιάς μετατόπισης όλης της πολιτικής ζωής, στησίματος νέων αντιδραστικών πολιτικών μορφωμάτων.

– Για να παλέψει ενάντια σε κάθε τεχνητό, κάλπικο δίλημμα ποιος είναι το «μικρότερο κακό». Να αναδείξει ότι ΣΥΡΙΖΑ, ΝΔ κ.ά. έχουν κοινό πρόγραμμα και πολιτική, τα Μνημόνια και την επικίνδυνη πρόδεση στους ιμπεριαλιστές. Ότι όποια κι αν είναι η επόμενη κυβέρνηση, θα είναι **χειρότερη**, γιατί η κρίση χειροτερεύει.

– Για να αναδείξει την ανάγκη να συγκρουστούμε με **τον ζουρλομανδύα του Ευρώ, το τέρας της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ**, τα δόγματα της «δημοσιονομικής πειθαρχίας» και των «μεταρρυθμίσεων». Η ΕΕ βρίσκεται σε αποσύνθεση, που γεννάει μόνο αντεργατικές επιθέσεις, ασύλληπτες κοινωνικές ανισότητες, αντιδημοκρατική αναδίπλωση, καταστολή και πολιτικά πραξικοπήματα, ρατσισμό, άνοδο της ακροδεξιάς, εστίες συγκρούσεων, κίνδυνο νέων πολέμων. Μόνη διέξοδος είναι ο συντονισμός και η κοινή πάλη των εργατικών και λαϊκών αγώνων σε όλη την Ευρώπη, για την έξοδο της χώρας μας από Ευρώ/ΕΕ, για τη διάλυση της αντιδραστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ενωμένη, δημοκρατική, ριζοσπαστική, Σοσιαλιστική.

– Για να αναδείξει και να υπερασπίσει τους **Αγώνες** των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας, τη μόνη διέξοδο. Ενάντια σε κάθε ηττοπάθεια και αυταπάτη. Ενάντια στη συστηματική εκστρατεία όλων των μηχανισμών του συστήματος να αποσιωπήσουν και να συκοφαντήσουν αυτούς τους αγώνες, για ρίξουν στο περιθώριο μιας ματαιότητας τη μεγάλη πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας.

– Για να συγκρουστεί με την αθλιότητα –ειδικά προεκλογικά– μιας πολιτικής ζωής γεμάτης ψέματα, σκανδαλολογία, κούφια πόλωση. Για να βοηθήσουμε να έρθει στην επιφάνεια η φωνή **όσων δεν έχουν φωνή**, ο φόβος και οι αγωνίες, τα αισθήματα ταπείνωσης και αδιεξόδου αλλά και υπόκωφης οργής, αναζήτηση μιας ριζικής ανανέωσης των εργαζομένων, φτωχών λαϊκών στρωμάτων και νέων.

– Για να δείξει ότι η ρίζα του κακού είναι **η κρίση του ίδιου του καπιταλισμού**, η λογική και το σύστημα της εκμετάλλευσης και καταπίεσης, ο ανταγωνισμός, το κέρδος, η ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής. Που γεννάνε τρομακτικές απειλές για το μέλλον της ανθρωπότητας από τους εξοπλισμούς, τα πυρηνικά, την οικολογική καταστροφή. Η δύναμη του κεφαλαίου, οι τοκογλύφοι των αγορών, οι ιμπεριαλιστές, η ΕΕ, οι μηχανισμοί καταστολής και ο πόλεμος (που σ' αυτά όλο και πιο πολύ αναζητά τη σωτηρία του το καπιταλιστικό σύστημα) δεν αντιμετωπίζονται ή δεν αμβλύνονται μόνο με μια πολιτική αλλαγή –όπως είχε υποσχεθεί ο ΣΥΡΙΖΑ– ή με την χρεοκοπημένη πολιτική

Μνημόνια, Φτώχεια, Καταστολή, Εθνικισμός, Πόλεμος...

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΔΟΥΛΟΙ

Ενότητα - Αγώνας για το Δίκιο των Εργαζομένων

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΠΑΝΤΟΥ

- ▶ Κάτω το πολιτικό τσίρκο, οι υπηρέτες των Μνημονίων
- ▶ Διαγραφή του Χρέους. Έξω από Ευρώ/ΕΕ και ΝΑΤΟ
- ▶ Την Κρίση να πληρώσουν Κεφάλαιο - Πλούσιοι

Ο.Κ.Δ.Ε.

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας www.okde.gr

12ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΚΝΕ

των ρεφορμιστών του ΚΚΕ. Η μοναδική διέξοδος βρίσκεται στη ρήξη με το σύστημα, στην επαναστατική ανατροπή, στην εγκαθίδρυση της εξουσίας των εργαζόμενων μαζών, μιας Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας.

– Για να αναδείξει την ανάγκη οι εργαζόμενοι, οι νέοι, οι αγωνιστές του κινήματος να κάνουμε **μια τομή στη λογική και την πρακτική μας**. Να προβάλλει μια συγκροτημένη επαναστατική πολιτική, που να ανταποκρίνεται πραγματικά στην τεράστια κρίσιμότητα της περιόδου:

– Μια ενωτική πολιτική, όχι σε εκλογική βάση, αλλά με σύνθημα Ενότητα στους Αγώνες, Αγώνας για την Ενότητα, που είναι πρωταρχικός όρος για την Ανασυγκρότηση-Ανασύνθεση του Εργατικού Κινήματος.

– Ένα ριζοσπαστικό, ταξικό **Πρόγραμμα Σωτηρίας**. Ένα πραγματικό Μεταβατικό Πρόγραμμα, για τη διαγραφή του χρέους, την έξοδο από Ευρώ/ΕΕ/ΝΑΤΟ, τις εθνικοποιήσεις με εργατικό έλεγχο στην οικονομία. Για την ενότητα και αυτοοργάνωση των εργαζομένων, ώστε να προετοιμαστεί πραγματικά μια νικηφόρα σύγκρουση με το καπιταλιστικό σύστημα και το αστικό κράτος. Με αποκορύφωμα μια άλλη δομή εξουσίας, μια επαναστατική Κυβέρνηση των Εργαζομένων, μέσα από την κινητοποίηση και τους αγώνες των μαζών, που θα ανοίξει τον δρόμο στη μόνη εναλλακτική, το Σοσιαλισμό.

Η ΟΚΔΕ κατεβαίνει στις εκλογές μιλώντας την γλώσσα της αλήθειας, όπως έκανε πάντα. Όποιος υπόσχεται συμβόλαια με τη νίκη, ή έστω μια ανώδυνη ανακούφιση, μέσα από τον κοινοβουλευτικό δρόμο, από έναν εκλογικό-στικό κρετινισμό, είναι πολιτικά επικίνδυνος, θα φέρει μόνο νέες διαψεύσεις και ήττες. Οι σύγχρονες χούντες δεν πέφτουν με κάλπες και εύπεπτα εκλογικά σχήματα, αλλά με ταξικούς αγώνες, εξεγέρσεις, προλεταριακές επαναστάσεις. Οι μικροί και μεγάλοι αγώνες σήμερα σε όλο τον κόσμο και στη χώρα μας (π.χ. Κίτρινα Γιλέκα) δείχνουν ότι οι εργαζόμενοι αντιστέκονται και παλεύουν, ότι εκρήξεις μεγάλων βρίσκονται μπροστά μας. Που όμως απαιτούν σχέδιο και οργάνωση για να μην σπαταληθούν, όχι κάποια μεσοβέζικη συγκόλληση για να ακουμπήσουμε μια ελπίδα ή ψήφο. Η ΟΚΔΕ θέλει να αναδείξει την ανάγκη οικοδόμησης **μιας νέας** Επαναστατικής Δύναμης. Που δεν θα υποκύπτει ή θα προδίδει τους εργαζόμενους στην πρώτη δυσκολία, δεν θα τρέχει με κάθε ευκαιρία πίσω από «ξένες σημαίες». Που δεν θα την αλέσει η κρίση, όπως τόσα άλλα πλαδαρά εκλογικόστικα σχήματα, αλλά θα είναι η αιχμή του εργατικού κινήματος.

Η συμμετοχή της ΟΚΔΕ στις εκλογές είναι μια συνέχεια της καθημερινής πάλης της, με τα κείμενα, τις αναλύσεις, την πρακτική, τους αγώνες της. Το ψηφοδέλτιο της ΟΚΔΕ δεν έχει καμία σχέση με τους επαγγελματίες και τα τζάκια της πολιτικής. Σ' αυτό συμμετέχουν εργαζόμενοι, άνεργοι και νέοι συνδικαλιστές και αγωνιστές, με σημαντική δράση στα κινήματα και τους αγώνες – και ιδιαίτερα από το πιο σκληρά εκμεταλλεύσιμο κομμάτι, που βιώνει το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης, που μένει στην αφάνεια από τα ΜΜΕ, την «επίσημη» πολιτική, την συνδικαλιστική γραφειοκρατία, τους ρεφορμιστές. Είναι μια χρήσιμη επιλογή για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία, για τους αγωνιστές του εργατικού κινήματος που αναζητούν διέξοδο στη σημερινή κατάσταση. Ενίσχυση της ΟΚΔΕ σημαίνει ενίσχυση της επαναστατικής πολιτικής, των δυνατοτήτων για μια συνολικά άλλη πορεία στο κίνημα και την Αριστερά, για έναν Σοσιαλισμό που δεν θα έχει σχέση με τις σταλινικές δικτατορίες.

Η αναμονή των αποτελεσμάτων ενός συνεδρίου του ΚΚΕ ή της ΚΝΕ ασφαλώς και δεν προκαλεί κάποια αγωνία. Όπως συμβαίνει κάθε φορά, έτσι και τώρα, οι θέσεις του απερχόμενου Κεντρικού Συμβουλίου (ΚΣ) εγκρίθηκαν ομόφωνα από το σώμα του 12^{ου} Συνεδρίου της ΚΝΕ, που πραγματοποιήθηκε τον Φλεβάρη. Ωστόσο, πίσω από αυτή τη φαινομενικά ατσαλένια ομοψυχία και αποφασιστικότητα, η πραγματική ζωή και οι απαιτήσεις της περιμένουν στη γωνία τη νεολαία του ΚΚΕ.

Η δράση της ΚΝΕ και ο πολιτικός προσανατολισμός της, όπως αποδεικνύεται τόσο από την καθημερινή εμπειρία όσο και από την απόφαση του Συνεδρίου της, βρίσκονται σε κρίσιμο σταυροδρόμο:

α) Η ταλάντευση ανάμεσα στην «αριστερή» ή και αριστεριστική στροφή που πραγματοποιεί στα λόγια το ΚΚΕ την τελευταία δεκαετία από τη μία, και η ολοένα και πιο σκληρή, μονολιθική, δεξιά πρακτική του από την άλλη, δημιουργούν μια αφόρητη αντίφαση, μια παραφωνία που δεν μπορεί να κρυφτεί πλέον.

Παρόλο που τα ντοκουμέντα του ΚΚΕ — και πολύ περισσότερο της ΚΝΕ— ποτέ δεν φημιζόνταν για την προσπάθειά τους να κάνουν μια βαθιά ή έστω ουσιαστική ανάλυση της πραγματικής κατάστασης, η απόφαση του 12^{ου} Συνεδρίου ξεπερνά κάθε προηγούμενο. Είναι ηχηρή η απουσία οποιασδήποτε αναφοράς, έστω και δημοσιογραφικής, στην παγκόσμια οικονομική κρίση, στις νέες εξελίξεις (καλύπτονται όλα με ένα γενικό κι αόριστο «όξυνση των ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων»), στην ιδιαίτερη κρίση-κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού. Ακόμα πιο ηχηρή, η έλλειψη αναφοράς στις διεργασίες που γίνονται στο παγκόσμιο εργατικό κίνημα, με πιο χτυπητό παράδειγμα τα «Κίτρινα Γιλέκα» στη Γαλλία.

Η αντικατάσταση όλων αυτών με ένα κατεβατό νουθεσιών, κατηγορικών προσταγών και αναμασήματος παλιών τσιτάτων του κομμουνιστικού κινήματος («ο κομμουνισμός είναι τα νιάτα του κόσμου» κ.λπ.) δεν μπορεί να κρύψει την πραγματική αδυναμία παραγωγής μιας συγκεκριμένης —πόσο μάλλον μαρξιστικής— πολιτικής για τη σημερινή περίπλοκη κατάσταση.

β) Ίσως το μόνο σημείο όπου υπάρχει όντως μια πολιτική αναφορά είναι αυτό που αναφέρει: «**Η κατάσταση που ζούμε οι νέοι σήμερα δεν πρόκειται ν' αλλάξει, επειδή η καπιταλιστική οικονομία στην Ελλάδα πέρασε σε φάση ανάκαμψης από την κρίση που ξέσπασε το 2009. Οφείλεται σε αναδιαρθρώσεις αναγκαίες για το κεφάλαιο, για τον καπιταλιστικό ανταγωνισμό, γι' αυτό είχαν διακηρυχτεί και προ κρίσης, στον έναν ή στον άλλο βαθμό προωθούνται και σε άλλες χώρες.**»

Η ΚΝΕ, στο πλευρό του ΚΚΕ, δίνει και πάλι πρώτη τα διαπιστευτήριά της. Είναι η πολιτική δύναμη που αναπαράγει πρώτη και καλύτερη το αφήγημα του ελληνικού αστισμού: η κρίση τελείωσε, η ανάπτυξη έρχεται. Φυσικά, θα είναι άδικη, σκληρή, ταξική, αλλά ωστόσο υπάρχει: ο καπιταλισμός αυτορυθμίζεται, ξεπερνά τις κρίσεις του.

γ) Στο τελευταίο συνέδριο του ΚΚΕ πολλοί αριστεροί εντυπωσιάστηκαν από τις βερμπαλιστικές διατυπώσεις για τη στάση του σε έναν επικείμενο πόλεμο, για την παρρησία με την οποία δήλωνε ότι σκοπός του θα είναι

να τον μετατρέψει σε εμφύλιο, ταξικό κ.λπ. Αυτά βέβαια γρήγορα αντικαταστάθηκαν από μια βαθιά υπόκλιση στον εθνικισμό και τα «κυριαρχικά δικαιώματα» της Ελλάδας, στην κατάπτυστη θέση για τη μη ύπαρξη μακεδονικής εθνότητας, αλυτρωτισμού των Σκοπίων κ.λπ. Η ΚΝΕ έρχεται εδώ να υπερθεματίσει: «**Σε αυτόν τον αγώνα θα πρωτοστατήσουμε, στο πλευρό του Κόμματός μας, για να βγουν μισθωτοί και συνταξιούχοι, βιοπαλαιστές αγρότες και αυτοαπασχολούμενοι, τα παιδιά τους, νικητές απέναντι τόσο σε κάθε πιθανό ξένο εισβολέα όσο και απέναντι στην καπιταλιστική εξουσία της εκμετάλλευσης και των πολέμων ή της δήθεν "ειρήνης με το πιστόλι στον κρόταφο" των λαών.**»

δ) Η οργανωτική κατάσταση της ΚΝΕ, παρά την τεχνική αισιοδοξία που καλλιεργούν τα ντοκουμέντα του Συνεδρίου, δεν είναι καλή. Η αλήθεια είναι ότι, φαινομενικά, ΚΚΕ και ΚΝΕ είχαν τα τελευταία χρόνια μια «χρυσή ευκαιρία» να αναπτυχθούν. Αυτοί οι μόνιμα απόντες από τους αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας, αυτοί που έσπευδαν σε κάθε αγωνιστική ανάταση να κουνήσουν το δάχτυλο, να βρουν ψεγάδια, να σπείρουν την απογοήτευση σε όσους αποφάσιζαν να αγωνιστούν, ακόμα και να παίξουν τον ρόλο του πυροσβέστη του κινήματος όπου μπορούσαν, φάνηκαν να «δικαιώνονται» μετά την αναμενόμενη προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ. Προσπάθησαν να την αξιοποιήσουν, όχι για να βγουν τα κατάλληλα διδάγματα, αλλά για να πουν «εμείς τα λέγαμε», εννοώντας φυσικά ότι όλοι αυτοί οι αγώνες που δόθηκαν το προηγούμενο διάστημα δεν είχαν κανένα νόημα. Επιπλέον ώθηση σε αυτό τους έδωσε και η στάση των περισσότερων οργανώσεων της άκρας αριστεράς, που, σχεδόν με το στανιό, παρά την καθημερινή εμπειρία που αποκόμιζαν φοιτητές και εργαζόμενοι, παρουσίαζαν το ΚΚΕ σαν μια αγωνιστική, αριστερή, ταξική δύναμη και όχι ως έναν ρεφορμιστικό μηχανισμό, τροχοπέδη για την ανάπτυξη του κινήματος.

Σήμερα, καθώς πλησιάζουμε σε ένα πρώτο κλείσιμο του κύκλου που άνοιξε με την προσχώρηση του ΣΥΡΙΖΑ στο μνημονιακό μπλοκ, τα αποτελέσματα που μετρούν το ΚΚΕ και η ΚΝΕ είναι πάρα πολύ ισχνά. Η «ευκαιρία» μάλλον χάθηκε και το σχέδιό τους να εξαφανίσουν ό,τι βρίσκεται στα αριστερά τους και να παρουσιάζονται σαν η μόνη δύναμη με αναφορά στους αγώνες και το κίνημα απέτυχε παταγωδώς.

Στη νέα κατάσταση που ανοίγεται μπροστά μας, στην εποχή των αιώνων μνημονίων, η εργατική τάξη και η νεολαία θα προσεγγίζουν και πάλι, αργά και βασιανιστικά, τη μόνη πραγματική εναλλακτική που έχουν στα χέρια τους, την ανάπτυξη της αυτοοργάνωσης και των αγώνων τους. Σε αυτή τη διαδικασία η ΚΝΕ δεν έχει να παίξει κάποιον ρόλο, πέρα από το να προσπαθήσει να αποτελέσει ανάχωμα. Είναι σίγουρο ότι οι προσπάθειές της θα συντριβούν και πάλι από το ίδιο το κίνημα. Για τους αγωνιστές και τις οργανώσεις που αναφέρονται ειλικρινά στο κίνημα και την επανάσταση, αποτελεί σημαντικό καθήκον, από τώρα, η καταπολέμηση των ρεφορμιστικών αυταπατών που σκορπάει. Η αλλαγή των συσχετισμών σε βάρος των ρεφορμιστών και υπέρ των επαναστατικών ιδεών αποτελεί βασικό όρο για τη νίκη των αγώνων.

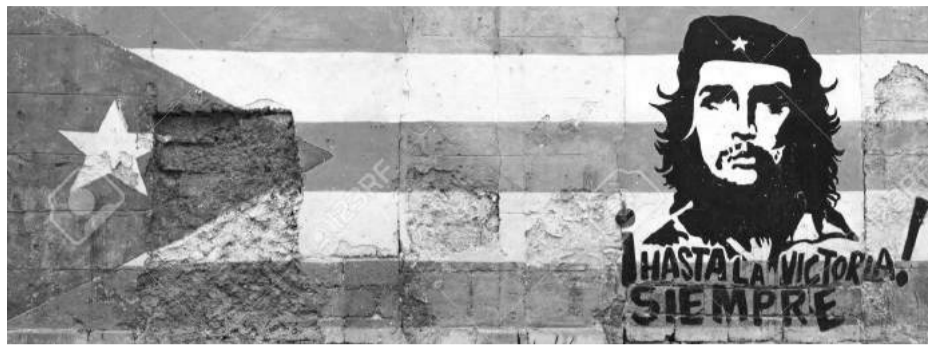
■ Γιάννης Συμυρλής

Δημοψήφισμα για νέο Σύνταγμα στην Κούβα Θεσμική κατοχύρωση της στροφής στον καπιταλισμό

Στις 24 Φλεβάρη πραγματοποιήθηκε δημοψήφισμα στην Κούβα για την επικύρωση του νέου Συντάγματος της χώρας. Η συμμετοχή έφτασε στο 84,4%. Το 86,85% (λίγο παραπάνω από 6,8 εκατομμύρια ψηφοφόροι) ψήφισε «Ναι», 9% (περίπου 700.000) ψήφισε «Όχι», ενώ οι υπόλοιποι έριξαν στην κάλπη λευκό ή άκυρο.

Ανεξάρτητα από το πολιτικό περιεχόμενο της συνταγματικής αλλαγής, αξίζει να σταθούμε στις δημοκρατικές διαδικασίες διαμόρφωσης του τελικού κειμένου που δόθηκε στον λαό προς έγκριση, οι οποίες βέβαια είναι αδιανόητες για τις καπιταλιστικές «δημοκρατίες». Αρχικά, καταρτίστηκε από την κυβέρνηση ένα προσχέδιο Συντάγματος, που εγκρίθηκε από την Εθνοσυνέλευση τον Ιούλη του 2018. Στη συνέχεια, το κείμενο υποβλήθηκε σε δημόσια συζήτηση από τις 13 Αυγούστου μέχρι τις 15 Νοέμβρη, με συμμετοχή σχεδόν 9 εκατομμυρίων ανθρώπων σε 133.000 συναντήσεις στην Κούβα και στο εξωτερικό. Όπως ανακοινώθηκε, κατατέθηκαν πάνω από 780.000 προτάσεις, τροποποιήσεις, προσθήκες και διαγραφές στα 224 άρθρα του σχεδίου Συντάγματος και άλλαξε το 60% του αρχικού κειμένου. Το τροποποιημένο κείμενο, με 229 άρθρα, επανήλθε στην Εθνοσυνέλευση και εγκρίθηκε ομόφωνα από τους 583 βουλευτές (19 απουσίαζαν), πριν τεθεί σε δημοψήφισμα.

Το νέο Σύνταγμα στο προοίμιο διαβεβαιώνει για τον «σοσιαλιστικό χαρακτήρα της χώρας που είναι αμετάκλητος» και διατηρεί τον στόχο της οικοδόμησης του κομμουνισμού (κάτι που είχε αφαιρεθεί στο προσχέδιο και επανήλθε μετά από τη δημόσια συζήτηση). Επίσης, επαναβεβαιώνει τον ηγετικό ρόλο του Κομμουνιστικού Κόμματος στη διεύθυνση της κοινωνίας. Εκτός από τον Πρόεδρο, θεσπίζεται θέση πρωθυπουργού καθώς και όριο παρामीνης και στα δύο αξιώματα μέχρι δύο

πενταετίες, ενώ οι εκλεγόμενοι πρέπει να είναι από 35 μέχρι 60 χρόνων όταν ξεκινούν την πρώτη τους θητεία. Όσον αφορά όμως την ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής, εκτός από τη «σοσιαλιστική παλλαϊκή», τη «συνεταιριστική» και την ιδιοκτησία των «πολιτικών και κοινωνικών λαϊκών οργανώσεων», αναγνωρίζεται η «ιδιωτική» και η λεγόμενη «μεικτή» ιδιοκτησία. Έτσι, ενώ σύμφωνα με το Σύνταγμα η «σοσιαλιστική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής» παραμένει η κύρια οικονομική μορφή, κατοχυρώνεται η λειτουργία της «ελεύθερης αγοράς» και το κράτος καλείται να παίζει ρόλο «ρυθμιστή της αγοράς, ώστε να εξυπηρετεί την κοινωνία». Επιπλέον, η δραστηριότητα του ξένου κεφαλαίου χαρακτηρίζεται «σημαντικό στοιχείο για την οικονομική ανάπτυξη της χώρας». Τέλος, στο νέο Σύνταγμα της Κούβας περιλαμβάνονται σημαντικά άρθρα που κατοχυρώνουν βασικά ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες και ενισχύουν τις αρμοδιότητες των λαϊκών οργάνων τοπικής αυτοδιοίκησης.

Η αλήθεια είναι πως και στην περίπτωση της Κούβας, όπως σχεδόν πάντα όταν σε οποιαδήποτε χώρα και καθεστώς αλλάζει ο συνταγματικός χάρτης, κατοχυρώνονται σε θεσμικό επίπεδο νέα οικονομικά, κοινωνικά και πολιτικά δεδομένα, τα οποία όμως έχουν ήδη διαμορφωθεί. Η ηγεσία του κουβανικού ΚΚ, επί προεδρίας του Ραούλ Κάστρο (αδελφού του αποβιώσαντος Φιντέλ) και του Μιγκέλ Ντίας

Κανέλ (διαδέχτηκε τον Ραούλ τον Απρίλη του 2018), έχει εδώ και πολλά χρόνια ανοίξει τις πόρτες για τη διείσδυση των ξένων «επενδυτών» και γενικά των καπιταλιστικών οικονομικών σχέσεων. Σημαντικές υποδομές της Κούβας παραχωρήθηκαν σε ξένες εταιρείες με μακροχρόνιες συμβάσεις εκμετάλλευσης, ενώ εκτάσεις γης μισθώνονται μέχρι και για 99 χρόνια! Η πιο σκανδαλώδης παραχώρηση στο κεφάλαιο ήταν οι «ζώνες ελεύθερου εμπορίου», στις οποίες οι επενδυτές απαλλάσσονται από φόρους για 12 χρόνια και έχουν έκπτωση 50% για άλλα 5, ενώ οι μισθοί είναι πολύ χαμηλότεροι σε σχέση με την υπόλοιπη χώρα. Το 2010-11 απολύθηκαν 500.000 δημόσιοι υπάλληλοι, για τους οποίους οι γραφειοκράτες του ΚΚ δήλωσαν κυνικά ότι δεν θα μείνουν χωρίς δουλειά, διότι το κράτος θα μειώσει τα εμπόδια για τη δημιουργία ιδιωτικών επιχειρήσεων και θα δώσει κίνητρα ώστε να δουλέψουν ως αυτοαπασχολούμενοι (!). Το νέο Σύνταγμα, αν και δεν προσθέτει άμεσα κάτι σε μια διαμορφωμένη κατάσταση, προσφέρει πλήρη θεσμική και νομική κάλυψη στις δραστηριότητες του κεφαλαίου και ανοίγει τον δρόμο για αναβάθμιση της ισχύος και του ρόλου των ξένων αλλά και των ντόπιων καπιταλιστών στην οικονομική και πολιτική ζωή της Κούβας.

Ωστόσο, παρά τις δυσμενείς σε γενικές γραμμές εξελίξεις, δεν θα πρέπει να αγνοήσουμε την επιβίωση σημαντικότητας κατακτήσεων της επανάστασης σε πολλούς

τομείς, και μάλιστα σε συνθήκες απόλυτης ιμπεριαλιστικής περικύκλωσης και ανελέητου εμπάργγο από πλευράς του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Η αγροτική παραγωγή στηρίζεται σε πολύ μεγάλο βαθμό σε συνεταιριστική καλλιέργεια, εξασφαλίζοντας σχεδόν πλήρη διατροφική αυτονομία της χώρας. Η Κούβα έχει ένα από τα χαμηλότερα ποσοστά βρεφικής θνησιμότητας και αναφαρτησιμότητας στον κόσμο, παράλληλα με την υψηλότερη αναλογία γιατρών και μια από τις υψηλότερες αναλογίες εκπαιδευτικών ανά κάτοικο. Επίσης, ήταν η πρώτη χώρα που εξάλειψε πλήρως τη μετάδοση του ιού του AIDS και της σύφιλης από τη μητέρα στο παιδί, σύμφωνα με επίσημα στοιχεία του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας. Ένα σημαντικό ποσοστό των αποφάσεων σε πολλούς τομείς, ιδιαίτερα σε τοπικό επίπεδο, λαμβάνεται μέσα από λαϊκές συνελεύσεις. Στην εξωτερική πολιτική, η Κούβα είναι σταθερά προσανατολισμένη στη συμμαχία με τις άλλες προοδευτικές κυβερνήσεις της Λατινικής Αμερικής, ιδιαίτερα της Βενεζουέλας και της Βολιβίας, στηρίζοντας ένα μέτωπο ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Τέλος, παρά την εκτεταμένη καπιταλιστική διείσδυση, περίπου το 80% της οικονομίας παραμένει κάτω από τον έλεγχο του κράτους.

Παρά τις θυσίες των εργατικών και λαϊκών μαζών και τις προσπάθειες της καστρικής ηγεσίας κατά τις προηγούμενες δεκαετίες, η μοίρα της κουβανικής επανάστασης πολύ δύσκολα θα μπορούσε να είναι διαφορετική, από τη στιγμή που δεν έσπασε η απομόνωσή της σε ένα φτωχό νησί, λίγα ναυτικά μίλια από τις αμερικανικές ακτές. Η επιβίωσή της θα εξαρτηθεί σε μεγάλο βαθμό από την εξέλιξη της ταξικής πάλης σε ολόκληρη την ήπειρο και τη βοήθεια που θα μπορέσει να πάρει από άλλους λαούς και κινήματα. Αλλά και αντίστροφα, όσο μένει όρθια, παρά τα τεράστια προβλήματα και τις αδυναμίες της, είναι πάντα ένας φάρος και σημείο αναφοράς για τους εργαζόμενους και τους φτωχούς σε όλη τη Λατινική Αμερική και όχι μόνο.

■ Γιάννης Χαλάς

Διεθνής Καμπάνια Ενάντια στη Συκοφαντική Σειρά Trotsky του Netflix

Από τον περασμένο Ιανουάριο η ΟΚΔΕ έχει προχωρήσει σε συστηματικές ενέργειες με στόχο την ενημέρωση των εργαζομένων και της νεολαίας για την επικείμενη προβολή από την ΕΡΤ της αντιστοίχης, συκοφαντικής και αντεπαναστατικής σειράς *Trotsky*. Ο κρατικός τηλεοπτικός φορέας είχε αγοράσει τα δικαιώματα της ρωσικής παραγωγής σειράς (2017) από την αμερικανική πλατφόρμα Netflix. Οι προσπάθειες της οργάνωσης καρποφόρησαν, καθώς η διοίκηση της ΕΡΤ, έπειτα από ανακοινώσεις και παραστάσεις διαμαρτυρίας, δεσμεύτηκε να μην προχωρήσει σε προβολή της σειράς. Πλέον διενεργείται διεθνής καμπάνια ενάντια στην τηλεοπτική σειρά, καθώς οι αντιδράσεις δεν περιορίζονται σε ελληνικό έδαφος.

Της διεθνούς καμπάνιας ηγείται ο εγγονός του Λέον Τρότσκι, Εστεμπάν Βολκόβ, καθώς και τα Κέντρα Μελέτης, Έρευνας και Εκδόσεων «Λέον Τρότσκι» σε Μεξικό και Αργεντινή. Συλλέγονται υπογραφές που δηλώνουν την αποκήρυξη της συκοφαντικής σειράς. Αρκετοί διακεκριμένοι ακαδημαϊκοί, συγγραφείς, καλλιτέχνες και πολιτικοί ακτιβιστές απ' όλο τον κόσμο υποστηρίζουν την καμπάνια. Όποιος επιθυμεί να προσθέσει το όνομά του στις υπογραφές μπορεί να απο-

στείλει μήνυμα στο leftvoiceemail@gmail.com.

Σύμφωνα με τους διοργανωτές της καμπάνιας, ορισμένες από τις παραποιήσεις στις οποίες υποπίπτει η τηλεοπτική σειρά είναι, μεταξύ άλλων, οι εξής:

1) Αν και οι δημιουργοί της ισχυρίζονται ότι βασίζονται σε πραγματικά γεγονότα, δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να αναπαράγουν τα ψέματα των ιμπεριαλιστών και των σταλινικών, με στόχο την υποβάθμιση του επαναστάτη Τρότσκι.

2) Ο Τρότσκι παρουσιάζεται ως εγωκεντρικός, αυταρχικός και ανταγωνιστικός, και όλα αυτά εξαιτίας της εβραϊκής καταγωγής του. Υποτίθεται ότι προς το τέλος της ζωής του βασανίζεται από μεταμέλεια για τα «εγκλήματά» του κατά την επανάσταση!

3) Ο δολοφόνος του Τρότσκι και πράκτορας του Στάλιν, Ραμόν Μερκαντέρ, παρουσιάζεται ως φίλος και συνεργάτης του Τρότσκι, ο οποίος τον σκότωσε ενώ βρισκόταν σε αυτοάμυνα!

4) Διαστρεβλώνεται η ερμηνεία των ρωσικών επαναστάσεων. Οι ρώσοι εργάτες, αγρότες και στρατιώτες άγονται και φέρονται από φιλόδοξους ηγέτες όπως οι Λένιν και Τρότσκι. Τα Σοβιέτ υποβιβάζονται σε βήματα για τους λόγους των μεγάλων ηγετών. Δεν

υπάρχει ταξική πάλη που οδηγεί στην επανάσταση.

5) Ευτελιζονται οι προσωπικές σχέσεις του Τρότσκι με τις κατά σειρά γυναίκες του, Αλεξάντρα Σοκολόφσκαγια και Ναταλία Σέβντοβα, οι οποίες παρουσιάζονται ως νοικοκυρές αντί για επαναστάτριες, όπως ήταν. Ως γονιός, ο Τρότσκι παραμελεί τα παιδιά του και δεν διστάζει να θέσει σε κίνδυνο τις ζωές τους. Η σειρά αποκρύπτει το ότι τα παιδιά του Τρότσκι όχι μόνο υποστηρίζαν τον πολιτικό αγώνα του πατέρα τους, αλλά δολοφονήθηκαν και τα ίδια από τους σταλινικούς.

6) Η σχέση του Λένιν με τον Τρότσκι παρουσιάζεται ως σχέση εγωιστικού ανταγωνισμού και κατ' ανάγκη συνεργασίας, όχι ως σχέση βασισμένη στην πολιτική συμφωνία για τη σοσιαλιστική επανάσταση και την επαναστατική τακτική.

7) Διαστρεβλώνονται ή αποκρύπτονται τα γεγονότα της ίδρυσης και λειτουργίας του Κόκκινου Στρατού, της Κρονστάνδης και της ιμπεριαλιστικής επέμβασης κατά της ΕΣΣΔ. Η ίδρυση της 3ης Διεθνούς αποσιωπάται. Παραλείπεται μία από τις σημαντικότερες φάσεις της ζωής του Τρότσκι, αυτή της Αριστερής Αντιπολίτευσης ενάντια στο σταλινικό καθεστώς. Όλα τα εγκλήματα του σταλινισμού αποδίδονται στον ίδιο τον Τρότσκι!

Οι παραπάνω παρατηρήσεις είναι σε γενικές γραμμές σύμφωνες με την κριτική που ασκήθηκε από την ΟΚΔΕ ήδη από την πρώτη της ανακοίνωση για το θέμα (*Για τη Σειρά «Τρότσκι» του Netflix*, 6.1.2019). Εκεί επισημάνθηκε ότι ο Λ. Τρότσκι υπήρξε μία από τις μεγαλύτερες και πιο συκοφαντημένες μορφές του παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος. Ήταν ο Πρόεδρος του Σοβιέτ και ηγέτης της στρατιωτικής επιτροπής που έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην οργάνωση της Οκτωβριανής Επανάστασης που δημιούργησε το πρώτο Εργατικό Κράτος στον κόσμο. Οργάνωσε και διέυθυνε τον Κόκκινο Στρατό που έσωσε την νεογέννητη επανάσταση (1917-1922). Ερμήνευσε το φαινόμενο της γραφειοκρατικοποίησης της ΕΣΣΔ και ηγήθηκε του αγώνα εναντίον της. Κυνηγημένος από το σταλινικό καθεστώς, εξορίστηκε. Ανεπιθύμητος από τις αστικές κυβερνήσεις, περιπλανήθηκε σε αρκετές χώρες, και του επιβλήθηκαν περιορισμοί μετακίνησης και έκφρασης. Η συμβολή του στην υπόθεση της προλεταριακής επανάστασης στάθηκε εξαιρετική: αναλύσεις για την σταλινική γραφειοκρατία, η θεωρία της διαρκούς επανάστασης, οι αναλύσεις του για το φασιστικό φαινόμενο, οι επεξεργασίες του για την τέχνη, η ίδρυση της 4ης Διεθνούς το 1938 κ.λπ.

Βενεζουέλα: Στην κόψη του ξυραφιού

Η πρώτη φάση του πραξικοπήματος στην Βενεζουέλα για την ανατροπή της κυβέρνησης Μαδούρο που ξεκίνησε με την αυτοανακήρυξη του Γουαϊδό σε πρόεδρο απέτυχε. Η προσπάθεια των πραξικοπηματιών και των αμερικάνων ιμπεριαλιστών με κύριο όχημα την «ανθρωπιστική βοήθεια» που συγκέντρωσαν στην πόλη Κούκουτα στα σύνορα με την Κολομβία όπως και η πολυδιαφημισμένη συναυλία στις 23 Φλεβάρη όπου παρεβρέθησαν μεταξύ άλλων και ο πρόεδρος της Κολομβίας Ιβάν Ντούκε της Χιλής Σεμπασιάν Πινιέρα και της Παραγουάης, Μάριο Άμπντο της λεγόμενης «Ομάδας της Λίμα» δεν έφεραν τα αποτελέσματα που ανέμεναν οι ενορχηστρωτές του πραξικοπήματος με επικεφαλής την μαριονέτα Γουαϊδό ο οποίος παρά την απαγόρευση εξόδου από την χώρα παρεβρέθη στην Κούκουτα. Παρά την καλοστημένη διεθνή προπαγάνδα και την τεράστια πίεση που δέχτηκε η κυβέρνηση Μαδούρο από τον «Δούρειο Ίππο» της «ανθρωπιστικής βοήθειας» δεν πέρασε τα σύνορα της Βενεζουέλας παρά την προσπάθεια να στηθεί προβοκάτσια γύρω από την πυρπόληση φορτηγού για το οποίο κατηγορήθηκαν οι βενεζολάνοι ενώ στην πραγματικότητα συνέβει από υποστηρικτές του Γουαϊδό.

Η βασική επιδίωξη των πραξικοπηματιών ήταν η πρόκληση μιας διαίρεσης στις τάξεις του στρατού και η κινητοποίηση μιας μερίδας του πληθυσμού υπέρ της «ανθρωπιστικής βοήθειας». Και τα δύο απέτυχαν. Μόλις τρεις στρατιωτικοί των Ένοπλων Δυνάμεων αυτομόλησαν προς την Κολομβία και κανένας από αυτούς δεν ήταν ανώτερος αξιωματικός ενώ η αντι-συναυλία που οργάνωσαν οι τσαβίστας από την πλευρά της Βενεζουέλας λειτούργησε ανασταλτικά για οποιαδήποτε προσπάθεια κινητοποίησης από την αντιπολίτευση. Η Βενεζουέλα προχώρησε ταυτόχρονα σε διακοπή των σχέσεων της με την Κολομβία μιας και η τελευταία την κατηγορήσε για επίθεση εναντίον της χώρας για την υποτιθέμενη πυρπόληση από τον φορτηγού από την Βενεζολάνικη Αστυνομία.

Μετά από αυτή την αποτυχία οι πραξικοπηματίες προσπάθησαν να ανασυνταχθούν σε όλα τα επίπεδα. Σε μια κίνηση συσπείρωσης των αντιδραστικών δυνάμεων σε όλη την Λατινική Αμερική ο Γκουαϊδό επισκέφθηκε την Κολομβία, την Βραζιλία, την Παραγουάη, την Αργεντινή και τον Ισημερινό κερδίζοντας χρόνο και προετοιμάζοντας το επόμενο βήμα του πραξικοπήματος ενώ ταυτόχρονα οι ΗΠΑ επέβαλαν νέες οικονομικές κυρώσεις σε ανώτερα στρατιωτικά στελέχη για παρεμπόδιση της παράδοσης ανθρωπιστικής βοήθειας καλώντας την ίδια ώρα τους συμμάχους της να παγώσουν τα περιουσιακά στοιχεία της PDVSA, της κρατικής πετρελαϊκής εταιρείας της Βενεζουέλας.

Στις 4 Μαρτίου ο Γουαϊδό επέστρεψε στην Βενεζουέλα παρουσία ξένων

πρεσβυτών και διπλωματών, μεταξύ των οποίων και του Γερμανού πρέσβη Ντάνιελ Κρίνερ, στο αεροδρόμιο του Καρακάς. Η κίνηση αυτή η οποία είχε ως σκοπό την αποφυγή της σύλληψης του Γουαϊδό είναι ακόμα ένα βήμα στην ένταση της επιθετικότητας των ιμπεριαλιστών που επεμβαίνουν ωμά ακόμα και στο εσωτερικό της χώρας με σκοπό την όλο και πιο στέρεη εγκαθίδρυση μιας δυαδικής εξουσίας με επικεφαλής την μαριονέτα Γουαϊδό. Η κυβέρνηση Μαδούρο παρότι κήρυξε «Persona non grata» τον Γερμανό πρέσβη δίνοντας του 48 ώρες για να φύγει από τη χώρα με την κατηγορία της «εμπλοκής στα εσωτερικά της χώρας», δεν προέβη ταυτόχρονα στην σύλληψη του Γουαϊδό αφήνοντας πλήρως ελευθερία κινήσεων στον πραξικοπηματία.

Στις 7/3 προκλήθηκε μια από τις μεγαλύτερες βλάβες στην ηλεκτροδότηση της Βενεζουέλας η οποία έπληξε τις 22 από τις 23 πολιτείες της χώρας μαζί με την πρωτεύουσα Καρακάς. Σύμφωνα με την ηλεκτρική εταιρεία της χώρας Corfoelec πρόκειται για σαμποτάζ στον υδροηλεκτρικό σταθμό του Γκούρι, τον μεγαλύτερο της χώρας και έναν από τους μεγαλύτερους της Λατινικής Αμερικής. Το μπλάκ άουτ διήρκεσε πάνω από 20 ώρες και σε μερικές περιοχές ξεπέρασε τις 40 δημιουργώντας πολύ σοβαρά προβλήματα στην ήδη βαριά χτυπημένη από τις κυρώσεις και την δολιοφθορά οικονομία της Βενεζουέλας.

Όπως ήταν αναμενόμενο η ακροδεξιά Αντιπολίτευση κατηγορήσε την κυβέρνηση Μαδούρο για το μπλάκ άουτ και κάλεσε σε κινητοποιήσεις το Σάββατο 9 Μαρτίου οι οποίες παρά το ότι δεν είχαν την αναμενόμενη μαζικότητα συμβάλουν στην συνέχιση της διεθνούς καμπάνιας για την ανατροπή της νόμιμα εκλεγμένης κυβέρνησης του Νικολά Μαδούρο και το ξήλωμα των κατακτήσεων της Μπολιβαριανής Επανάστασης. Αντικειμενικά ο χρόνος κυλάει υπέρ της Αντιπολίτευσης όσο η κυβέρνηση Μαδούρο επιμένει σε μια «δημοκρατική τακτική» μέσω της οποίας είναι αναγκασμένη να αποδεικνύει συνεχώς τα αυτονόητα στον υπόλοιπο κόσμο και να δίνει βάρος στους «διεθνείς δημοκρατικούς θεσμούς».

Αυτή την φορά έκανε πρόσκληση προς την υπάτη αρμοστή του ΟΗΕ και πρώην πρόεδρο της Χιλής Μισέλ

Μπατσελέτ η οποία και στέλνει ομάδα της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα να ξεκινήσει αποστολή 12 ημερών στη διάρκεια της οποίας θα έχει συνομιλίες με αξιωματούχους της κυβέρνησης και της ελεγχόμενης από την αντιπολίτευση Εθνοσυνέλευσης. Σε δηλώσεις της στη Γενεύη η Μπατσελέτ έκανε σαφές πως η κατάσταση στη Βενεζουέλα «καταδεικνύει σαφώς τον τρόπο με τον οποίο οι παραβιάσεις αστικών και πολιτικών δικαιωμάτων - περιλαμβανομένου του μη σεβασμού των βασικών ελευθεριών και της ανεξαρτησίας κρίσιμων θεσμών - μπορούν να επιταχύνουν την επιδείνωση των οικονομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων» στέλνοντας εκ των πρώτων μήνυμα για την «ουδετερότητα» και τον ρόλο που θα παίξει στην συνέχεια.

Η προς το παρόν μη επιλογή της άμεσης στρατιωτικής παρέμβασης των ΗΠΑ και των συμμάχους της στην περιοχή εναντίον της Βενεζουέλας δεν σημαίνει πως ο κίνδυνος για μια αλλαγή καθεστώτος με την βία μπορεί να αποκλειστεί. Το αντίθετο μάλιστα. Με την αποστράτευση του FARC-EP στην Κολομβία αυξήθηκε σημαντικά η παραστρατιωτική διείσδυση στη Βενεζουέλα και είναι ασταμάτητη η προσπάθεια σύνδεσης των παραστρατιωτικών ομάδων με αντιδραστικούς παράγοντες των Ένοπλων Δυνάμεων της Βενεζουέλας.

Η δράση αυτών των μισθοφορικών ομάδων εξαρτάται σχεδόν απόλυτα από τους συσχετισμούς που διαμορφώνονται στις Ένοπλες Δυνάμεις οι οποίοι παρότι μέχρι στιγμής δεν δείχνουν σοβαρούς τριγμούς ωστόσο κανείς ποτέ δεν μπορεί να είναι σίγουρος για τις υπόγειες διεργασίες που τον διαπερνούν. Προς το παρόν οι ιμπεριαλιστές επικεντρώνουν στην ενίσχυση του οικονομικού μπλοκάτζ, την πρόκληση χάους και τη όξυνση της πολιτικής και κοινωνικής κρίσης. Η συντήρηση των βίαιων διαδηλώσεων στους δρόμους («γουαρίμπας») παρότι η δυναμική τους έχει εξασθενήσει είναι μάλλον μια υποχρεωτική τακτική για την προετοιμασία του επόμενου βήματος στο διαρκές πραξικόπημα που διεξάγεται.

Όμως μια «ειρηνική έξοδος» από τη συγκυρία φαίνεται εξαιρετικά δύσκολη με την δεδομένη αύξηση των εξωτερικών πιέσεων που υφίσταται η Βενεζου-

έλα και οικονομικά προβλήματα που συνεχώς συσσωρεύονται. Η υποστήριξη της Κίνας και κυρίως της Ρωσίας και άλλων περιφερειακών δυνάμεων όπως το Ιράν και η Τουρκία δίνουν μια αδιαισθητή στήριξη στην κυβέρνηση Μαδούρο απέναντι στις ΗΠΑ ωστόσο, δεδομένου της διεθνούς πίεσης χωρίς την εμβάθυνση της επαναστατικής διαδικασίας η κυβέρνηση θα βυθίζεται εκ νέου σε ένα παιχνίδι διπλωματικών διαφορών και στρατηγικές θέσεις, όπου το μικρότερο εσωτερικό σφάλμα μπορεί να αντιστρέψει την υποστήριξη που δέχεται και να ανοίξει ξανά τη δυνατότητα μιας εισβολής ή την ανάγκη διαπραγμάτευσης με την ντόπια αντίδραση με πολύ χειρότερους όρους από τους σημερινούς. Οι οικονομικές κυρώσεις κατά της Βενεζουέλας θα κλιμακωθούν και θα μπορούσαν να γίνουν ένας παγκόσμιος οικονομικός αποκλεισμός όπως εκείνος της Κούβας μεσοπρόθεσμα.

Επιπλέον, οι αντιδραστικοί εσωτερικοί παράγοντες που αναμφίβολα υπάρχουν και στην πολιτική και στρατιωτική ηγεσία οι οποίοι εμπλέκονται στην παρασιτική οικονομία και τα κομμάτια εκείνα που επωφελούνται από την κερδοσκοπία θα εντείνουν τη δυναμική της λεηλασίας και της καταπίεσης της εργατικής τάξης. Με την σειρά της η πίεση στην εργατική τάξη αντικειμενικά θα αυξήσει τη διαδικασία της καταστροφής του κοινωνικού ιστού που χτίστηκε κατά τη διάρκεια της Βολιβιανής Επανάστασης όπως και τις οργανωτικές διαδικασίες για την πραγματική άσκηση της λαϊκής εξουσίας.

Όσο συνεχίζουν να κατέχουν θέσεις εξουσίας αντιδραστικοί παράγοντες τόσο θα κλείνονται οι πόρτες στις πιο ριζοσπαστικές λαϊκές οργανώσεις που παλεύουν για σύγκρουση και όχι διαπραγμάτευση με την εμπορική αστική τάξη, τους χονδρεμπόρους, τους τραπεζικούς ομίλους και τις οικονομικές μαφίες.

Η εσωτερική ένταση και η κοινωνική αναταραχή αναπόφευκτα θα συνεχίζεται όσο η κυβέρνηση θα προσπαθεί να κερδίσει χρόνο σε αναζήτηση διαρθρωτικών πολιτικών λύσεων και η επαναστατική πρωτοπορία της εργατικής τάξης δεν θα προχωρά σε αντικαπιταλιστικά μέτρα που θα προσπαθούν να λύσουν τα κοινωνικο-οικονομικά προβλήματα του πληθυσμού απαλλοτριώνοντας το Κεφάλαιο και παίρνοντας όλους τους τομείς κλειδιά της οικονομίας στα χέρια της.

Σήμερα όσο ποτέ ξανά στο παρελθόν χρειάζεται η επαναστατική πρωτοπορία της Βενεζουέλας να εφαρμόσει ένα δικό της ανεξάρτητο σχέδιο που θα κινητοποιεί την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα αφενός για την συντριβή του ιμπεριαλιστικού πραξικοπήματος και αφετέρου για την εδραίωση μιας Επαναστατικής Κυβέρνησης των Εργαζομένων και το προχώρημα της Μπολιβαριανής Επανάστασης προς μια Σοσιαλιστική Επανάσταση.

■ Παουλίν Μπουμπουλίμα

Πρόωρες εκλογές στην Ισπανία

Η τέταρτη οικονομία της ευρωζώνης προχωρά σε τρίτη εκλογική αναμέτρηση τα τελευταία τέσσερα χρόνια. Η οικονομική και κοινωνική κρίση του ισπανικού κράτους έχουν οδηγήσει το πολιτικό σύστημα σε πλήρη θρυσματισμό και σε αδυναμία εύρεσης σταθερής κυβερνητικής πλειοψηφίας.

Τον Ιούνιο του 2018, η κυβέρνηση μειοψηφίας του συντηρητικού Λαϊκού Κόμματος (ΛΚ) του Ραχόι έπεσε υπό το βάρος αποκαλύψεων για «μαύρο χρήμα» στα ταμεία του κόμματος. Σχηματίστηκε κυβέρνηση από το Σοσιαλιστικό Κόμμα (ΣΚ), με κατά περίπτωση στήριξη από τους Podemos και τα κόμματα της Καταλονίας (το συντηρητικό PDeCAT του πρώην προέδρου της Καταλονίας και αυτοεξόριστου στο Βέλγιο Πουτσεδμόν και το αριστερό ERC). Ήταν μια κυβέρνηση μειοψηφίας που καρκινοβατούσε, αδυνατώντας να λύσει τα κρίσιμα εθνικά και κοινωνικά ζητήματα (Καταλονία, προστασία των γυναικών, ανεργία, κοινωνική ανισότητα). Οι διαδηλώσεις για την ανεξαρτησία της Καταλονίας συνεχίστηκαν, με την κυβέρνηση να κάνει διάλογο, αρνούμενη όμως να δεχτεί νέο δημοψήφισμα. Η σφοδρή αστυνομική καταστολή έδειξε τη «συνέχεια» του ισπανικού κράτους και οι 12 Καταλανοί πολιτικοί κρατούμενοι για το αποσχιστικό δημοψήφισμα του 2017 παρέμειναν φυλακισμένοι.

Όλα τα δεξιά κόμματα και το ανερχόμενο ακροδεξιό VOX κατηγορούν τους υποστηρικτές της ανεξαρτησίας της Καταλονίας ως προδότες, όπως και το ΣΚ, επειδή διαπραγματεύεται μαζί τους.

Τα καταλανικά κόμματα ζήτησαν από το ΣΚ να απελευθερώσει τους κρατούμενους και να δηλώσει πως αντιτίθεται σε βαριές καταδίκες τους. Η άρνηση του ΣΚ να πάρει θέση και η έναρξη της δίκης στις 13 Δεκέμβρη οδήγησαν σε πλήρη διάσταση καταλανικών κομμάτων και κυβέρνησης. Έτσι, στην ψήφιση του προϋπολογισμού, η κυβέρνηση δεν είχε πλειοψηφία, αφού οι Καταλανοί τον καταψήφισαν, και ο πρωθυπουργός Σάντσεθ αναγκάστηκε να προκηρύξει πρόωρες εκλογές για τις 28 Απριλίου.

Προμήνυμα του κυβερνητικού αδιεξόδου ήταν οι εκλογές στην Ανδαλουσία στις αρχές Δεκέμβρη, όπου η τοπική κυβέρνηση του ΣΚ εκτοπίστηκε από τη συμμαχία Λαϊκού Κόμματος, Πολιτών και VOX.

Ακραία πολιτική και κοινωνική πόλωση

Η ανεργία, οι χιλιάδες εξώσεις, η φτώχεια της εργατικής τάξης και των ξεπεσμένων μικροαστικών στρωμάτων, το καταλανικό ζήτημα, η σύγκρουση για τα δικαιώματα των γυναικών και η ανοιχτή επανεμφάνιση των νοσταλγών του Φράνκο με μαζικούς όρους έχουν δημιουργήσει ένα εκρηκτικό πολιτικό και κοινωνικό μίγμα.

Το ΣΚ ελπίζει πως εμφανίζοντας ένα φιλολαϊκό πρόσωπο (υπόσχεται αύξηση του κατώτατου μισθού κατά 22%, νόμους για προστασία των ενοικιαστών και ενάντια στη βία κατά των γυναικών κ.ά.) θα έχει ένα καλό αποτέλεσμα. Οι δημοσκοπήσεις το δείχνουν πρώτο με 24%, χωρίς όμως να μπορεί να σχηματίσει κυβέρνηση, ακόμα και με στήριξη των Podemos.

Το ΛΚ έρχεται δεύτερο στις δημοσκοπήσεις με 21%. Έχει γίνει ακόμα πιο αντιδραστικό, με σχέδιο να ηγηθεί μιας ακροδεξιάς συμμαχίας με τους Πολίτες και το VOX, στα πρότυπα της Ανδαλουσίας. Ο πρώην πρωθυπουργός Αθνάρ, που συνεχίζει να κινεί τα νήματα, υποστηρίζει την πλήρη κατάργηση της καταλανικής αυτονομίας, τη φυλάκιση των κατηγορούμενων Καταλανών, την όξυνση της αστυνομικής καταστολής. Δική του ιδέα ήταν η σύμπραξη με το VOX, που εμφανίστηκε και στον δρόμο, με κοινή διαδήλωση ΛΚ-Πολιτών-VOX

τον Δεκέμβρη υπέρ της εθνικής ενότητας.

Οι Πολίτες πηγαίνουν όλο και πιο δεξιά, αφήνοντας όμως ανοιχτούς διαύλους για συνεργασία ακόμα και με το ΣΚ. Είναι κόμμα αντίστοιχης ποιότητας με το ελληνικό Ποτάμι. Οι δημοσκοπήσεις του δίνουν έως 18%.

Οι Podemos, ο ΣΥΡΙΖΑ της Ισπανίας, αφού σφετερίστηκε όλα τα μαζικά κινήματα της τελευταίας δεκαετίας (αγανακτισμένοι - κίνημα κατά των εξώσεων κ.ά.), κατέληξε γρήγορα σε αυτό που ήταν πραγματικά, μια αστική δύναμη με αριστερό προσώπιο, που παλεύει για κυβερνητικές καρέκλες. Έγινε σύμμαχος του ΣΚ και στήριγμα της κυβέρνησής του. Οι δημοσκοπήσεις του δίνουν 15% και του αφαιρούν τη δυνατότητα να είναι ο προνομακός κυβερνητικός εταίρος του ΣΚ. Η χυδαία συντηρητική στροφή του έχει απογοητεύσει σημαντικές λαϊκές μάζες και έχει υποσκάψει το φρόνημα του εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος. Αυτοί οι υποκριτές (όμοιοι του ΣΥΡΙΖΑ) άνοιξαν τον δρόμο στην άνοδο του VOX και τη σίγουρη είσοδο των ακροδεξιών στη Βουλή μετά από 37 χρόνια.

Το VOX παίρνει 11% στις δημοσκοπήσεις, ενώ πριν ένα χρόνο είχε επιρροή 0,5%. Όμως, η μετατόπιση της πολιτικής ατζέντας όλο και πιο δεξιά και η πλήρης χρεοκοπία της υποτιθέμενης «αριστεράς» του έδωσαν πολιτικό χώρο, όπως συνέβη σε πολλές χώρες. Βασικά του συνθήματα είναι η προάσπιση της εθνικής ενότητας και ο βομβαρδισμός, όπως χαρακτηριστικά λένε, της Βαρκελώνης, η καταδίκη και εκτέλεση των κατηγορούμενων Καταλανών, η κατάργηση του νόμου για την προστασία των γυναικών και του δικαιώματος στην άμβλωση (από το 2003, 974 γυναίκες έχουν πέσει θύματα έμφυλης βίας), η πλήρης κατάργηση της καταλανικής αυτονομίας, η ακύρωση της εκταφής του Φράνκο από το μαυσωλείο της Μαδρίτης.

Συντηρητικοί, θρησκευόμενοι, μισογύνηδες, άνδρες της μεσαίας τάξης είναι η συντριπτική πλειοψηφία των ψηφοφόρων του. Σε αυτό δρουν ανοιχτά φασίστες Φρανκικοί. Πρόσφατα αποκαλύφθηκε πως το VOX χρηματοδοτήθηκε στις εκλογές του 2014 από την οργάνωση «Μουτζαχεντίν Χαλκ» (αντικαθεστωτικοί ένοπλοι ιρανοί), που στηρίζεται από τις ΗΠΑ (ας θυμηθούμε την Ουκρανία!).

Ο ισπανικός καπιταλισμός επιχειρεί ακροδεξιά πολιτική μετατόπιση, με όπλο την καταστολή και τη φασιστικοποίηση της πολιτικής ζωής. Θα χρησιμοποιήσει τους ακροδεξιούς ως δεκανίκι ή φόβητρο για να «τραβήξει» σε μια αντιδραστική, φιλοΕΕ συμμαχία το ΣΚ και τους Podemos.

Η ελπίδα βρίσκεται στην αναδιοργάνωση των επαναστατικών δυνάμεων και των κινήματων (εργατικό - ενάντια στους πλειστηριασμούς - γυναικείο, που οργάνωσε απεργία γυναικών με συμμετοχή έξι εκατομμυρίων, αντιφασιστικό, καταλανικό κ.ά.) για να κλείσει ο δρόμος στον δεσποτισμό και τον φασισμό.

■ Α.Φ.

στον κόσμο...

ΗΠΑ - Εκπαιδευτικοί

Ακόμη μία νικηφόρα απεργία από τους εκπαιδευτικούς στις ΗΠΑ, αυτή τη φορά στην πόλη Όκλαντ της Καλιφόρνια, και μάλιστα λίγες εβδομάδες μετά τη μεγαλύτερη απεργία των εκπαιδευτικών στο Λος Άντζελες στην ίδια πολιτεία (δες Εργατική Πάλη Φεβρουαρίου). Τα προβλήματα, τα αιτήματα και οι μορφές πάλης στο Όκλαντ ήταν ίδια με αυτά των υπόλοιπων αγωνιζόμενων εκπαιδευτικών. Οι 3.000 εκπαιδευτικοί ξεκίνησαν την απεργία στις 21 Φλεβάρη και κράτησε για 7 ημέρες, με τα ποσοστά συμμετοχής να αγγίζουν το 100%, ενώ χιλιάδες μαθητές και γονείς στήριξαν την απεργία συμμετέχοντας στις κινητοποιήσεις. Μετά από διαπραγματεύσεις, η Εκπαιδευτική Ένωση του Όκλαντ έφτασε σε μια συμφωνία, που εγκρίθηκε οριακά με ψήφους 53-50 από τους αντιπροσώπους, καθώς πολλοί πιστεύουν ότι η δυναμική των κινητοποιήσεων μπορούσε να πετύχει πολλά περισσότερα. Συγκεκριμένα, πέτυχαν 11% αύξηση του μισθού σε βάθος 4 χρόνων, πρόσληψη συμβούλων και ψυχολόγων (όχι όμως και νοσοκόμων), μείωση του αριθμού μαθητών ανά τάξη κατά 1 και κάποιες δεσμεύσεις για συγκράτηση του αριθμού των «ειδικών σχολείων». Τα τελευταία αποτελούν τον δούρειο ίππο για την πλήρη ιδιωτικοποίηση της παιδείας, καθώς πριμοδοτούνται με αυξημένη χρηματοδότηση, λειτουργούν εκτός του δημόσιου πλαισίου εκπαίδευσης και αυξάνονται ολοένα σε βάρος των δημοσίων σχολείων, που υποβαθμίζονται διαρκώς.

Απεργία πραγματοποιήθηκε στις 19 Φλεβάρη και στη Δυτική Βιρτζίνια, απ' όπου ξεκίνησε το κύμα των εκπαιδευτικών κινητοποιήσεων τον Φλεβάρη του 2018. Ο λόγος ήταν μια νομοθετική ρύθμιση που ανοίγει τον δρόμο στα «ειδικά σχολεία». Μέσα σε αυτή τη ρύθμιση περιλαμβάνονται και οι αυξήσεις μισθών και οι προσλήψεις προσωπικού, που κέρδισαν πέρυσι οι εκπαιδευτικοί, οι οποίοι παρ' όλα αυτά εναντιώνονται στην προωθούμενη ιδιωτικοποίηση. Οι απεργιοί ξεπέρασαν τις 19.000, ενώ τα σχολεία έκλεισαν σχεδόν στο σύνολό τους. Μόνο τους δύο πρώτους μήνες του 2019 έχουν πραγματοποιηθεί απεργίες εκπαιδευτικών σε 4 πόλεις, ενώ πέρυσι, σύμφωνα με το αμερικανικό Υπουργείο Εργασίας, 485.000 εργαζόμενοι απ' όλους τους κλάδους απήργησαν, κάτι που είχε να συμβεί από το 1986.

ΣΟΥΗΔΙΑ

Μεγάλη νίκη πέτυχε το συνδικάτο των λιμενεργατών στη Σουηδία, αφού μετά από μακροχρόνιο αγώνα κατάφερε να υπογράψει συλλογική σύμβαση εργασίας στον κλάδο και να αναγνωριστεί ως συνδικάτο τόσο από τους εργοδότες των σουηδικών λιμανιών όσο και από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Πρόκειται για ένα ριζοσπαστικό συνδικάτο, που δέχθηκε επίθεση τόσο από τις εταιρείες στις οποίες ανήκουν τα διάφορα λιμάνια (ιδιαίτερα του Γκέτεμποργκ), όσο και από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που ήθελε να είναι μόνο αυτή που θα υπογράφει συμβάσεις, ώστε αυτές να είναι στα μέτρα των εργοδοτών και της κυβέρνησης. Έτσι, το συνδικάτο ξεκίνησε διαπραγματεύσεις τον Νοέμβρη του 2018, προτείνοντας καταρχάς μια συλλογική σύμβαση παρόμοια με αυτήν που είχε υπογράψει η Ομοσπονδία Εργαζομένων στις Μεταφορές, χωρίς όμως η τελευταία να ρωτήσει τους λιμενεργάτες ή να λάβει υπόψη το συνδικάτο τους και τα ιδιαίτερα προβλήματά τους. Ο στόχος τους αρχικά ήταν να αναγνωριστεί το συνδικάτο. Όταν οι εργοδότες αρνήθηκαν κάθε συζήτηση, οι λιμενεργάτες προχώρησαν σε στάσεις εργασίας τον Ιανουάριο, με τις εταιρείες να απαντούν με λοκ-άουτ και ένταση της τρομοκρατίας. Το σωματείο απάντησε σκληραίνοντας κι αυτό τη στάση του και ανακοίνωσε ότι αν δεν γίνουν δεκτά τα αιτήματά του θα προχωρήσει σε επ' αόριστον απεργία από τις 6 Μάρτη και μέχρι οι εταιρείες να δεχτούν τους όρους του — δημιουργήθηκε μάλιστα και απεργιακό ταμείο. Τελικά, η εργοδοσία υποχώρησε στις 5 Μάρτη και εφεξής θα αναγνωρίζει το συνδικάτο των λιμενεργατών και θα υπογράφει σύμβαση με αυτό.

Ενεργειακή σύγκρουση σε Κύπρο και Αν. Μεσόγειο

Η ανακάλυψη ενός μεσαίου μεγέθους κοιτάσματος φυσικού αερίου στο θαλάσσιο Οικόπεδο 10 της Κυπριακής ΑΟΖ από τον αμερικανικό κολοσσό ExxonMobil αναζωπύρωσε τα σενάρια γεωπολιτικών αλλαγών που επιδιώκουν οι Δυτικοί ιμπεριαλιστές στην περιοχή αλλά και ευρύτερα. Μετά την αποτυχία στον στόχο «Δελφύνη 1», το γεωτρήπανο τρύπησε στο στόχο «Γλαύκος», ένα κοιτάσμα που, μαζί με τα άλλα που έχουν ανακαλυφθεί στην Κύπρο («Αφροδίτη» από την αμερικανική Noble Energy, την Ισραηλινή Delek και τη Shell, «Ονησίφορο» και «Καλυψώ» από τη γαλλική Total και την ιταλική Eni) έχουν συνολική αξία που αγγίζει τα 73 δισ. ευρώ. Παράλληλα δημιουργούνται ελπίδες για νέες ανακαλύψεις στα νότια της Κύπρου, που ανεβάζουν τις ορέξεις εταιριών και ιμπεριαλιστών.

Οι ποσότητες που υπάρχουν μέχρι στιγμής δεν δικαιολογούν ακόμη την κατασκευή θερματικού σταθμού υδροποίησης φυσικού αερίου (LNG), ούτε βέβαια και την κατασκευή του αγωγού Eastmed, που θα μεταφέρει το φυσικό αέριο στην Ευρώπη παρακάμπτοντας την Τουρκία. Ωστόσο ο «Γλαύκος» αποτελεί σοβαρή πλέον ένδειξη ότι η Κύπρος μαζί με τα κοιτάσματα της Αιγύπτου (Zor) και του Ισραήλ (Λεβιάθαν, Ταμάρ) μπορούν να αποτελέσουν εναλλακτική πηγή ενέργειας για την Ευρώπη, υποβαθμίζοντας την σημασία των ρωσικών υδρογονανθράκων, συνεπώς και την εξάρτηση του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού από τον ρωσικό. Τα μεγέθη των εταιριών

που έχουν εμπλακεί, σε συνδυασμό με τον γεωπολιτικό στόχο της απομόνωσης της Ρωσίας από τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές δείχνουν την κολοσιαία σύγκρουση που εκτυλίσσεται στα νερά της Κύπρου. Η τελευταία αναβαθμίζεται γεωπολιτικά: Εκτός από αβύθιστο αεροπλανοφόρο των ιμπεριαλιστών για τον έλεγχο της Μέσης Ανατολής, τείνει να γίνει και ενεργειακή πηγή αλλά και κόμβος μεταφοράς της Ευρώπης.

Οι ΗΠΑ επενδύουν ιδιαίτερα σε αυτή την προοπτική, με στόχο να στρέψουν την Ευρώπη στην «ασφάλεια» του πανάκριβου αμερικανικού LNG, ενώ η ExxonMobil κυριαρχεί στις γεωτρήσεις στην Κύπρο αλλά και σε πιθανές δυνατότητες της Ανατολικής Μεσογείου, στα νότια της Κρήτης, στην ελληνική ΑΟΖ. Ο «Γλαύκος» θεωρείται ότι αποτελεί την δεύτερη επιτυχία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού έναντι της Ρωσίας, αφού δεσμεύει την Κύπρο στις ΗΠΑ, μετά τη Συμφωνία των Πρεσπών που εξασφάλισε την ένταξη στο ΝΑΤΟ της Βόρειας Μακεδονίας! Μία επιτυχία που είχαν ανάγκη οι ΗΠΑ, μετά τη δύσκολη θέση όπου έχουν βρεθεί στην Συρία (ενίσχυση Ρωσίας και Ιράν, συνεχιζόμενη δυσκολία συνεννόησης με την Τουρκία λόγω του Κουρδικού).

Είναι δεδομένο ότι η εμπλοκή των αμερικανικών εταιριών δεν είναι άσχετη με τις επιδιώξεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Έτσι η ενεργειακή αναβάθμιση της Κύπρου (και της Ελλάδας μέσω του EastMed) είναι τμήμα της σύγκρουσης του ελληνικού και κυπριακού καπιταλισμού με τον τούρκικο καπιταλισμό και της ενίσχυσης του Ισραήλ και της Αιγύπτου στην περιοχή. Έτσι εξηγεί-

ται ο άξονας Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ-Αιγύπτου, που έχει σαφώς χαρακτήρα απομόνωσης της Τουρκίας, σε μια προσπάθεια να πιεστεί η τελευταία να ευθυγραμμιστεί με τα συμφέροντα της Δύσης και να εγκαταλείψει την συνεργασία με τη Ρωσία. Αλλά και οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές συμμετέχουν στο παιχνίδι, τόσο με τις εταιρίες τους όσο και με ενέργειες όπως η εξασφάλιση δύο βάσεων επι κυπριακού εδάφους για τον γαλλικό ιμπεριαλισμό! Έτσι εξηγείται και η προσπάθεια της Ελλάδας να εμφανιστεί ως διαμεσολαβητής ανάμεσα στον ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό και στους Άραβες, όπως φάνηκε και στη Σύνοδο Ευρωπαϊκής Ένωσης - Αραβικού Συνδέσμου, που διεξήχθη στην Αίγυπτο τον περασμένο μήνα, με τον Τσίπρα ανάμεσα σε άλλα να εκθειάζει την δικτατορία της Αιγύπτου για «τον ενεργό ρόλο, μαζί με άλλες δυνάμεις όπως η Ιορδανία και η Σαουδική Αραβία (σ.σ. που σφάζει στην Υεμένη) στην ειρηνευτική διαδικασία στη Μέση Ανατολή»!

Ωστόσο τα πράγματα δεν είναι και τόσο ρόδινα για τον ελληνικό και ελληνοκυπριακό καπιταλισμό. Η Τουρκία έχει διαμηνύσει σε όλους τους τόνους ότι δεν απαιτεί μόνο το μίρασμα των κερδών από το φυσικό αέριο στην Νοτιοανατολική Μεσόγειο, αλλά και τη συνδιαχείριση των πόρων από την Κρήτη μέχρι το Ισραήλ, μη αναγνωρίζοντας τις ΑΟΖ Ελλάδας, Κύπρου και Αιγύπτου, ενώ απαιτεί τη διέλευση των αγωγών μέσω Βόρειας Κύπρου και Τουρκίας. Διεξάγει έρευνες με το ερευνητικό σκάφος Μπαρμπάρους στα νότια του Νησιού, στις ίδιες περιοχές που η ελληνοκυπριακή πλευρά

έχει παραχωρήσει στις ξένες εταιρίες. Έχει ήδη εμποδίσει το γεωτρήπανο της Eni να επιχειρήσει στο οικόπεδο 3 της ε/κ ΑΟΖ και απειλεί να ξεκινήσει γεωτρήσεις μέσα στις ΑΟΖ Ελλάδας και Κύπρου με δυο γεωτρήματα που έχει στην κατοχή της. Παράλληλα, η ναυτική στρατιωτική άσκηση «Γαλάζια Πατρίδα» που διεξάγεται από τη Μαύρη Θάλασσα και το Αιγαίο μέχρι την Νοτιοανατολική Μεσόγειο και την Κύπρο στοχεύει να δείξει ότι θεωρεί τις περιοχές αυτές εθνικά ζητήματα. Η ελληνοκυπριακή αστική τάξη παίζει και αυτή με την προοπτική της αποκλειστικής εκμετάλλευσης των πόρων, σε σημείο μάλιστα να υπάρχει προσπάθεια από τον κύπριο πρόεδρο Αναστασιάδη για μια αποκεντρωμένη ομοσπονδία (στην ουσία διχοτόμηση και επαναπροσδιορισμό των ΑΟΖ, με τους ελληνοκύπριους να παίρνουν το πλούσιο κομμάτι νότια του νησιού!) και αντικατάσταση των ξένων στρατευμάτων με νατοϊκά στρατεύματα, με πιθανή μάλιστα ένταξη της Κύπρου στο ΝΑΤΟ! Βεβαίως οι τουρκοκύπριοι δεν δέχονται την μοιρασιά των πόρων, αλλά επιδιώκουν την συνδιαχείριση, αγνοώντας μέχρι στιγμής τις πιέσεις των εταιριών που απαιτούν την οποιαδήποτε «λύση» προκειμένου να εξασφαλίσουν τα κέρδη τους από τη λεία του κυπριακού πλούτου. Όσο και αν ο Ερντογάν χρειάζεται τις «προβολές ισχύος» για να κερδίσει στις επερχόμενες αυτοδιοικητικές εκλογές στην Τουρκία, κάθε άλλο παρά θα ήταν φρόνιμο να υποτιμηθούν οι κόκκινες γραμμές που έχει θέσει. Αν τα πράγματα αφεθούν στους ιμπεριαλιστές και τις άρχουσες τάξεις, θα γίνουν πολύ δύσκολα για τους λαούς Ελλάδας, Κύπρου και Τουρκίας.

■ Κώστας Δικαίος

Η πολιτική κρίση στην Αλβανία είναι ένα μόνιμο χαρακτηριστικό των τελευταίων δύο δεκαετιών, που έχει οξυνθεί από τον Δεκέμβριο του 2018 από τις μεγάλες φοιτητικές κινητοποιήσεις και, από τον Φλεβάρη μέχρι και σήμερα, με τις κινητοποιήσεις που οργανώνει η αντιπολίτευση έξω από κυβερνητικά κτήρια και το κοινοβούλιο.

Το φοιτητικό κίνημα

Το φοιτητικό κίνημα που συγκλόνησε ολόκληρη τη χώρα, έβγαλε στους δρόμους της πρωτεύουσας Τίρανα, αλλά και σε άλλες μεγάλες πόλεις, χιλιάδες φοιτητές. Από τον Γενάρη άρχισαν και οι καταλήψεις σχολών. Η δυσανεξία και η αναζήτηση σιγοέβραζαν εδώ και αρκετό καιρό, χωρίς μέχρι τώρα να μπορούν να βρει κάποια διέξοδο. Δύο από τους λόγους αυτής της «καθυστερησης» είναι η δυσφήμιση του σοσιαλισμού λόγω του χοτζικού καθεστώσ τα προηγούμενα χρόνια και ο μικρός βαθμός κοινωνικής και πολιτικής οργάνωσης νεολαίας και εργαζομένων. Τα τελευταία χρόνια υπάρχει μια προσπάθεια για δημιουργία πυρήνων οργάνωσης στους φοιτητές και στους εργαζόμενους. Σίγουρα αυτή η μαγιά που υπήρχε, έπαιξε ρόλο για την δημιουργία κάποιων εστιών αντίστασης που ευνόησαν και το φοιτητικό ξέσπασμα.

Υπολογίζεται ότι 20.000 με 30.000 φοιτητές διαδήλωσαν την Τρίτη 11 Δεκεμβρίου, στην μεγαλύτερη φοιτητική διαδήλωση από το 1991 (το σύνολο των φοιτητών της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στην Αλβανία είναι μόλις 120.000). Η αφορμή για το ξέσπασμα του κινήματος ήταν η αύξηση των διδάκτρων (ανέρχονται έως και σε 2.600 ευρώ) για όσους φοιτητές αποτυγχάνουν σε

Πολιτική κρίση στην Αλβανία

κάποιο μάθημα.

Οι φοιτητές στην Αλβανία, εκτός από τα διδάκτρα, πληρώνουν και περίπου 30 ευρώ για κάθε βιβλίο, καταβάλλουν ενοίκιο για τις εστίες (5-6 άτομα σε κάθε δωμάτιο), δεν έχουν βιβλιοθήκες και δωρεάν πρόσβαση στο ίντερνετ κ.ά. Το κράτος «αξιολογεί» τα πανεπιστήμια με σκοπό να περικόπτει διαρκώς τη χρηματοδότηση (πενιχρή ούτως η άλλως) με αποτέλεσμα έναν ανταγωνισμό όλων εναντίον όλων (δημόσια πανεπιστήμια μεταξύ τους, δημόσια με ιδιωτικά κ.λπ.). Η τριτοβάθμια εκπαίδευση στην Αλβανία έχει μετατραπεί σε μια αγορά στην οποία αυτό που καθορίζει τις σπουδές είναι η τσέπη και τα ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια.

Η μαζικοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στην Αλβανία έγινε μετά το 2000. Από 43 χιλιάδες φοιτητές το 2004 ο φοιτητικός πληθυσμός έχει ξεπεράσει σήμερα τους 120 χιλιάδες. Η αύξηση αυτή δεν συνοδεύτηκε από μια αύξηση της χρηματοδότησης. Αντίθετα η δαπάνη ως ποσοστό του ΑΕΠ έπεσε στο 2,2% για το 2017 αντί του 3,2% το 2004! Όλοι αυτοί οι φοιτητές ασφυκτιούν μέσα σε μια εκπαιδευτική και εργασιακή δομή που δεν μπορούσε να τους ενσωματώσει. Τους αποφοίτους περιμένουν συνήθως κακοπληρωμένες δουλειές (κατώτατος μισθός τα 210 ευρώ), η σχεδόν ανύπαρκτη εργατική νομοθεσία, η ανεργία ή η μετανάστευση.

Ο Έντι Ράμα στην αρχή δήλωνε ότι «αυτοί που διαδηλώνουν είναι αποτυχημένοι φοιτητές» και επιχείρησε να καταστείλει το κίνημα. Στη συνέχεια αναγκάστηκε να χωρήσει στα τέλη Δεκεμβρίου σε έναν σαρωτικό ανασχηματισμό, αντικαθιστώντας την

αντιπρόεδρο της κυβέρνησης και 7 από τους 13 υπουργούς, με πρώτο θύμα την υπουργό Παιδείας. Η κυβέρνηση αναγκάστηκε να πάρει πίσω τις αυξήσεις στα διδάκτρα και να δώσει μια σειρά από υποσχέσεις για τα υπόλοιπα αιτήματα των φοιτητών.

Ο «ανένδοτος» της αντιπολίτευσης

Όμως η κυβέρνηση του Σοσιαλιστικού Κόμματος είχε να αντιμετωπίσει και μια δεύτερη πρόκληση: Στις 16 Φεβρουαρίου 2019, πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση με χιλιάδες διαδηλωτές έξω από το γραφείο του πρωθυπουργού στα Τίρανα, οι οποίοι επιχείρησαν να εισβάλλουν. Το αποτέλεσμα ήταν συγκρούσεις με την αστυνομία και συλλήψεις. Οι συγκεντρώσεις επαναλήφθηκαν πολλές φορές μέσα στον Φλεβάρη και στις 7 Μάρτη έξω από το κοινοβούλιο και άλλα κυβερνητικά κτίρια. Οργανώθηκαν από το Δημοκρατικό Κόμμα, το μεγαλύτερο κόμμα της αντιπολίτευσης, που ίδρυσε ο Σαλί Μπερίσα το 1990. Ο σημερινός επικεφαλής του Δημοκρατικού Κόμματος, Λουλιζιμ Μπάσα, έχει κηρύξει «ανένδοτο» ενάντια στην κυβέρνηση του Ράμα την οποία κατηγορεί για διαφθορά, σχέσεις με την μαφία, χρηματισμό και νοθεία, δηλαδή για όσα περίπου κατηγορούσε ο σημερινός πρωθυπουργός τον Μπερίσα... Ταυτόχρονα απαιτεί την άμεση παραίτηση της κυβέρνησης και την προκήρυξη πρόωπων εκλογών. Ο Μπάσα χαρακτηρίζει την κυβέρνηση «εγκληματίες και κλέφτες ολιγάρχες», τον Ράμα «Μαδούρο των Βαλκανίων» κ.ο.κ.

Η αντιπολίτευση απέσυρε τους βου-

λευτές της από το κοινοβούλιο. Οι περισσότεροι βουλευτές της αντιπολίτευσης από το PD (με 43 έδρες) και το Σοσιαλιστικό Κίνημα για την Ενσωμάτωση (με 19 έδρες) παραιτήθηκαν ομαδικά στις 23 Φεβρουαρίου. Όμως για να μείνουν οι έδρες κενές έπρεπε να παραιτηθούν και οι επιλαχόντες τους. Κάποιοι από τους επιλαχόντες δεν ακολούθησαν την κομματική γραμμή και έτσι 4 έδρες καταλαμβάνονται πλέον από μέλη του LSI που ορκίστηκαν βουλευτές. Οι νέοι αυτοί βουλευτές μαζί με κάποιους βουλευτές του LSI και του PD, οι οποίοι δεν δέχτηκαν να παραδώσουν τις βουλευτικές τους έδρες, ήδη αποτελούν την νέα μικροσκοπική αντιπολίτευση.

Όλες οι κυβερνήσεις που εναλλάσσονται στην εξουσία, είναι κλίκες βουτηγμένες στη σήψη και τη διαφθορά. Τα κόμματα που ξεπήδησαν από την αποσύνθεση του παλιού σταλινικού καθεστώσ εφαρμόζουν σκληρά νεοφιλελεύθερα μέτρα, ξεπουλάνε τον δημόσιο και φυσικό πλούτο της χώρας, έχουν μετατρέψει την χώρα σε μια αυλή της ΕΕ και των ΗΠΑ και έχουν εξαθλιώσει την πλειοψηφία του πληθυσμού.

Η χαμηλή συνδικαλιστική και κοινωνική-ταξική δραστηριότητα είχε ευνοήσει την δημιουργία μιας πολιτικής και κοινωνικής «ερήμου». Υπάρχει απαξίωση του πολιτικού σκηνικού και των αστικών κομμάτων, αλλά και τάση για αποπολιτικοποίηση. Την κατάσταση αυτή εκμεταλλεύονται οι πολιτικές κλίκες που εναλλάσσονται στην εξουσία. Αυτή τη φορά όμως φαίνεται ότι τα πράγματα είναι διαφορετικά. Αν και η διαδικασία της ανεξάρτητης οργάνωσης της εργατικής τάξης και της νεολαίας καθυστερεί ακόμα, φαίνεται ότι κάτι νέο γεννιέται στην Αλβανία, πέρα και έξω από τον έλεγχο των κλασικών πολιτικών φατριών.

Η 8 Μάρτη –παρά την προσπάθεια των αστών πολιτικών και των επιτελείων τους να την περιορίσουν, στην καλύτερη περίπτωση, σε ένα ζήτημα ισότητας των δύο φύλων ή να την εκφυλίσουν σε μια ανώδυνη επέτειο– είναι η μέρα που τιμούμε πάνω απ’ όλα τις εργατρίες γυναίκες που αγωνίστηκαν, αγωνίζονται και θα αγωνίζονται ενάντια στην ταξική καταπίεση [...]

Οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι και η κολοσσιαία επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη και τους λαούς, με εκατομμύρια θύματα σε ολόκληρο τον πλανήτη, έχουν επιβάλλει βαρύ ανθρώπινο φόρο στις γυναίκες. Μόνο ο πόλεμος στη Συρία κόστισε πάνω από 400.000 αμάχους δολοφονημένους, στην πλειοψηφία τους γυναίκες και παιδιά. Οι καθημερινές δολοφονίες μεταναστών/στριών στη Μεσόγειο, η ταλαιπωρία τους και οι άθλιες συνθήκες στα κέντρα κράτησης έχουν σαν πρώτα θύματα γυναίκες και παιδιά. Το δουλεμπόριο, εκμεταλλεζόμενο τη νέα φουρνιά εξαθλιωμένων και ανυπεράσπιστων γυναικών, κάνει χρυσές δουλειές εξαγοράζοντας, απαγάγοντας και εξαναγκάζοντας μετανάστριες –και όχι μόνο– να ζήσουν μια ζωή χειρότερη κι απ’ το θάνατο.

Οι γυναίκες πλήττονται με μεγαλύτερη σφοδρότητα από τη φτώχεια, την ανεργία, τη μερική απασχόληση και την ανασφάλιστη εργασία. Οι ίσες ευκαιρίες στη δουλειά, η μισθολογική ισότητα και οι αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας δεν ισχύουν στην πράξη, παρά μένουν μόνο στα χαρτιά [...]

Στην Ελλάδα των μνημονίων, η ανεργία είναι γένους θηλυκού με ποσοστό 23,4% (σύμφωνα με το επίσημο ποσοστό, γιατί το πραγματικό είναι μεγαλύτερο) κατά το τελευταίο τρίμηνο του 2018. Σημαντική απόκλιση

«δεν απομένει τίποτα άλλο στην αγροτιά από το να συσπειρωθεί γύρω από το καθεστώς της εργατικής δημοκρατίας [...]». Το προλεταριάτο στηρίζομε στην αγροτιά, θα χρησιμοποιήσει όλες του τις δυνάμεις για την ανύψωση του πολιτιστικού επιπέδου της υπαίθρου και την ανάπτυξη της πολιτικής συνείδησης των αγροτών». Λ. Τρότσκι

Στις 6 Μάρτη του 1910, το αγροτικό θεσσαλικό κίνημα έφτασε στο απόγειό του, με την μετατροπή του συλλαλητηρίου εκείνης της ημέρας σε εξέγερση. Η αρχή έγινε στο μικρό χωριό Κιλελέρ, του οποίου το όνομα έμελε να συνδεθεί με την εξέγερση-σταθμό για το αγροτικό ζήτημα και κίνημα.

Στον θεσσαλικό κάμπο, το καθεστώς που επικρατούσε μέχρι το 1881 (χρονιά ένταξης της Θεσσαλίας στο ελληνικό κράτος) ήταν περίπου το εξής: ο ιδιοκτήτης του τσιφλικιού δικαιούταν μεν την είσπραξη της προσόδου αλλά δεν μπορούσε, όσο τη λάμβανε, να δώσει τον κολίγο. Οι κολίγοι, από την άλλη, αν και κατέβαλλαν βαριά πρόσοδο (περίπου το μισό της σοδειάς), είχαν πατροπαράδοτα δικαιώματα στο τσιφλίκι (κοινόχρηστοι χώροι, οικίες, βοσκοτόπια κ.λπ.). Μεταξύ 1878 και 1881, ενόψει της προσάρτησης της Θεσσαλίας, οι αποχωρήσαντες οθωμανοί τσιφλικάδες πούλησαν σε εξευτελιστικές τιμές τα κτήματά τους σε εύπορους Έλληνες της διασποράς. Οι νέοι ιδιοκτήτες των τσιφλικιών, με σύμμαχό τους το βυζαντινωμαϊκό δίκαιο του ελληνικού κράτους και την ίδια τη σύμβαση της προσάρτησης της Θεσσαλίας (που μερμνούσε ειδικά για τα δικαιώματα των ιδιοκτητών γης στην περιοχή) επιδίωκαν οι τίτλοι ιδιοκτησί-

8 Μάρτη: Μέρα της Γυναίκας, Μέρα Αγώνα

(πάνω από 40%) παρουσιάζει και η διαφορά των συνολικών αποδοχών μεταξύ των δύο φύλων. [...] Έγκυες γυναίκες απολύονται με τις ευλογίες του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου και του Αρείου Πάγου. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η απόλυση της εγκύου εργαζόμενης από την εταιρεία Vnesnet κ.ά. Όταν πρόκειται για εργάτριες και εργάτες, τα αστικά δικαστήρια δεν δείχνουν καμία επείκεια ή ακόμα χειρότερα δικάζουν και αποφασίζουν με σκοπό να εξοντώσουν και να τσακίσουν κάθε διεκδίκηση. Πρόσφατο παράδειγμα η καταδίκη καθαρίστριας μητέρας 13 παιδιών (τα 5 από αυτά είναι ανήλικα) σε 8ετή φυλάκιση, επειδή «πλαστογράφησε» το απολυτήριο δημοτικού αλλάζοντας τον χρόνο αποφοίτησης για να βρει δουλειά. Από την άλλη, όσες περιπτώσεις προχωρούν σε δίκη και αφορούν εργοδότες, φασίστες ή αστυνομικούς, στην πλειοψηφία των περιπτώσεων αυτοί πέφτουν στα μαλακά. Η οικονομική κρίση, η φτώχεια και η εξαθλίωση ενισχύουν τα φαινόμενα βίας εντός κι εκτός της οικογένειας. Η Ελλάδα κατέχει την τρίτη θέση στη μαύρη λίστα των καταγεγραμμένων βιαιοπραγιών και σεξουαλικών παρενοχλήσεων σε γυναίκες στην Ευρώπη. [...]

Μπροστά σε αυτές τις κτηνωδίες, το γυναικείο κίνημα στις ΗΠΑ βρίσκει νέες μορφές έκφρασης και ελπιδοφόρα μαζικότητα. Τον περασμένο Σεπτέμβρη στις ΗΠΑ, χιλιάδες κυρίως αфроαμερικάνες και λατίνες, πάμφτωχες εργαζόμενες της πολυεθνικής αλυσίδας των φασφουντάδικων Mc Donald έκαναν στάση εργασίας και κατέβηκαν σε δι-

αδηλώσεις σε δέκα αμερικανικές πολιτείες, απαιτώντας να σταματήσει η εργοδοσία την υποκριτική σιωπή της και την συστηματική κάλυψη των βίαιων σεξουαλικών επιθέσεων που υφίστανται οι εργαζόμενες από τους προϊσταμένους, αλλά και τους πελάτες των καταστημάτων της. Σε συνεργασία με το εργατικό κίνημα των 15 δολαρίων («Fight for 15\$») που αγωνίζεται εδώ και χρόνια για την αύξηση στα 15 δολάρια του κατώτατου ωρομισθίου, το γυναικείο κίνημα ενάντια στους βιασμούς και τη σεξουαλική παρενόχληση, έχει πυροδοτήσει εξελίξεις τόσο στις ΗΠΑ όσο και σε διεθνές επίπεδο. Αξίζει να αναφερθεί η μαζική απεργία στην Google, όπου χιλιάδες εργαζόμενοι και εργαζόμενες έκλεισαν τους χώρους εργασίας σε διάφορες χώρες (Λονδίνο, Τόκιο, Νέα Υόρκη κτλ) και κατέβηκαν στους δρόμους σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τη συστηματική κάλυψη των σεξουαλικών παρενοχλήσεων από ανώτερα στελέχη, όπως του διαβόητου Andy Rubin (δημιουργός του τηλεφώνου Android). Με σύνθημα το «τέλος των βιασμών και των βιαιοπραγιών στη δουλειά και την οικογένεια» έχουν ξεπηδήσει γυναικεία κινήματα και σε διάφορες άλλες χώρες όπως η Ινδία, το Βέλγιο και το Πουέρτο Ρίκο. Στην Ιρλανδία, το κίνημα υπέρ της αυτοδιάθεσης του σώματος και για το δικαίωμα στην άμβλωση κυοφορούσε ριζοσπαστικά αιτήματα κατά του θεσμού της εκκλήσης και των αναχρονιστικών του επεμβάσεων στο σύνταγμα, καταλήγοντας σε δημοψήφισμα (Μάιος 2018) υπέρ της αλλαγής του νομοθετήματος περί απαγόρευσης των αμβλώσεων

με ποσοστό 66,4%.

Ο δρόμος για τη νίκη, μακρύς και δύσκολος... αλλά ο μόνος

Το επίπεδο επιτυχίας αυτών των αγώνων εξαρτάται από το πως θα καταφέρουν να ενωθούν τα αιτήματα του γυναικείου κινήματος με τις συνολικές διεκδικήσεις των εργαζομένων, σε μια ταξική συμμαχία με σοσιαλιστική προοπτική. Οι καπιταλιστές προσπαθούν με όλα τα μέσα να μας διατρέσουν (με βάση το φύλο, το έθνος κ.ά.). Για να διαλύσουν κάθε αγωνιστική και ταξική συνείδηση, χρησιμοποιούν ή και κατασκευάζουν διαφορετικές «ταυτότητες», που θέλουν οι ίδιοι και οι μηχανισμοί τους (ΜΜΕ, αστικές και κυβερνητικές «ΜΚΟ», φιλανθρωπία της «καλής κοινωνίας» κ.λπ.) να τις διαχειρίζονται ως οι μόνοι «προσδευτικοί» και υπερασπιστές της «ανεκτικότητας». Ωστε να αποπροσανατολιζώμαστε από την κύρια διαίρεση στην κοινωνία, αυτή των εργατών με τα αφεντικά, αυτών που παράγουν τον πλούτο και αυτών που τον εκμεταλλεύονται και τον κλέβουν. Πρόκειται για μια ακόμα μεγάλη ιδεολογική και ηθική επίθεση στην εργατική τάξη, που δεν έχει καμία σχέση με τα πραγματικά προβλήματα και αγώνες των γυναικών [...]

Ο αγώνας των γυναικών πρέπει να συνδέεται με τους συνολικούς αγώνες ενάντια στην καταπίεση, τον πόλεμο, την φτώχεια, τη βαρβαρότητα του συστήματος. Για να κερδίσει πρέπει να ξεκινάει με τα προβλήματα που απασχολούν σήμερα τις γυναίκες και τους εργαζόμενους, να προσπαθεί να επιβάλλει λύσεις με έναν μαχητικό και οργανωμένο τρόπο και να στοχεύει στην κατάργηση κάθε εκμετάλλευσης, δηλαδή στην επανάσταση και τον σοσιαλισμό.

■ Ρία Κατζέλη (το πλήρες άρθρο αναρτημένο στο www.okde.gr)

100 χρόνια από την εξέγερση του Κιλελέρ

ας που είχαν αποκτήσει να αναγνωριστούν ως τίτλοι απόλυτης ιδιοκτησίας, απαιτούσαν δηλαδή από το ελληνικό κράτος να μην αναγνωρίσει κανένα δικαίωμα των κολίγων, σε αντίθεση με ό,τι ίσχυε στο οθωμανικό δίκαιο.

Έτσι το όνειρο των κολίγων για απόκτηση ιδιόκτητης γης όχι μόνο δεν πραγματοποιήθηκε, αλλά οι κολίγοι κινδύνευαν να εκπέσουν στη θέση του ελεύθερου εργάτη γης, ενώ το σύνολο του αγροτικού προϊόντος θα άνηκε πλέον στον τσιφλικά. Οι κολίγοι κατοικούσαν σε τρώγλες, δεν είχαν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, πέθαιναν από απλές ασθένειες και δεν μορφώνονταν. Ήταν υποχρεωμένοι να δίνουν στον «αφέντη» τους το ένα τρίτο έως το μισό της παραγωγής τους και να αποστέλλουν ένα θηλυκό μέλος της οικογένειάς τους ως υπηρέτρια και αντικείμενο εκμετάλλευσης στο αρχοντικό. Με το νέο σύστημα η κατάσταση τους είχε γίνει τόσο τραγική που πολλοί νοσταλγούσαν την περίοδο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Παράλληλα, στον υπόλοιπο ελλαδικό χώρο αναπτυσσόταν ένα δυναμικό εργατικό κίνημα (ίδρυση 150 σωματείων στην πενταετία 1905-1910, συχνές μαχητικές απεργίες και πρώτη εμφάνιση-παρέμβαση των εργαζομένων της Αθήνας στην πολιτική σκηνή το 1909). Οι αγώνες των εργατών δεν άφησαν ανεπηρέαστα τα αγρίως καταπιεζόμενα αγροτικά στρώματα. Οι αγρότες διεκδικούσαν μαχητικά την απαλλοτρίωση και διανομή των τσιφλικιών. Ο Χαρίλαος Τρικούπης, υπηρέτης των εγχώριων και ομογενειακών κεφαλαίων, αντιστεκόταν στην αγροτική μεταρρύθμιση για να μην ανακοπούν οι επενδύσεις στην Ελ-

λάδα!

Ο Μαρίνος Αντύπας, πρωτοσοσιαλιστής ιδεολόγος και υπέρμαχος της κοινωνικής απελευθέρωσης, το 1906 εγκαταλείπει την πατρίδα του, το Αργοστόλι Κεφαλονιάς, και εγκαθίσταται στη Θεσσαλία, όπου αφιερώνεται στην κοινωνική απελευθέρωση των κολίγων. Γυρίζει τα χωριά του θεσσαλικού κάμπου και προπαγανδίζει την απαλλοτρίωση των τσιφλικιών. Τα λόγια του ξεσηκώνουν τους κολίγους και ταυτόχρονα προκαλούν το μίσος των τσιφλικάδων, που αρχίζουν να σκέφτονται την εξόντωσή του. Πράγματι, στις 8 Μάρτη 1907, έχοντας μπει στο στόχαστρο της αστικής τάξης και των αντιδραστικών κύκλων της Θεσσαλίας, δολοφονήθηκε στον Πυργετό Λάρισας.

Η δολοφονία του προκάλεσε μεγάλο κοινωνικό αναβρασμό. Σε αρκετές περιοχές πήραν τα όπλα και εξεγέρθηκαν εναντίον των τσιφλικάδων. Οι κολίγοι άρχισαν πλέον να σηκώνουν κεφάλι και να αμφισβητούν ανοιχτά την υπάρχουσα κατάσταση. Στις 17 Φλεβάρη του 1910 σχηματίστηκε η Πανθεσσαλική Επιτροπή Αγώνα, με σκοπό να οργανώσει σε όλες τις θεσσαλικές πόλεις μαζικά αγροτικά συλλαλητήρια. Το συλλαλητήριο της Λάρισας χτυπήθηκε από τις δυνάμεις καταστολής. Η κατάσταση γινόταν ολοένα και πιο εκρηκτική. Τα νέα έφτασαν και στην υπόλοιπη Ελλάδα, όπου μιλούσαν για θεσσαλική εξέγερση. Η κυβέρνηση τρομοκρατήθηκε, έγιναν συλλήψεις, στάλθηκαν τρεις μεραρχίες στρατού στη Θεσσαλία και δόθηκαν διαταγές να τηρηθεί η τάξη «πάση θυσία». Στις 6 Μάρτη, καλέστηκε παναγροτική συγκέντρωση

στη Λάρισα.

Την ώρα που πλήθος διαδηλωτών ξεκίνησε να συγκεντρώνεται από τις γύρω περιοχές στον σταθμό του Κιλελέρ, περίπου 200 χωρικοί θέλησαν να επιβιβαστούν σε τρένο χωρίς να πληρώσουν για να μεταβούν στην κινητοποίηση. Όταν ο διευθυντής των Θεσσαλικών Σιδηροδρόμων αρνήθηκε, άρχισαν να λιθοβολούν τον συρμό. Το τρένο απομακρύνθηκε, αλλά σε απόσταση ενός χιλιομέτρου επαναλαμβάνεται το ίδιο, αυτή τη φορά με 800 αγρότες. Ο στρατός ανοίγει πυρ, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν τέσσερις αγρότες και να τραυματιστούν πολλοί.

Πολλοί ήταν και οι συλληφθέντες και προφυλακιστέοι διαδηλωτές, όλοι όμως αθωώθηκαν στις 23 Ιουνίου του ίδιου έτους. Η εξέγερση κέρδισε τη συμπάθεια του ελληνικού λαού, εντεινόντας τις πιέσεις για επίλυση του ζητήματος και φουντώνοντας το αγροτικό κίνημα σε ολόκληρη τη χώρα.

Η αγροτική εξέγερση δεν εξαπλώθηκε σε όλη την Ελλάδα, καθώς η μεγάλη ιδιοκτησία υπήρχε σχεδόν αποκλειστικά στη Θεσσαλία, ενώ στις υπόλοιπες περιοχές επικρατούσε το καθεστώς της μικρής ιδιοκτησίας. Όμως το αγροτικό ζήτημα έλαβε μεγάλη έκταση και στην Εθνοσυνέλευση του 1910-1911 υπήρχαν αρκετοί βουλευτές που ζητούσαν την αγροτική μεταρρύθμιση. Ο Ε. Βενιζέλος, αφού για χρόνια ακολούθησε παρελκυστική πολιτική απέναντι στους αγρότες, σέρνοντάς τους παράλληλα σε δεκαετή σχεδόν πόλεμο, αναγκάστηκε μετά την έλευση ενάμισι εκατομμυρίου προσφύγων να συνδύσει τη διάλυση των μεγάλων αγροτικών ιδιοκτησιών με την αποκατάσταση των προσφύγων.

■ Αφροδίτη Χ.

Η ανταρσία του Βασιλικού Ναυτικού της Ινδίας το 1946

Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος τελείωσε στην Ευρώπη τον Μάιο του 1945 και στον Ειρηνικό τον Αύγουστο του 1946. Μια Νέα Τάξη Πραγμάτων είχε στην πράξη εγκαθιδρυθεί: Η Σοβιετική Ένωση εξερχόταν του πολέμου ως Μεγάλη Δύναμη, οι ΗΠΑ αναδεικνυόταν σε αδιαμφισβήτητη ηγέτιδα δύναμη του καπιταλισμού, ενώ ο ευρωπαϊκός καπιταλισμός ήταν καθημαγμένος από τις γιγάντιες καταστροφές του πολέμου. Ειδικότερα, η Μεγάλη Βρετανία άσθμαινε οικονομικά και πολιτικά. Τα δε αντιστασιακά, εθνικό-απελευθερωτικά κινήματα σε διάφορα σημεία του πλανήτη είχαν ήδη εισέλθει σε τροχιά διεκδίκησης της εξουσίας.

Σε αυτό το πλαίσιο θα ξεσπάσει μερικούς μήνες μετά την λήξη του πολέμου, τον Φεβρουάριο του 1946, η ανταρσία του Βασιλικού Ναυτικού της Ινδίας, αποικίας της Μεγάλης Βρετανίας. Επρόκειτο για την κορύφωση ενός γενικότερου αναβρασμού των πληθειακών μαζών, εργατών και αγροτών, της ινδικής υποηπείρου, που ως αποικία περιελάμβανε την σημερινή Ινδία, το Πακιστάν και το Μπαγκλαντές.

Η ανεξαρτησία της Ινδίας, που νομοθετήθηκε στις 15 Αυγούστου 1947 από το Βρετανικό Κοινοβούλιο, έγινε υπό την επίβλεψη και τους όρους της που έθεσαν οι τοπικές ελίτ και η ιμπεριαλιστική βρετανική μπουρζουαζία, έπειτα από μεταξύ τους διαπραγματεύσεις. Ενδεικτικό της ομαλής ανεξαρτητοποίησης είναι, πρώτον, το γεγονός ότι η Ινδία παρέμεινε μέλος της Κοινοπολιτείας και διατήρησε ως αρχηγό του κρά-

τους τον Βρετανό Μονάρχη και, δεύτερον, ότι η ανεξαρτησία της ινδικής υποηπείρου συνοδεύτηκε με κρατική διαίρεσή της σε θρησκευτικές βάσεις. Έτσι, ιδρύθηκε ταυτόχρονα και το Πακιστάν, το οποίο μέχρι το 1971 περιελάμβανε και το σημερινό Μπαγκλαντές.

Ακόμα όμως και αυτή η τυπική ανεξαρτησία, που αποδίδεται από τους περισσότερους ιστορικούς στο Ινδικό Εθνικό Κογκρέσο, στους ηγέτες Γκάντι και Νεχρού και στην Μουσουλμανική Ένωση υπό τον Τζινάχ (Jinnah) κατέστη δυνατή, μόνο μετά από τους αγώνες των πλατιών πληθειακών μαζών, αγροτών, εργατών και στρατιωτών. Η εξέγερσή τους έχει μείνει γνωστή στην ιστορία ως η «ναυτική ανταρσία» του Φεβρουαρίου 1946.

Η εξέγερση ξεκίνησε στις 18 Φεβρουαρίου 1918, όταν 1.100 ναύτες του HMS Talwar, ελλειμνισμένοι στη Βομβάη, κήρυξαν απεργία και εξέλεξαν μία κεντρική απεργιακή επιτροπή με πρόεδρο και αντιπρόεδρο τους M.S. Khan και Madan Singh. Η απεργία γρήγορα εξαπλώθηκε σε άλλα 22 πλοία στην Βομβάη. Πολύ γρήγορα, η εξέγερση έλαβε τεράστιες διαστάσεις, επεκτεινόμενη σε ναυστάθμους στο Καρατσι, Τσενάι (Μάντρα), Βιζαχάπατναμ, Καλκούτα, Δελχί, Κοτσι, Τζαμναγκάρ, στα νησιά Ανταμάν, έως το Μπαχρέιν και το Αντέν. Πάνω από 70 πλοία, 20 ναυτικές βάσεις και πάνω από 30 χιλιάδες ναύτες συμμετείχαν ενεργά στην εξέγερση. Μέρους κορύφωσης ήταν οι 20 και 21 Φεβρουαρίου, μετά από κάλεσμα της κεντρικής απεργιακής επι-

τροπής σε γενική απεργία: Έτσι, το σύνθημα αυτό το ακολούθησαν πλατιές μάζες στην Βομβάη και στην Καλκούτα, όπου ξέσπασαν διαδηλώσεις και ένοπλες συγκρούσεις. Παράλληλα, στρατιωτικά σώματα και φρουρές σε διάφορα σημεία της Ινδίας στασίασαν.

Εντούτοις, η εξέγερση δεν βρήκε πολιτική στήριξη από κανένα κόμμα. Το Ινδικό Εθνικό Κογκρέσο, κόμμα του Νεχρού και του Γκάντι, και η Μουσουλμανική Ένωση καταδίκασαν την εξέγερση, καλώντας σε λήξη της ανταρσίας και παύση των διαδηλώσεων. Το δε Κομμουνιστικό Κόμμα Ινδίας ήταν διαιρεμένο: Αφενός, η βάση του συμμετείχε μαζικά στην εξέγερση, όπως και η μερίδα του κόμματος με ηγέτη τον Ranadive, που δραστηριοποιούνταν στα συνδικάτα. Αφετέρου, η μερίδα του κόμματος με ηγέτη τον Joshi, που ακολουθούσε τις οδηγίες της Μόσχας, δίσταζε να δώσει μία πλήρη στήριξη. Η εσωτερική αυτή διαίρεση θα μετατραπεί σε ανοιχτή σύγκρουση, η οποία θεωρείται ρίζα της διάσπασης του ΚΚ Ινδίας το 1964. Σε κάθε περίπτωση το ΚΚ δεν μπόρεσε να παράσχει την ηγεσία που χρειαζόταν η εξέγερση.

Στις 24 Φεβρουαρίου, η εξέγερση είχε ηττηθεί. Λευκές σημαίες υψώθηκαν σε όλα τα πλοία και η κεντρική απεργιακή επιτροπή εξέδωσε την τελευταία της ανακοίνωση στην οποία έγραφε: «Η εξέγερσή μας απο-

Naval Mutiny in Bombay

τέλεσε ένα σημαντικό ιστορικό γεγονός στις ζωές του λαού μας. Για πρώτη φορά, το αίμα των εργατών με στρατιωτική στολή ή χωρίς κύλησε στο ίδιο ρυάκι, για την ίδια κοινή υπόθεση. Εμείς, οι εργάτες που φέρουμε στρατιωτική στολή, δεν θα το ξεχάσουμε ποτέ αυτό. Γνωρίζουμε, επίσης, ότι ούτε εσείς οι προλεταριακοί αδερφοί και αδερφές μας δεν θα το ξεχάσετε. Οι επόμενες γενεές, αντλώντας τα διδάγματά τους, θα κατορθώσουν ό,τι εμείς δεν καταφέραμε. Ζήτω οι εργαζόμενες μάζες. Ζήτω η επανάσταση».

Έπειτα από την ήττα της εξέγερσης κατέστη δυνατή η διαίρεση της Ινδίας με βάση θρησκευτικά κριτήρια, δημιουργώντας μια μόνιμη πηγή έντασης και πολέμων στην περιοχή. Το 1947-48, το 1965, το 1971, το 1999 ακολούθησαν πόλεμοι ή συνοριακές συρράξεις μεταξύ Ινδίας και Πακιστάν, που συνεχίζουν έως σήμερα την αντιπαράθεσή τους, όντας και οι δύο από τη δεκαετία του 1970 και μετά πυρηνικές δυνάμεις.

40 χρόνια από την Ιρανική Επανάσταση

Τον Φλεβάρη συμπληρώθηκαν 40 χρόνια από την Ιρανική Επανάσταση του 1979, που ανέτρεψε το τυραννικό, φιλοδυτικό καθεστώς του Σάχη της δυναστείας των Παχλεβί, ηττήθηκε όμως στη συνέχεια από τους ισλαμιστές. Τα αίτια βρίσκονται όχι μόνο στους χειρισμούς των ισλαμιστών και του ηγέτη τους, Αγιατολάχ Χομεϊνί, αλλά και στις αδυναμίες του εργατικού κινήματος και την προδοσία του Ιρανικού Κομμουνιστικού Κόμματος (Τουντέχ).

Η ριζοσπαστικοποίηση των μαζών μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο εκφράστηκε στο Ιράν αρχικά το 1946, από τους εργάτες στις υπό βρετανικό έλεγχο πετρελαιοβιομηχανίες του Κουζεστάν, με τη μεγαλύτερη βιομηχανική απεργία στην ιστορία της Μέσης Ανατολής. Το 1951, ένα λαϊκό κίνημα υπό την ηγεσία του ριζοσπαστικού εθνικιστικού «Εθνικού Μετώπου» του Μοχάμεντ Μοσαντέκ κατέλαβε την εξουσία, εκδίωξε τους Βρετανούς από την πετρελαιοβιομηχανία και την εθνικοποίησε. Ο Σάχης υποχρεώθηκε να αυτοεξοριστεί το 1953, αλλά σύντομα επέστρεψε και, με ένα πραξικόπημα εννοχηστροωμένο από Βρετανία και ΗΠΑ, ανέτρεψε τον Μοσαντέκ. Η ηγεσία του Τουντέχ, που αριθμούσε 100.000 μέλη, κατέφυγε στη Μόσχα, αφήνοντας το εργατικό και λαϊκό κίνημα του Ιράν στη μοίρα του και στην άγρια καταστολή που ακολούθησε. Έτσι, στην εξέγερση που ξέσπασε το 1963, τις δάφνες έδρεψε ο κλήρος και ο Χομεϊνί, που μετά την ήττα του κινήματος αναγκάστηκε να αυτοεξοριστεί.

Το Ιστορικό της Εξέγερσης

Τότε ξεκίνησε η εφαρμογή της Λευκής Επανάστασης του Σάχη, του σχεδίου του, δηλαδή, να μετατρέψει το Ιράν σε βιομηχανική

δύναμη με πυρηνική ενέργεια. Εξαγόρασε γαιοκτήμονες για να τους στρέψει στη βιομηχανία και ανάγκασε 1,2 εκατομμύρια χωρικούς να συρρεύσουν στα αστικά κέντρα, κάτω από άθλιες συνθήκες ζωής και εργασίας. Η εκβιομηχάνιση ήταν ιλιγγιώδης. Μέσα σε λίγα χρόνια, οι βιομηχανικοί εργάτες έφτασαν τα 3,5 εκατομμύρια, άρχισαν να νιώθουν τη δύναμή τους και να απαιτούν μερίδιο του πλούτου. Ήταν όμως η περίοδος που άρχιζε η παγκόσμια οικονομική κρίση. Ο πληθωρισμός ανεβαίνει, η ανεργία αυξάνεται και το καθεστώς επιβάλλει μέτρα λιτότητας. Όλα αυτά, σε συνδυασμό με τις σπατάλες και τη διαφθορά του καθεστώτος, οδηγούν σε νέο κύμα κινητοποιήσεων, που αντιμετωπίζεται με σκληρή καταστολή. Το 1977, η απόπειρα να γκρεμιστεί μια παραγκούπολη στα περίχωρα της Τεχεράνης προκαλεί εξέγερση 50.000 ανθρώπων που πνίγεται στο αίμα. Λίγους μήνες μετά, η δολοφονία ενός φοιτητή απαντιέται με γενική απεργία από τους εργαζόμενους, που μπαίνουν διαδοχικά στον χορό των κινητοποιήσεων. Μέχρι το καλοκαίρι η κατάσταση έχει κλιμακωθεί και τον Σεπτέμβριο του 1978 το καθεστώς επιβάλλει στρατιωτικό νόμο. Όμως, η επανάσταση έχει ξεκινήσει. Τα αιτήματα επεκτείνονται από τους μισθούς και τις θέσεις εργασίας, στα δημοκρατικά δικαιώματα, την ανατροπή του καθεστώτος, την κοινωνική αλλαγή και τη σοσιαλιστική δημοκρατία με βάση το Ισλάμ. Οι απεργοί παραλύουν την οικονομία της χώρας.

Οι εργάτες καταλαμβάνουν εργοστάσια και οργανώνονται σε απεργιακές επιτροπές και εργατικά συμβούλια, τα «σόρα», οι άστεγοι καταλαμβάνουν τα πολυτελή ξενοδοχεία και οι αγρότες τη γη, στις φτωχογειτονίες δημιουργούνται επιτροπές γειτονιάς, τα «κομιτέχ». Σημαντικό ρόλο στις συγκρούσεις παίζουν

δύο αριστερές οργανώσεις, οι Φενταγίν και οι Μουτζαχεντίν. Οι πρώτοι αποτελούνται κυρίως από νεολαία του Τουντέχ και οι δεύτεροι καλούν στη δημιουργία μιας ισλαμικής κοινωνίας χωρίς κλήρο.

Οι προσπάθειες του Σάχη να ελέγξει την κατάσταση αποτυγχάνουν. Την 1η Φλεβάρη 1979 επιστρέφει ο Χομεϊνί και δημιουργεί μια «Προσωρινή Επαναστατική Κυβέρνηση», με συμμετοχή όλων των αντικαθεστωτικών πολιτικών δυνάμεων. Στις 9 Φλεβάρη ξεσπούν άγριες ένοπλες συγκρούσεις στην Τεχεράνη, κατά τις οποίες ολόκληρες μονάδες του στρατού περνούν στο στρατόπεδο των εξεγερμένων. Στις 11 Φλεβάρη παραδίδεται η ηγεσία του στρατού. Το καθεστώς έχει ανατραπεί.

Η Ήττα της Επανάστασης

Το Τουντέχ, αλλά και οι υπόλοιποι αριστερές δυνάμεις, συντάχθηκαν με το αίτημα για μια Ισλαμική Δημοκρατία, με βάση τη σταλινική θεωρία των σταδίων, που προϋπέθετε μια αστική επανάσταση πριν από την προλεταριακή. Αρνήθηκαν έτσι να οδηγήσουν τους ιρανοί εργάτες στη μάχη για την κατάληψη της εξουσίας. Το Τουντέχ όχι μόνο δεν στήριξε τις επιτροπές αυτοοργάνωσης των εργατών και του λαού, αλλά αντιτάχθηκε στη δημιουργία τους, γεγονός που συνετέλεσε στην απουσία συντονισμού τους σε πανεθνικό επίπεδο.

Αντίθετα, ο ισλαμικός κλήρος δημιούργησε γύρω από τα τζαμιά ένα καλά οργανωμένο δίκτυο κοινωνικών κέντρων. Παράλληλα με την παροχή τροφής και περιθάλψης, προχωρούσαν σε ριζοσπαστικά κηρύγματα για την

Ισλαμική Δημοκρατία, που ταυτίστηκε στη συνείδηση των μαζών με το αίτημα για μια δημοκρατία των φτωχών. Αναδείχθηκαν έτσι στη μοναδική δύναμη που είχε ξεκάθαρα πολιτικά αιτήματα, οργάνωση και στρατηγική. Ο Χομεϊνί, με τη στήριξη και των αριστερών δυνάμεων, τέθηκε επικεφαλής της επανάστασης και του νέου καθεστώτος. Αρχικά υποχρεώθηκε να υιοθετήσει ένα αριστερό προφίλ και να κάνει παραχωρήσεις στους εργάτες και τα φτωχά στρώματα. Πολύ γρήγορα, ωστόσο, άρχισε η συστηματική επιχείρηση διάλυσης των κεκτημένων της επανάστασης. Δίπλα στα «σόρα» και τα «κομιτέχ» αναπτύχθηκαν τα ισλαμικά συμβούλια και πολύ γρήγορα, με τη βοήθεια των παρακρατικών ομάδων των «Φρουρών της Επανάστασης», αντικατέστησαν όλες τις δομές αυτοοργάνωσης. Οι απεργίες απαγορεύτηκαν, το Τουντέχ και κάθε αντίπαλη πολιτική δύναμη εξολοθρεύτηκε. Οι εθνικοποιημένοι τομείς άρχισαν να επανιδιωτικοποιούνται. Ο πόλεμος με το Ιράκ, που ξεκίνησε το 1980, χρησιμοποιήθηκε για να ενισχυθεί ο εθνικισμός και το καθεστώς. Δεκάδες χιλιάδες αντιφρονούντες εκτελέστηκαν και εκατοντάδες χιλιάδες φυλακίστηκαν. Η Ιρανική Επανάσταση πλήρωσε, όπως πολλές άλλες, την έλλειψη επαναστατικού κόμματος, την απουσία της οργάνωσης και της στρατηγικής που θα την οδηγούσε σε μια σύγκρουση όχι μόνο με το καθεστώς, αλλά και με την αστική ισλαμική αντίδραση.

100 χρόνια από την ίδρυση της 3^{ης} Κομμουνιστικής Διεθνούς (Κομιντέρν)

■ Γρηγόρης Κρβούνης

Η ίδρυση της Κομμουνιστικής Διεθνούς έρχεται πάνω σε μία συγκυρία απόλυτης ανάγκης για την ύπαρξη επαναστατικού κόμματος με στόχο την οργάνωση της πάλης του παγκόσμιου προλεταριάτου. Ασφαλώς, ήταν μια απόρροια αρκετά σημαντικών γεγονότων και αναγκαιοτήτων, τεράστιων δυνάμεων που έψαχναν μια νέα διεξόδο και προέκυπταν από την χρεοκοπία της 2ης Διεθνούς, τον Α' Παγκόσμιο πόλεμο και τα διδάγματά του, την Οκτωβριανή Επανάσταση και την ανάγκη στήριξής της, την Γερμανική Επανάσταση και ευρύτερα το επαναστατικό κύμα του 1918-23, καθώς επίσης και από την αναγκαιότητα βαθέματος της επαναστατικής προοπτικής σε μια σειρά από χώρες που βρίσκονταν την συγκεκριμένη περίοδο σε κοινωνικό και επαναστατικό αναβρασμό.

Συνεπώς, το προπολεμικό status quo με τα μετριοπαθή, σοσιαλδημοκρατικά και ρεφορμιστικά σοσιαλδημοκρατικά κόμματα, που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στο να προδώσουν τα ιστορικά καθήκοντα της εργατικής τάξης και να την μετατρέψουν σε κρέας για τα κανόνια των ιμπεριαλιστικών και αστικών συμφερόντων, έπρεπε άμεσα να αλλάξει άρδην.

Τα χρόνια που ακολούθησαν, με τις φρικτές συνέπειες που άφησε πίσω του ο Α' ΠΠ, οδήγησαν σε διεθνείς αντιπολεμικές συνδιασκέψεις της μειοψηφικής, αλλά καθοριστικής τάξης των αριστερών σοσιαλδημοκρατών (επαναστατών μαρξιστών) της Ευρώπης κατά την διάρκεια του πολέμου. Η συνδιάσκεψη στο Τσίμερβαλντ (1915), και κυρίως ένα χρόνο μετά αυτή του Κιένταλ (1916), είχαν ως αποτέλεσμα να κρατήσουν αναμμένη τη φλόγα του προλεταριακού διεθνισμού. Πάρθηκαν αποφάσεις για την διατήρηση της διεθνοιστικής στάσης κατά του ιμπεριαλιστικού πολέμου, διακήρυξαν την αναγκαιότητα του σοσιαλισμού ως το μέσο για την αντιμετώπιση του ιμπεριαλισμού και το σταμάτημα του πολέμου. Υπήρξαν ένα σημαντικό βήμα προς την Οκτωβριανή Επανάσταση, καθώς επίσης και το φυτό της 3ης Διεθνούς.

Το 1917, συνέβη στην Ρωσία ένα από τα μεγαλύτερα γεγονότα στην ανθρώπινη ιστορία. Η μεγάλη Οκτωβριανή Επανάσταση, η πρώτη νικηφόρα σοσιαλιστική επανάσταση. Αυτή η υψίστης σημασίας εξέλιξη για την ανθρωπότητα έδωσε μία τεράστια ώθηση στο εργατικό κίνημα για την δημιουργία μπολσεβίκου τύπου κομμουνιστικών κομμάτων σε όλο τον κόσμο. Ήταν επίσης και ο προπομπός του μεγάλου επαναστατικού κύματος του 1918-23 που γέννησε σημαντικές επαναστάσεις και εξεγέρσεις σε αρκετές χώρες της Ευρώπης.

Για να συμπληρωθεί, λοιπόν, όλη αυτή η διαδικασία, απαραίτητη προϋπόθεση, πλέον, αποτελούσε η ύπαρξη μια νέας διεθνούς, που θα είχε ως στόχο της επανάσταση και τον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό σε κάθε χώρα. Ένα νέο επαναστατικό παγκόσμιο κόμμα το οποίο θα ήταν απαλλαγμένο από τον οπορτουнизм και τον σοσιαλδημοκρατισμό και θα αποτελούσε το συντονιστικό κέντρο των ΚΚ παγκοσμίως.

Έτσι, λοιπόν, οι ηγέτες της Οκτωβριανής Επανάστασης, Λένιν και Τρότσκι κατέβαλαν μία μεγάλη θεωρητική και πρακτική προσπάθεια για να πραγματοποιηθεί η ίδρυση της 3ης Διεθνούς και από αναγκαιότητα να γίνει πράξη.

Το ιδρυτικό συνέδριο της Γ' Διεθνούς πραγματοποιήθηκε στις 2-6 του Μάρτη του 1919, με αντιπρόσωπους από 35 κομμουνιστικά κόμματα και σοσιαλιστικές ομάδες διαφόρων χωρών. Με την ίδρυση της ΚΔ επισημοποιήθηκε η διάσπαση σε διεθνές επίπεδο των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων, με την δημιουργία πλέον των κομμουνιστικών κομμάτων. Η Προγραμματική Διακήρυξη της ΚΔ πρόβαλε τη δικτατορία του προλεταριάτου, αντιπαράτεθηκε στην αστική δημοκρατία ως μορφή της δικτατορίας του κεφαλαίου, διατύπωσε το σπουδαίο ντοκουμέντο «Μανιφέστο προς το διεθνές προλεταριάτο» και ξεκαθάρισε τον κομμουνιστικό χαρακτήρα της Γ' Διεθνούς.

Στο 2ο Συνέδριο της ΚΔ (Πετρούπολη και Μόσχα, 6 - 25 Ιούλη 1920) ψήφιστηκαν οι Θέσεις και το Καταστατικό. Οι Θέσεις έθεταν τα ζητήματα της άμεσης προετοιμασίας

μπολσεβίκικο κόμμα. Βασικοί από τους 21 όρους ήταν η εκκαθάριση των κομμάτων από τα σοσιαλδημοκρατικά στοιχεία, η αποδοχή της αρχής του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού στο εσωτερικό κάθε κόμματος και της ΚΔ, η διαγραφή όσων διαφωνούσαν με τις θέσεις της ΚΔ, η καταδίκη του πασιφισμού και του σοσιαλδημοκρατισμού.

Το 3ο και το 4ο Συνέδριο της ΚΔ (Μόσχα, 22 Ιούνη - 12 Ιούλη 1921) επιχείρησαν να διαμορφώσουν την τακτική και την δράση των κομμουνιστών ανάμεσα στις εργατικές δυνάμεις, καθώς η πλειοψηφία των συνδικαλισμένων εργατών παρέμενε εγκλωβισμένη στα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα. Ο Λένιν και ο Τρότσκι έριξαν το σύνθημα «*Ανάμεσα στις μάζες*» και παρουσίασαν την τακτική του «*Ενιαίου Εργατικού Μετώπου*», που θα βοηθούσε στο κέρδιμα και στην συγκρότηση της εργατικής τάξης σε ένα ταξικό μέτωπο, μέσα στο οποίο τα επαναστατικά κόμματα θα έπρεπε να παίζουν καθοριστικό ρόλο στην διαμόρφωση και αφομοίωση του στρατηγικού στόχου και της κατάληψης της εξουσίας και θα έβγαζαν στην επιφάνεια τις αντιφάσεις ανάμεσα στον πόθο της εργατικής βάσης των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων για κοινωνική απελευθέρωση και τα σχέδια των ρεφορμιστικών ηγεσιών τους που προφανώς δεν συμμερίζονταν τον ίδιο πόθο.

Μετά το 4ο Συνέδριο η συζήτηση δεν προχώρησε καθόλου στην Κομμουνιστική Διεθνή. Οι θέσεις των τεσσάρων πρώτων Συνεδρίων και κυρίως του 3ου και του 4ου για την διαμόρφωση της τακτικής του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου και την επικύρωση της επαναστατικής στρατηγικής δεν θα ολοκληρωθούν. Πολύ γρήγορα μετά τον θάνατο του Λένιν και με το πογκρόμ και τις εξορίες που εξαπέλυσε η σταλινική γραφειοκρατία μέσα και έξω από την ΕΣΣΔ στον Τρότσκι και την Αριστερή Αντιπολίτευση, κατάφεραν να σταλινοποιήσουν τα ΚΚ (με την υποταγή στις γραμμές και τις θέσεις της ΚΔ, με την από τα πάνω επιβολή ευνοούμενων στελεχών και ΓΓ από το Κρεμλίνο και τον Στάλιν) και να μετατρέψουν την 3η Κομμουνιστική Διεθνή σε όργανο και εργαλείο της Μόσχας. Ήδη από το 5ο και στην πορεία προς το 7ο Συνέδριο, ο σταλινικός εκφυλισμός και η υποχώρηση της επαναστατικής στρατηγικής είναι καταφανής. Μέσα σε αυτήν την περίοδο η ΚΔ υιοθετεί εγκληματικές αντιμαρξιστικές και αντεπαναστατικές θέσεις όπως, ο **Σοσιαλισμός σε μία μόνο χώρα**, ο **Παμφασισμός** (ταύτιση των ρεφορμιστών με τους φασίστες), **την θεωρία των Σταδίων** (πρώτα αστικοδημοκρατική επανάσταση και στο απώτατο μέλλον, εφόσον έχουν ωριμάσει οι συνθήκες προχωράμε και στον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό), **την τακτική των Λαϊκών Μετώπων**,

όπου καλούσε σε συμμαχία και συμπορευση των εργαζομένων με την «*δημοκρατική και προοδευτική*» αστική τάξη απέναντι στον κίνδυνο του φασισμού και του ναζισμού.

Όλες αυτές οι αντιμαρξιστικές θέσεις ήταν η ασφαλιστική δικλείδα της σταλινικής γραφειοκρατίας για να αποτραπεί η οποιαδήποτε σοσιαλιστική επανάσταση σε οποιαδήποτε άλλη χώρα, καθώς θα μπορούσε ένα άλλο παράδειγμα σοσιαλιστικής επανάστασης που δεν θα είχε πνιγεί στην κούνια του από την σταλινική αντεπανάσταση να παρασύρει και το ρώσικο προλεταριάτο να παλέψει για πολιτική επανάσταση και να πάρει την εξουσία από τα χέρια των γραφειοκρατών. Με σκοπό, λοιπόν, την διατήρηση των υλικών της προνομίων, αλλά και της αυθεντίας που απέπνεε στο παγκόσμιο κομμουνιστικό και εργατικό κίνημα, έβαλε φρένο στην επαναστατική στρατηγική, πρόδωσε δεκάδες επαναστάσεις και εξεγέρσεις παγκοσμίως, οργάνωσε διαταξικές συμμαχίες, με ανυπολόγιστες συνέπειες για το παγκόσμιο προλεταριάτο.

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, το 1943, η σταλινική γραφειοκρατία πήρε την απόφαση να διαλύσει την 3η Διεθνή, ως δώρο-παραχώρηση προς του ιμπεριαλιστές συμμάχους της (Αγγλία και ΗΠΑ) με την δικαιολόγηση του Στάλιν ότι: «*1) πλέον η 3η Κομμουνιστική Διεθνή έχει εκπληρώσει τον ρόλο της 2) πως πρέπει να ξεσκεπαστεί η συκοφαντία των χιτλερικών ότι η «Μόσχα» δήθεν σκοπεύει να παρεμβαίνει στη ζωή των άλλων κρατών και να τα «μπολσεβικοποιήσει» και 3) ότι η διάλυση διευκολύνει το έργο των πατριωτών στις φιλελεύθερες χώρες για την ένωση των προοδευτικών δυνάμεων της χώρας τους*».

Με την διαμόρφωση, λοιπόν, της συγκεκριμένης κατάστασης ο Τρότσκι και η Διεθνή Αριστερή Αντιπολίτευση είδαν την αναγκαιότητα δημιουργίας της Τέταρτης Διεθνούς, η οποία και δημιουργήθηκε το 1938 στο Παρίσι με σκοπό να συνεχίσει το νήμα από το 4ο Συνέδριο της ΚΔ. Καθήκον της δεν ήταν μόνο να διαφυλάξει τις κατακτήσεις των πρώτων τεσσάρων Συνεδρίων, αλλά και την περαιτέρω εμβάθυνση και επεξεργασία τους. Ο Τρότσκι και η 4η Διεθνή ανέλαβαν να αναλύσουν και να επεξεργαστούν το φασιστικό φαινόμενο, ενάντια στην προδοτική πολιτική των Λαϊκών Μετώπων.

Σήμερα 100 χρόνια μετά, η ύπαρξη μιας Διεθνούς παραμένει εξίσου απαραίτητη, όμως Διεθνής χωρίς επαναστάσεις και επαναστατικά κινήματα δεν υπάρχει και αυτό το συμπέρασμα μας υπενθυμίζει στην Ελλάδα, αλλά και σε όλο τον κόσμο τα καθήκοντά μας, την πάλη για την επαναστατική κατάληψη της εξουσίας και την ανατροπή του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος.

